Mburg. fculp.

Mburg. fculp.

ΟΜΗΡΟΥ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ.

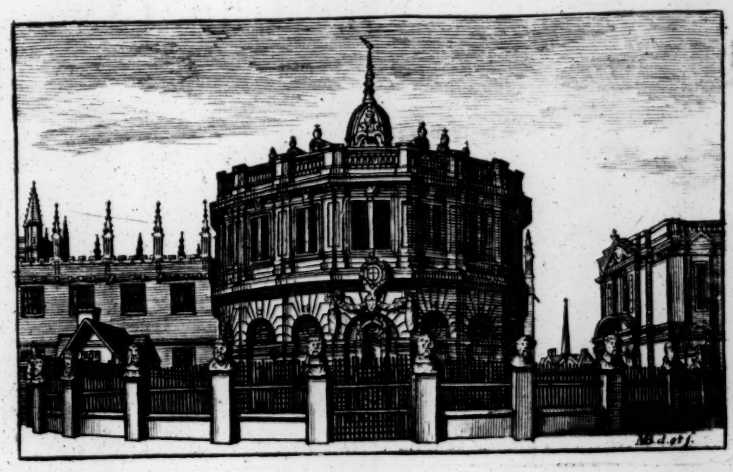

Εκ ΘΕΑΤΡΟΥ εν ΟΞΟΝΙΑ

Εν τῷ Ετει αψέ.

Imprimatur,

GUIL. DELAUNE,

Vice-Can. OXON.

Dec. 4. 1705.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΘΕΩΝ ἀγορὰ γίνεται περὶ τῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς Ἰθάκην παρόδου ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου. μεθ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην φοιτᾷ πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντῃ βασιλεῖ Ταφίων. ἡσυχίης δ' ὁμιλίας, φοιτήσασα ἡ Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ παραγγέλλει περὶ τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει, ἔμφασιν δοῦσα ὡς θεὸς εἴη· ἡ τῶν μνηστήρων γίνεται εὐωχία.

ΑΛΛΗ.

Ἀλφα, θεῶν ἀγορὴ, Ὀδυσσῆϊ Παλλάδι φάρσος.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀπαφαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πολέμου τε πεφυγμένοι ἠδὲ θάλασσαν.
Τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ἰθάκην, ἀλλ' ἔνθα περὶ μεμύκει ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετ' οἴοισι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀπηνέως μενέαινεν

Αντιθεῳ Οδυσῆι, πάρ᾽ ἰὼ γαίαν ἱκέσθαι.
Αλλ᾽ ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ᾽ ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος)
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ᾽ ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δ᾽ ἄλλοι
Ζωὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίοι ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δ᾽ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τὸν ῥ᾽ Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκτανεν Ορέστης·
Τοῦ ὅγ᾽ ὀπιμνησθεὶς ἔπε᾽ ἀθανάτοισι μετηύδα.
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ᾽ ἔμμεναι. οἱ δ᾽ ἁ καὶ αὐτοὶ
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε᾽ ἔχουσιν.
Ως καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον, Ατρεΐδαο
Γῆμ᾽ ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ᾽ ἔκτανε νοσφισσάσθαι,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ερμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Αργεϊφόντην,
Μήτ᾽ αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσεσθαι Ατρεΐδαο,
Οππότ᾽ ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ως ἔφαθ᾽ Ερμείας. ἀλλ᾽ οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ᾽ ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ᾽ ἀθρόα πάντ᾽ ἀπέτισε.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·
Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Αλλά μοι ἀμφ᾽ Οδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ᾽ ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ᾽ ἐν δώμασι ναίει
Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·

Αἰεὶ

Αἰεὶ δ' μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
Θέλγε, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσετ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. ἀλλά νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ Ὀλύμπιε. ἀλλ' νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων ἄλγε' ἀνὰ νηυσὶ χαλέζετο ἱερὰ ῥέζων·
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆα θεοῖσιν ἐγὼ θεοῖσιν λαθοίμην,
Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος νεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃν κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· θόωπα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, ἡμεῖς οἵδε φρασσώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, Ποσειδάων δ' μεθήσῃ
Οὐ χόλον, ἀλλ μὲν γάρ τι δυσήσεται ἀντία πάντων
Ἀθανάτων, ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἷος.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν
Νόστον Ὀδυσσῆος πολυκέρτομον, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρά οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μὲν ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,

Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπηπέμεν, οἵ τε οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν πού μιν ἀκούσῃ,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν. 95
Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
Βεβλῆ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη·
Βῆ ῥ' κατ' Οὐλύμποιο καρηάτων αἰζηοῦ·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ὑπὲρ θεσπρωτίοις Ὀδυσῆος,
Οὐδὸν ἐπ' αὐλείην· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ. 105
Εὗρε δ' ἔπειτα μνηστῆρας ἀγηνορέας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι θεσπρωτίοισιν ἐπὶ θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, ἃς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ θεσπίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δάτευῦτο.
Τῶν ῥ' πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς·
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀφθαλμῷ πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν 115
Μνηστήρων τ' μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεμηλμένος εἰσορόωσιν.
Βῆ δ' ἰθὺς θεσπρωτίοις, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δ' ἆρα 120
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα θεσπίζε.
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φίλησέαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθηνή· 125

Οἵδ'

Οἷσ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμῳ ὑψηλοῖο,
Εγχος μὲν ῥ' ἔσησε, φέρων πρὸς κίονα μακρὴν
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθά περ ἄλλα
Εγχε' Οδυσσῆος πολασιφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας
Καλὸν, δαιδαλέον, ὑπὸ δ' ἠρήνυς ποσὶν ἧεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν ἕτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών,
Η δ' ἵνα μιν πρὸς πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθ'· παρὰ δ' ἕξεσην ἐπήρατον τραπέζαν,
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δ' κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, πὰρ δὲ σφι τίθη χρύσεα κύπελλα·
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θαμὰ ἐπώχετο οἰνοχοεύων·
Ες δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγαυόρες· οἱ μὲν ἔπειτα
Εξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχυαν,
Σῖτον δ' δμωαὶ παρενίσσεον ἐν κανέοισιν,
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δ' κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· (τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.)
Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε πρὸς μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
Ητοι ὁ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Αθήνην,
Αγχι κὰρ κεφαλῇ, ἵνα μὴ πολυφήμιος ἄλλοι.
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅ, τι κεν εἴπω;
Τοῖσι μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βιότον νήποινον ἔδουσιν

Ανέρος,

Ανέρος, ὅ δή πε λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμθ' ἐπ' ἠπείρε, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδϐ·
Εἰ κεῖνόν γ' Ιθάκλε ἢ ἰδοίατο νοσήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησάμαι ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῶϊν δ' ὁ μθὴ ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ὄδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴπέρ τις ὀπιχθονίων ἀνθρώπων,
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· ὅ δ' ὤλετο νόσιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Οππόίης δ' ὀπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ιθάκλν; τίνες ἔμμθναι εὐχετόωνται;
Οὐ μθὺ γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι·
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον· ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ηὲ νέον μεθέπῃς, ἢ καὶ πατρώϊός ἐστι
Ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ὀπίσσω ἶε ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθλνη.
Τοι γὰ ἐγώ σοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Μέντης Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀταὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον, ἠδ' ἑτάροισι,
Πλείων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόως ἀνθρώπως;
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον·
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῦ νόσφι πόληος,
Εν λιμθνι Ρειθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Εξ ἀρχῆς, εἴπέρ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτλν ἥρωα, τὸ δηὲτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνθεν ἐπ' ἀγρῦ πήματα πάσχειν
Γρηὶ σεὺ ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γῦα λάβῃσι,
Ερπύζοντ' ἀνὰ γυνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ὀπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τὸν γε θεοὶ βλάπτεσι κελεύθε·

Οὐ

Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ὀπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσεὺς,
Αλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντω,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Αγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκάνοωσ' ἄεκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλωσι, κ' ὡς τελέεσθαι ὄΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, ἔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε Φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Εσεται, ἀδλ' εἴπέρ τε σιδήρεα δεσματ' ἔχῃσι·
Φράσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν·
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ κ' ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος·
Αἰνῶς γὰ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τῶιον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι
Πείν γε τ' ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθά περ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν·
Εκ τοῦδ' ἔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, ἔτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοὶ γὰ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μήν τ' ἐμέ φησι ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· ἐ γάρ πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ως δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος νύ τοῦ ἔμμεναι υἱὸς
Ανέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νιῶ δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τῶ μ' οὐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Οὐ μήν τοι γενεὴν γε θεοὶ νώνυμον ὀπάσσω
Θῆκαν· ἐπεί σέ γε τῶιον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔσσυται; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίνη, ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
Ως τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθ' κατὰ δῶμα, νεμεσσήσαιτο κεν ἀνὴρ,
Αἴσχεα πολλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.

Ξεῖν', ἐπεὶ ἦ ῥ δὴ τῶνδέ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ ἤ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μή οἳ ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρεσθ' ὀπίσσω· 240
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Οἴχεται ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν. οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος γεναχίζω
Οἶον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔθεντο·
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην καταοικιδανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δ' οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται συγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἔδονται 250
Οἶκον ἐμὸν, τάχα δή με διαρρήσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπιλασσήσασα θεοπροπὶς Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὤ πόποι, ἦ δὴ πολὺν ἀπέχεαι Ὀδυσῆος
Δευὴν, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῶϊ ἐλθὼν, δόμον ἐν πρώτῃσι θύρῃσι 255
Στείχων, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῇς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς, 260
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰὸς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεὸς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμὸς, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς.)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς, 265

Πάντες

Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γλυοίατο, πικρόγαμοί τε·
Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Η κεν νοσήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ αὐτὶ,
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ γ' ὄφρ' ἔξοχα ἄνωγα
Οππως κεν μνησῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο·
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Αχαιὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων·
Μνησῆρας μὲν ἔπειτα σφέτερα κιδνάσθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ' εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Αψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
Οἱ γ' ἑκάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὖτῳ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι,
Νῆ' ἄριστ' ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη,
Ερχεο πευσόμενος πατρὸς δηὖ οἰχομένοιο,
Ην τις τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσαν ἀκούσῃς
Εκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν γ' ἐς Σπάρτηνδε βὰς ξανθὸν Μενέλαον·
Ος γὰρ δεύτατος ἦλθεν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ητ' ἂν τετυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοσήσας δ' ἤπιαυε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τε οἱ χεύσας, ἐ ἔπειτα κτερεΐζαι
Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δόμναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Οππως κεν μνησῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. ἐδέ τι σε χρὴ
Νηπιάας ἔχεσθαι, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Η οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ορέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφόνηα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;

Καὶ σὺ φίλῳ (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Αλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ ἔπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀπὶ νῆα θοὴν καταπεύσομαι ἤδη,
Ηδ' ἐπάρους, οἵ πέ με μάλ' ἀσχαλόωσι μιήοντες.
Σοὶ δ' αὖτ' μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. 305 345
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένῳ ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ως τε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ ὅππατε λήσομαι αὐτῶν·
Αλλ' ἄγε νῦν ὀπίμεινον, ἐπὴν λόμβός περ ὁδοῖο,
Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310 348
Δῶρον ἔχων ὀπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο· 315 350
Δῶρον δ', ὅ, τι κέ μοι δῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ,
Αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη,
Ορνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320 355
Θῆκε μένος, καὶ θάρσος, ὑπεμνήσέν τε ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δ' ᾗ φρεσὶν ἧσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμὸν, ὀίσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δ' μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δ' σιωπῇ 325 360
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Αχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Αθήνη.
Τὸ δ' ὑπερωιόθεν Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κόρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν καταβήσετο οἷο δόμοιο, 330 365
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε δύ' ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Αντα παρειάων ἐχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Αμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, 335 370

Δακρύσασα

Δακρύσασα δ' ἔπειτα περισσύδα θεῖον ἀοιδόν.
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε, θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί,
Τῶν ἓν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· παύσης δ' ἀποπαύε ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥ τέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει· ἐπεί με μάλιστα κακὸν πένθος ἄλαστον.
Τοίλυν γὰρ κεφαλὴν πόθεν, μεμνημένη αἰεὶ
Ἀνδρὸς, ὃ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; ἀ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνθρώποισιν ἀλφηστῆσιν ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ.
Τῶτῳ δ' ἀ νέμεσις Δαναῶν κακὴν οἴτον ἀείδειν·
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
Ἣ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.
Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὴ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· ἐμὸν γὰρ κράτος ἔσθ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἣ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
Παῖδος γὰρ μῦθον πεπνυμένου ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρά οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο ἑῶν ἀλεγεινοὶ ἀκοιτιν.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχετο μύθων.
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαιτύμονες τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Ἐσσω· (ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ

Τοιῶδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν.)
Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεθα πάντες
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Ἐξιέναι μεγάροων. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Τμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἶκους. 375
Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Εμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι,
Κείρετ', ἐγὼ δὲ θεοὺς ἀποβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴκέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε. 380
Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἠρείφετο Εὐπείθεος υἱός.
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκησιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν, 385
Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Καί κεν τῶτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι. 390
Ἦ φῆς τῶτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύεμεν· αἶψά τε οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί, 395
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἄναξ ἔσομ' ἠμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι λήισατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάις ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ δή γ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σέ γε βίηφι
Κτήματ' ἀποῤῥαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετάοντος.
Ἀλλ' ἐθέλω σέο φέρτερ' ἔπος ξείνοιο ἔρεσθαι, 405

Οπποθεν

Οππόθεν ἔτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχετὴ εἶναι
Γαίης· πῶ ἦ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
Ηέ τοι ἀγγελίῃσι πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Η ἣν αὖτ' χρεῖῳ ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει.
375 Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχετο, δὲ δ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· ἐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐΐσκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρυμάχ', ἦτοι νόος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο,
Οὔτ' ἔν ἀγγελίῃς ἔτι πείσομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
380 415 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣν τινα μήτηρ
Εἰς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' ἔτος ἐμὸς πατρῴῳ ἐκ Τάφου ἐστὶ,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχετο εἶναι
Υἱὸς, ἀνάσσει δὲ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
385 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε παυσάμενοι ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
390 425 Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος εὐκαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, εὐσκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ενθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ωπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
395 430 Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
Η οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιστα
400 435 Δμωάων φίλεεσκε, τ ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσα.
Ωιξεν ἄ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Εζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύσατο χιτῶνα,
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Η μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
405 440 Παρσάλῳ ἀγκρεμάσσατο κοσσυφίοισι λέχεσσι,
ὄθεν
Βῆ

Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρας δ' ἐπέρυσε παρώνῃ
Ἀργυρέῃ, ἅπτὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
Ἔνθ' ὅγε πανύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἀὼτῳ,
Βύκλετο φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Συναγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, διαγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξιέναι τ' οἰκίας τ' Ὀδυσσέως. Λαβὼν δὲ παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ὁπλισθεία, παρὰ δὲ τ' Ἀθηνᾶς ἑταίρους καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται ἁλίᾳ δυσάντος.

ΑΛΛΗ.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥτια χρηός, πλοῦν μετ' ἀθάνας.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὧρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δ' κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος·
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο·
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχυτο Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν.

Ος δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυελὸς ἤδη.
Καὶ ῥ' ὅ γε φίλῳ υἱὸς ἀμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι
Ἰλιον εἰς εὔπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἀντιφῳ αἰχμητής. τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
Ἐν αὐλῇ γλαφυρῇ, πύματον δ' ὡπλίσατο δόρπον.
Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνησῆρσιν ὁμίλει
Εὐρυάδμῳ, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
Ἀλλ' ἠδ' ὡς ὅ γε λήθετ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῖς ἄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δή νυν μευ Ἰθακήσιοι ὅ, τι κεν εἴπω.
Οὐδέ ποτ' ἠμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος,
Ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς δῖος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσί·
Νῦν ὧ τίς ὧδ' ἤγειρε; τίνα χρειὼ τόσον ἵκει,
Ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ πεφιδμέστεροί εἰσιν;
Ἑέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
Ἣν χ' ἡμῖν σάφα εἴπαι ὅτι πρότερός γε πύθοιτο;
Ἑέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει;
Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ἀνήμυος· εἴθε οἱ αὖτῳ
Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
Ὡς φάτο, χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Οὐδ' ἄρ' ἔτι δηρὸν ἧστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
Κήρυξ Πεισηνόρι πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.
Πρῶτον ἔπειτα γέροντι καθαπτόμενος προσέειπε.
Ὦ γέρον, ὄχ ἑκὰς ἔστο ἀνήρ, (τάχα δ' ἔσσεται αὐτός,)
Ὃς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἱκάνει·
Οὔτέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
Ἣν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτι πρότερός γε πυθοίμην,
Οὔτέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι ἠδ' ἀγορεύω.
Ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρέος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
Τοῖσδεσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν·
Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
Πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει·
Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,

Τῶν ἀνδρῶν Φίλοι ἷες· ἀὶ σὺν δὲ γ' εἰσὶν ἄριστοι·
Οἳ πατρὸς μὴν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι·
Ἰκαρίδ', ὡς κ' αὐτὰς ἐεδνώσηται θυγατέρα,
Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
Οἵ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες & ὄϊς & πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως. τὰ μὲν γὰρ πολλὰ κατήνεπεν· ἡ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ
Οἷος Ὀδυσεὺς ἔσκεν, ἀτὰρ λέσχη οἶκος ἀμῦναι.
Ἡμεῖς δ' ἀ νύ τι τοῖσι ἀμυνέμεν· ἢ καὶ ἐπὶ τὰ
Λῷον ἁλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ ἀ δεδαηκότες ἀλκήν.
Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνοχετὰ ἔργα τετεύχαται, οὐδ' ἔτι κοίλως
Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσηθῆτε & αὐτοί,
Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους
Οἳ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
Μή τι μετασρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
Λίσσομαι ἢ μὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ
Τείρεσθ'· εἰ μή πὲρ τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσεὺς
Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
Τύτθα ὀτρυνόντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρεσβάσιν τε·
Εἴ κ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη.
Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.
Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὁδυνας ἐμβάλλετε θυμῷ.

Ὡς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, ἄντε τις ἔτλη
Τηλεμάχῳ μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν.
Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Τηλέμαχ', ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,

Ημέας αἰχμώων; ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι;
Σοὶ δ' ὅτι μνηςῆρες Αχαιῶν αἴτιοί εἰσιν,
Αλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
Ηδη γὰρ τρίτον ἐςὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον,
Εξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν Αχαιῶν.
Πάντας μὲν ῥ' ἔλπε, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάςῳ,
Αγγελίας πεφιδέσθαι, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Η ἦ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἱςὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ ἀθέμιτον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν,
Κοῦροι, ἐμοὶ μνηςῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Οδυσσεὺς,
Μίμνετ' ἐπὶ γάμῳ υἷος τὸ ἐμὸν γάμον, εἰςόκε φᾶρος
Εκτελέσω (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅ τε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μήτις μοι κατὰ δῆμον Αχαϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσας·
Ως ἔφατ', ἡμῖν δ' αὖτε πεπείθετο θυμὸς ἀγλαΐῃσιν.
Ενθα κὴ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱςὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ως τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, κὴ ἔπειθεν Αχαιούς·
Αλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, κὴ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἠ σάφα ἤδη,
Καὶ τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱςόν.
Ως τὸ μὲν ἐξετέλεσσε κὴ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Σοὶ δ' ὧδε μνηςῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς
Αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Αχαιοί·
Μητέρα σὴν ἀποπέμψον, ἀνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
Εἰδ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολὺν χρόνον ἥας Αχαιῶν,
Τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Αθήνη,
Εργα τ' ἰδπίσασθαι περικαλλέα, κὴ φρένας ἐσθλὰς,
Κέρδεά θ' οἷ' ἄπω τιν' ἀκούομεν ἀνδρὸς παλαιῶν,
Τάων αἳ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμῖδες Αχαιαὶ,
Τυρώ τ' Αλκμήνη τε, εὐπλόκαμός τε Μυκήνη·

Τάων ἄτις ὄμοια νοήματα Πηνελοπείη
Ηδη· ἀπὲρ μὴν τῶτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
Τόφρα γὰρ ἕν βιότου τε τεὸν κὴ κτήματ' ἔδοντας,
Οφρά κε κείνη τῶτον ἔχῃ νόον ὄντινά οἱ νιῶ
Εν ςήθεσι πιθεῖσι θεοί· μέγα μὴν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε πολὴν πολέος βιότοιο.
Ημεῖς δ' ἄτ' ὀΐτι ἔργα πάρος γ' ἴμεν, ἄτέ πη ἄλλῃ,
Πέλν γ' αὐτὴν γήμασθαι Αχαιῶν ὥ κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αντίνο', ἔπως ἐςὶ δόμων ἀέκοσαν ἀπῶσαι
Η μ' ἔτεχ', ἣ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης
Ζώει οὐ ἢ τέθνηκε. κακὸν δέ με πολλὸν ἀποτίνειν
Ικαρίῳ, αἴκ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Εκ γὰρ ἑ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα ὴ δαίμων
Δώσῃ· ἐπεὶ μήτηρ ςυγερὰς ἀρήσετ' Ερινῦς
Οἴκῳ ἀπερχομένῃ, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Εσσεται. ὡς ἃ τῶτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Υμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
Εξίτε μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγιώετε δαῖτας,
Υμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκως·
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον κὴ ἄμεινον
Εμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βιότον νήποινον ὀλέσσαι,
Κείρετ'· ἐγὼ ὴ θεὸς ἀπιδώσομαι αἰεν ἐόντας,
Αἴκέ ποτε Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ως φάτο Τηλέμαχος. τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
Υψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος ἀπεθήκε πέτεσθαι.
Τὼ δ' ἕως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετ' πνοιῆς ἀνέμοιο,
Πλησίω ἀλλήλοισι πτερυγομένω πεδύγεσιν·
Αλλ' ὅτε δὴ μέσσῃ ἀγορῇ πολύφημον ἱκέσθην,
Ενθ' ὀπιδνηθέντε πτερύξασθην πέρα πολλὰ,
Ες δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον·
Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφὶ τε δέρας,
Δεξιὰ ἤιξαν ἀπά τ' οἰκία κὴ πόλιν αὐτῶν.
Θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,

Ορμήναν

Ωρμηναν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθ ἔμελλον.
Τοῖσι δ᾽ ἐ μετέειπε γέρων Ηρως Αλιθέρσης,
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὁμηλικίῃσι σκέκασο,
Ορνιθας γνῶναι, ἠ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
Ο σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο δ᾽ μετέειπε.
Κέκλυτε δή νυν μοι Ιθακήσιοι ὅ, τι κεν εἴπω.
Μνηστῆρσιν δ᾽ μάλιστα πιφαυσκόμην τάδε εἴπω·
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· ὐ γὰρ Οδυσεὺς
Δηὶν ἀπήνθθε φίλων ὢν ἔσκε δ᾽, ἀλλά πν ἤδη
Εγγὺς ἐὼν, τοῖσδεσι φόνον ἠ κῆρα φυτεύει
Πάντεσσιν· πολέσιν δ᾽ ἠ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
Οἳ νεμόμεθ᾽ Ιθάκην εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φραζώμεθ᾽ ὥς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ ἠ αὐτοὶ
Παυέσθων· ἠ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊον ἔσται.
Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ᾽ εὖ εἰδώς·
Καὶ γὰρ σκεινῳ φημὶ τελουτηθῆναι ἅπαντα,
Ως οἱ ἐμυθεόμην ὅτε Ιλιον εισανέβαινον
Αργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Οδυσεύς.
Φὴν κακὰ πολλὰ παθόντ᾽, ὀλέσαντ᾽ ἅπὶ πάντας ἑταίρους,
Αγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ
Οἶκαδ᾽ ἐλεύσεσθαι· τάδε δή νυν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα.
Ω γέρον, εἰ δ᾽ ἄγε νυν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
Οἶκαδ᾽ ἰὼν, μή πν τι κακὴν πάσχωσιν ὀπάσω·
Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ορνιθες δέ τε πολλοὶ ἰτὼ αὐγὰς ἠελίοιο
Φοιτῶσ᾽, ὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Οδυσεὺς
Ωλετο τῆλ᾽· ὡς ἠ σὺ καταφθίσαι σὺν σκείνῳ
Ωφελες· σὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ᾽ ἀνιείης,
Σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενον ἅτε πόρησιν·
Αλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω, τόδε ἠ τετελεσμένον ἔσται,
Αἶσε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
Παρφάμενον ἐπέεσσιν ἑποτρωπῆς χαλεπαίνειν,
Αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται,

Πρῆξαι δ᾽ ἔμπης ἔστι δυωδεκέτεα εἵνεκα τῶνδε,
Σοὶ ἢ γέρον θωλὼ ἀπιθήσομεν ἠὲ καὶ αὐτῷ
Τίνων ἀχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσται ἄλγος.
Τηλεμάχῳ δ᾽ αὐτῷ πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς,
Μητέρα ᾗ ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι,
Οἱ ἢ γάμον τεύξωσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ᾽, ὅσα ἔοικε φίλης ἀπὸ παιδὸς ἕπεσθαι.
Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἴομαι υἷας Ἀχαιῶν
Μνηστῦ᾽ ἀγαλλείς· ἐπεὶ ἄσπετα δείδιμεν ἔμπης,
Οὔτ᾽ ἂν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
Οὔτε θεοσκόπιης. ἐμπαίζομεν᾽ ἣν σὺ γεραιὲ
Μύθεαι ἀκρεκέαντον, ἀπεχθάνεαι δ᾽ ἔτι μᾶλλον.
Χρήματα δ᾽ αὖτε κακῶς βεβρώσεται, ὐδέποτ᾽ ἴσα
Ἔσται, ὄφρά κεν ἦγε Διατρίβῃσιν Ἀχαιὺς
Οὐ γάμον· ἡμεῖς δ᾽ αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
Εἵνεκα τ᾽ ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, ὐδέ μετ᾽ ἄλλας
Ἐρχόμεθ᾽ ἃς ὄπιεικὲς ὀπυέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένῳ ἀντίον ηὔδα.
Εὐρύμαχ᾽, ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,
Ταῦτα μὲν ἤδη ὑμέας ἔπι λίσσομαι, ὐδ᾽ ἀγορεύω·
Ἤδη γὰρ τό γ᾽ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ᾽ ἑταίρους,
Οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον·
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε Ϛ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς δηρὸν οἰχομένοιο,
Ἤν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούστω
Ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
Ἦ τ᾽ ἂν τετυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσω, μηδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντος,
Νοσφίσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τε οἱ χεύσω, Ϛ ἐπὶ κτέρεα κτερείξω
Πολλὰ μάλ᾽, ὅσσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
Ἦ τοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
Μέντωρ, ὃς ῥ᾽ Ὀδυσῆϊ ἀμύμονι ἦεν ἑταῖρος,

Καὶ

Καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Κέκλυτε δή νυῦν μοῦ Ἰθακήσιοι ὅ, τι κεν εἴπω,
Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
Ὡς ὅττις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν.
Ἀλλ' ἤτοι μνηστῆρας ἀγαυοὺς ὅττι μεγαίρω
Ἔρδειν ἔργα βίαια, κακῇ ῥαφίῃσι νόοιο·
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
Οἶκον Ὀδυσῆος, τὸ δ' ὀΐομαι οὐκέτι φασὶ νέεσθαι·
Νυῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
Ἧσθ' ἄνεῳ, ἀτὰρ ὅττι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
Τὸν δ' Εὐρυμαχίδης Λειώκριτος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες,
Ἡμέας ὀτρηρῶν κατακαπανέμμεν; ἀργαλέον δὲ
Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Ἐξελάσειε μεγάροιο μνοιοινήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ', ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ὀπίσσω,
Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἀπὶ ἔργα ἕκαστος,
Τύτῳ ὀτρυνέει Μέντωρ ὀδὸν ἠδ' Ἀλιθέρσης,
Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοί εἰσιν ἑταῖροι.
Ἀλλ' (οἴω) ℂ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
Πεύσεται ἐν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε τούτῳ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν ἀΐξασαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δώματ' ἕκαστος.
Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματ' ἴσαν θείοιο Ὀδυσῆος.
Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀπὶ θῖνα θαλάσσης,

Χεῖρας

Χεῖρας νιψάμην πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' Ἀθήνῃ.
Κλῦθί μοι ὁ χθιζὸς θεὸς ἦλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καί μ' ἐν νηῒ κέλσασα ἐπ' ἠροειδέα πόντον
Νόσφιν πατρὸς ἐμοῦ καὶ ἐμῶν ἑτάρων ἀποέργεις,
Ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἅπαντα μεμαρπέναι Ἀχαιοί, 265 300
Μνηστῆρες δὴ μάλιστα κακῶς ὑπερηνορέοντες.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· ἀγχοῦ δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ', ἀδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσεαι, ἀδ' ἀνοήμων 270 305
Εἰ δή τοι σῷ πατρὸς ἐνέσακται μένος ἥρως,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὔ τι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσεται, ἀδ' ἀτέλεστος·
Εἰ δ' ἀνὴρ κεῖνος γ' ἐστὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης,
Οὔ σ' ἔτ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἀκμοινάς. 275 310
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πολέονες, κακίους· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσεαι, ἀδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος πεφιλέλοιπεν,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα. 280 315
Τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
Ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι·
Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
Ὅς δή σφιν ἀγχοῦ ἐστὶν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσσαι.
Σοὶ δ' οὐκέτι δηρὸν ἀπεστεὸς ἔσσεται οὐδὲ μνηστῆρας 285 320
Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώιός εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν τελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
Ὁπλίσσαί τ' ἤια, καὶ ἄγχεσιν ἄρσον ἅπαντα,
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν, 290 325
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
Αἶψ ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαί.
Τάων μέν τοι ἐγὼν ὄπιδ' ὄψομαι ἥτις ἀρίστη·
Ὠκα δ' ἐφοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. 295 330

Ὡς

Ως φάτ' Αθηναίη κόρη Διός· αὐδ' ἄρ' ἔπι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεὸν ἔκλυεν αὐδήν.
Βῆ δ' ἴμεν' ἀμφὶ δ' ὦμα φίλον τετιημένῳ ἦτορ·
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγακλυτοὺς ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ἀνιέμενος, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.
Αντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο,
Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
Εν στήθεσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
Αλλὰ μάλ' εὐθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τοπάρος περ·
Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Αχαιοὶ,
Νῆα καὶ ἐξαίτους ἑρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
Ες Πύλον ἠγαθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αντίνοε, ἄπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον.
Η ἀκὴ ἄλις ὡς τοπάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ δ' ἐάλα
Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
Νωῖν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
Πωθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,
Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ὀπὶ κῆρας ἰήλω,
Ηὲ Πύλον δ' ἐλθὼν, ἢ αὖτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
Εἶμι μὲν, (ἀδ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω)
Εμπορος· ἀκὴ γὰρ νηὸς ἐπήβολος ἀδ' ἑρετάων
Γίνομαι, ὡς νύ περ ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
Η ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Αντινόοιο
Ρεῖα· μνηστῆρες δ' ὅμοιον κατὰ δαῖτα πένοντο,
Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ κερτόμεον ἐπέεσσιν,
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Η μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
Η πινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμυντῆρας ἠμαθόεντος,
Η ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεί νύ περ ἱέται αἰνῶς·
Ηὲ καὶ εἰς Εφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ελθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,
Εν δ' βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ.

Αλλ' ἀγε δ' αὖτ' ἐπέσκε νέων ὑπερμενεόντων.
Τίς δ' οἶδ' εἰ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἀπὸ νηὸς,
Τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσεύς;
Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.
Κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
Τάδε μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Ως φάν· ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς
Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
Εἵματά τ' ἐν κηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐώδεα ἔλαιον.
Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
Ἑστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
Ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴπότ' Ὀδυσεὺς
Οἰκάδε νοστήσαι, ἕ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
Κληῖσαὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι.
Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Ἔσκε, φύλασσε δὲ νόῳ πολυϊδρείῃσιν,
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας.
Μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
Ἡδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσῃς,
Κεῖνον ὀιομένη τ' κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐυῤῥαφέεσσι δοροῖσιν·
Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
Αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω.
Εσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
Μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου τε μέδηται.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου ἤν που ἀκούσω.
Ως φάτο, κώκυσεν δ' ἥ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἐγένετο; πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης

Διογενὴς

Διογένης Οδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ·
Οἱ δέ τοι αὐτὴν ἰόντι κακὰ φρεσὶ ζοντιν ὀπίσω,
Ὡς κε δόλῳ φθίῃς, πάντας δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται·
Ἀλλὰ μὲν αὖθι ἔπι σῇσι καθήμενος· ἠδέ τι σε χρὴ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, ἠδ' ἀλάλησθαι.
Τὼ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Θάρσει, μᾶ· ἐπεὶ ἤτοι ἄνδρα θεὸς ἥδε γε βάλλει·
Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι
Πείν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,
Ἢ αὐτὴν πρήσειας, ἢ ἀφορμηθέντος ἀκούσῃ·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ζεὺς δ' ἤ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Αὐτὰρ ἔπειτα οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
Ἐν δὲ οἱ ἄλφιτα χεῦεν ἐυῤῥαφέεσσι δορῆσιν.
Τηλέμαχος δ' ἐς δῶμα θεοῖς ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ἐνθ' αὖ ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ᾤχετο πάντη,
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Ἐσσεύοντο δ' ἔπι νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
Ἦ δ' αὖτε φρονίοιο Νοήμονος Φαίδιμον υἱὸν
Ἤτοι νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντο τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
Ὅσσ' ἐτίθη τά τε νῆες ἐὐστελμοι φορέουσιν.
Στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος· πρὶ δ' ἑταῖροι
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Βῆ δ' ἴμεν' πρὸς δῶμα Ὀδυσῆος θείοιο.
Ἔνθα μνηστῆρεσσιν ὕπνον γλυκὺν ὗπνον ἔχυεν,
Πλάζε δὲ πινοντας· χαρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
Οἱ δ' εὗδον κατὰ πόλιν· ἀτὰρ οὐκέτι δηρὸν ἔμιμνον
Εἶαται, ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἔπι βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἐκπρεπεκαλεσαμένη μεγάρων εὐναιετάοντων,

Μέντορ, εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ κ᾽ αὐδήν.
Τηλέμαχ᾽, ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Εἴατ᾽ ἐπηρέτμοι, τὼ σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν,
Ἀλλ᾽ ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.
Ὡς ἄρα φωνήσασ᾽ ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ᾽ ἔπειτα μετ᾽ ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ ἵκανε νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Εὗρον ἔπειτ᾽ ὄπιθεν σφῶν καρηκομόωντας ἑταίρους·
Τοῖσι γὴ μετέειφ᾽ ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.
Δεῦτε φίλοι, ἤια φερώμεθα, πάντα γὰρ ἤδη
Ἀθρόα κεῖται μεγάρῳ, μήτηρ δ᾽ ἐμὴ ὅττι πέπυσται,
Οὐδ᾽ ἄλλαι δμωαί· μία δ᾽ οἴη μῦθον ἄκουεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο.
Οἱ δ᾽ ἅμα πάντα φέροντες, ἐϋστέλμῳ ἐπὶ νηΐ
Κάτθεσαν ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Αὐτὰρ ὁ βῆ μεγάροιο, κατὰ δ᾽ ἔζετο, ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῆς
Ἕζετο Τηλέμαχος· τοὶ δ᾽ ἵππους ἐλύσαντο,
Αὖ δ᾽ ἐς ἀποδρήνους ἔβαν, ἐπὶ κλῆσιν κάθιζον.
Τοῖσιν δ᾽ ἰκμάδιον ἔρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκρῃὴ Ζεφύρου, κελάδοντ᾽ ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Οἰωλῶν ἅπτεσθαι, τοὶ δ᾽ ὀτρύνοντος ἄκουσαν,
Ἰσὸν δ᾽ εἰλάπινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δ᾽ αἰθοπόοισιν ἔδησαν,
Ἕλκον δ᾽ ἱσία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπεσεν δ᾽ ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης·
Ἡδ᾽ ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ᾽ ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
Λεῖβον δ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ·
Παννυχίη μὺν ῥ᾽ ἧγε κ᾽ ἠὼ πεῖρε κέλευθον.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Γ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΤΗλέμαχον ἐλθόντα σὺν Ἀθηνᾷ ξενίζει Νέστωρ, καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ Τροίας ἀποπλοΐας. πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τὸν μνηστῆρας, καὶ γνωρίσας τὴν Ἀθηνᾶν ἀπῆσαν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἅρμα σὺν Πεισιστράτῳ Νέστορος υἱεῖ, εἰς Σπάρτην ἀπαίρει. νυκτὸς δὲ ἐπιγινομένης ξενίζονται παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

ΑΛΛΗ.

Γάμμ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, σαώσατο δ' ὅς οἱ· θεὰ δ' ἔπλη.

ΗΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πολίεθρον
Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
Ἵαντο, καὶ πεφύχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Ἐνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία κᾶον,
Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἐὺ ἱστία νηὸς ἐίσης
Στείλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαίν'· ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν πρότερη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ', ἔ μήν σε χρὴ ἔτ' αἰδῆ ἐδ' ἠβαιόν·
Τοὔνεκα γὰρ κ' πόντον ἐπέπλως ὄφρα πύθηαι
Πατρὸς, ὅπα κύθε γαῖα, κ' ὅντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
Εἴδομεν ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσι κέκυθε.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ.
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ σφεας τύχωμι αὐτόν;
Οὐδέ τι πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν·
Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δ' ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἕπετο μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυιὰς τε καὶ ἕδρας·
Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον.
Οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
Χεῖράς τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.
Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, καὶ ἵδρυσεν πὰρ δαιτὶ
Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι,
Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.
Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· διαδισκόμενος δ' ἔπος ηὔδα
Παλλάδ' Ἀθηναίην κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Εὔχεο νῦν ὦ ξεῖνε Ποσειδάωνι ἄνακτι·
Τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἐπιτύσατε δεῦρο μολόντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι ᾗ θέμις ἐστί,
Δὸς καὶ τῷ τὴν πέλιην δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι· ἐπεὶ καὶ τῶν οἴομαι ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Τοὔνεκά τοι πρώτερον δώσω χρύσεον ἄλεισον.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθη δέπας ἡδέος οἴνου.
Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
Οὕνεκά οἱ πρώτῃ δῶκε χρύσεον ἄλεισον·
Αὐτίκα δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Κλῦθι Ποσειδάον γαιήοχε, μηδὲ μεγήρῃς

Ἡμῖν

Ημῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Νέστορ μηὶ πεώτιστε Νηλείαδη κῦδος ὄπαζε,
Αὐτάρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδε χαρίεσσαν ἀμοιβήν
Σύμπασι Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς Ἑκατόμβης·
Δὸς δ' ἔπι Τηλεμάχοιν τε ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
Ως ἄρ' ἔφατ' ἠρᾶτο, τὰ δ' αὐτὴ πάντα τελεύτα,
Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
Ως δ' αὔτως ἠρᾶτο Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπαΐρτερα δ' ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς ἄρχε μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νωῖν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
Ξείνους, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πολέες δ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἦ τί κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; τοί γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θαρσήσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θῆκεν Ἀθήνη
Θῆκε, ἵνα μιν πρὸς πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ω Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμί· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω·
Ημεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νήιον εἰλήλουθμεν,
Πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, ἀ δήμιος, ἣν ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤνπερ ἀκούω,
Δίου Ὀδυσῆος ταλασίφρονος· ὅν ποτέ φασιν
Σοὶ σὺν μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
Πεύθομεθ' ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
Κεῖνος δ' αὖ κ' ὄλεθρον ἀπευθέα ᾗσκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν,
Εἴθ' οὔ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,

Εἴτε

Εἶτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν ἀμφιτελίσσῃ.
Τέκνα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκε θελήσθα
Κεῖνα λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴπερ ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλα μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου, περὶ γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς·
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τε πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσεὺς
Ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποσχὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας ὀϊζύος ἣν ἐν ἐκείνῳ
Δήμῳ ἀνέτλημεν μὲν ἄριστοι ἔμπεδον αἰεὶ
Ἠμὲν ὅσα ξυνὼ νηυσὶν ἐπ' ἠερόεντα πόντον
Πλαζόμενοι κατὰ λῆἰδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
Ἠδ' ὅσα περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Μαρνάμεθ', ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·
Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δ' Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς, ἠδὲ μαχητής.
Ἄλλα τε πολλ' ἐτλημεν ἐν ἀργαλέῃσι πάθοιμεν κακά. τίς κεν ἐκεῖνα
Πάντα γε μυθήσαιτο κατὰ ἔνιπα φωτῶν ἀνθρώπων;
Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες πεπαθυῖαν
Ἐξερέοις ὅπῃ κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
Πρὶν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.
Εἰνάετες γὰρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
Παντοίοισι δόλοισι· μόγις δὲ τέλεσσε Κρονίων.
Ἐνθ' ἄν τίς ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
Ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσεὺς
Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτεόν γε
Κεῖνα ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα·
Ἦ τοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι.

Ἔνθ'

Ενθ' ἤτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Οδυσεὺς
Οὔτέ ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐδάζομεν, ἅτ' ἐνὶ βυλῇ,
Αλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βυλῇ
Φραζόμεθ' Αργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι· θεὸς δὲ σκέδασσεν Αχαιούς.
Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ Φρεσὶ μήδετο νόστον
Αργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης,
Η τ' ἔριν Ατρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τὼ γὰ καλεσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Αχαιοὺς
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα
(Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες ἦες Αχαιῶν)
Μῦθον μυθείσθην, ὅ εἵνεκα λαὸν ἄγερθεν.
Ενθ' ἤτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Αχαιοὺς
Νόστον μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐ γὰ Αγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε· βούλετο γὰρ ῥα
Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
Ως τ' Αθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γὰρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ως τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
Εζεσαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ
Ηχῇ θεσπεσίῃ· λίχα δέ σφισιν ἤνδανε βυλή·
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ Φρεσὶν ὁρμαίνοντες
Αλλήλοις· (ἐπὶ γὰ Ζεὺς ἤρτυνε πῆμα κακοῖο)
Ηῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἵλκομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Ημίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
Αὖθι παρ' Ατρεΐδῃ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ημίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. αἶ γ' ἅμα' ὦκα
Εῶλεον· ἐσόρεσεν γὰ θεὸς μεγακήτεα πόντον.
Ες Τένεδον δ' ἔλθοντες, ἐρέξαμεν ἱερὰ θεοῖσιν,
Οἴκαδε ἱέμενοι· Ζεὺς δ' ὄπω μήδετο νόστον

Σχέτλιος,

Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔλεν ὧρσε κακὰ φρονέοντα δαΐφρονα Πηδάσοιο.
Οἱ μὲν ἀποτρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα πεπνυμένον αὖτις,
Αὖτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν αἶψα μετ' ἄλλους
Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήιος, ὦρσε δὲ λαὸν
Οψὲ δὴ μετὰ νῶϊ κιὼν ξανθὸς Μενέλαος,
Εὗρε Λέσβῳ δὲ ἔκιχεν ὀλιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας,
Ἦ καθυπερθε Χίοιο νεείμεθα πετραλόεσσης,
Νῆσον ἐπὶ Ψυρίην, αὐτῷ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες,
Ἦ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
Ἤτομὸν ἤ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
Δεῖξε, κὴ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν
Τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
Ὦρτο δὲ ἐπὶ λιγὺς ἔρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, εἰς ἅ Γεραιὸν
Εὐνύχιαι κατέγοντο. Ποσφάραντες δὲ ταύρων
Πολλὰ ἐπὶ μήρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην ὅτ' ἐν Ἄργει νῆας ἔἰσας
Τυδείδεω ἑτάροισι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εἴσαμεν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
Οὖρος, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεὸς ποιήσατο πομπήν.
Ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπτόλεμος· οὐδέ τι οἶδα
Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ὀλόλοντο.
Ὅσσα δὲ ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἠμετέροισι
Πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστί, δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
Εὖ δὲ Φιλοκτήταο Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.
Πάντας δὲ Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πάντος δέ οἱ ἔπλετ' ἀπούρα.
Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτὸν ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
Ὡς τ' ἦλθ', ὡς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἦπι κεῖνος μὲν ὀπισθομενερῶς ἀπέτισεν.

Ως ἀγαθὸν κ᾽ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
Ἀνδρὸς, ἐπεὶ κ᾽ κεῖνος ἐτήσατο πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Καὶ σὺ φίλος (μάλα γὰρ σ᾽ ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Ἀλκιμος ἔσσ᾽, ἵνα τίς σε κ᾽ ὀψιγόνων εὖ ἔπῃ.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ω Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καί οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, κ᾽ ἐσομένοισιν ἀοιδήν.
Αἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δυνάμειν ὀφέλοιεν
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
Οἵτέ μοι ὑβρίζοντες ἀπέπθαλα μηχανόωντες.
Αλλ᾽ ἔ μοι τοιῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον
Πατρί τ᾽ ἐμῷ τ᾽ ἐμοί· νῦν ᾗ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ω φίλ᾽, ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ᾽ ἀνέμνησας τ᾽ ἔειπες,
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλὰς
Εν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι·
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Εχθαίρουσ᾽ ἀνὰ δῆμον, ὀπιπτόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Τίς δ᾽ οἶδ᾽ εἴκε ποτὲ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν
Η ὅγε μοῦνος ἐὼν, ἢ τ᾽ σύμπαντες Ἀχαιοί;
Εἰ γάρ σ᾽ ὡς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Αθήνη,
Ως τοτ᾽ Οδυσῆϊ θεὰ κήδετο κυδαλίμοιο
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε᾽ Ἀχαιοί·
Οὔ γάρ πω ἴδον ὧδε θεὸς ἀναφανδὰ φιλεῦσαν,
Ως κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Αθήνη.
Εἴ σ᾽ ὕτως γ᾽ ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε κ᾽ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ω γέρον, ὄφρα τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀίω.
Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ᾽ ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
Ελπομένῳ τὰ γένοιτ᾽, ἀτὰρ εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων κ' τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.
Βυλοίμην δ' ἂν ἔγωγε κ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι κ' νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
Ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
Ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο. 235 270
Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δώσουσι, ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα κηδόμενοί περ. 240 275
Κείνῳ δ' οὐκ ἔπι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλά οἱ ἤδη
Φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον κ' κῆρα μέλαιναν.
Νῶϊ δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Νέστορ', ἐπεὶ σεῖοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων.
Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γλυκὺ αἰῶνος· 245 280
Ὡς τέ μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσορόασθαι.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε,
Πῶς ἔθανε Ατρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
Πῇ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὖτῳ μῆσατ' ὄλεθρον
Αἴγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω. 250 285
Ἦ οὐκ Ἀργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλά που ἄλλῃ
Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ ὃ θαρσήσας κατέπεφνε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἦ τοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἴεαι ὥς κεν ἐτύχθη· 255 290
Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ατρεΐδης Τροίηθεν ἰὼν ξανθὸς Μενέλαος,
Τῷ κέ οἱ οὐδ' ὣ θανόντι χυτλὼ ὑπὶ γαῖαν ἔχυσεν,
Ἀλλ' ἄρα τὸν γε κύνες τε κ' οἰωνοὶ κατέδαψαν,
Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς ἄστεος· οὐδέ κε τίς μιν 260 295
Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
Ἤμεθ'· ὁ δ' εὐκήλοις μυχῷ Ἀργεος ἱπποβότοιο
Πόλλ' Ἀγαμεμνονέῃ ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
Ἦ τοι τοπρὶν μὲν ἀνήνετο ἔργον ἀεικὲς 265 300

Δῖα

Δῖα Κλυταιμνήστρη (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι·
Πὰρ δ' ἴεν ἠϊ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν
Ατρεΐδης Τροίηνδε ἰὼν εὖ ἔρυσθ' ἄκοιτιν)
Αλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
Δὴ τότε τ' μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ ἠ κύρμα γενέσθαι·
Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
Πολλὰ ἳ μηλ' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε,
Εκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ ἔμπης ἔλπετο θυμῷ.
Ημεῖς μὲν γὰρ ἅμα πτολέμῳ Τροίηθεν ἰόντες
Ατρεΐδης τ' ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
Αλλ' ὅτε Σούνιον ἱερὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Αθηνῶν,
Ενθα κυβερνήτῃσι Μενελάῳ φοῖβος Απόλλων
Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσιν ἐποιχόμενον κατέπεφνε,
Πηδάλιον μὲν χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
Φρόντιν Ονητορίδην, ὃς ἅπαντα φῦλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε πτερόεσσαν ἄελλαν.
Ως ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Οφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἔμπης κτερέα κτερίσειεν.
Αλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἔμπης οἴνοπα πόντον
Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ιξε θεάων, τότε δὴ συνερρὶ ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Εφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀὐτμένα χεῦε,
Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν.
Ενθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ηχι Κύδωνες ἔναιον, Ιαρδάνῳ ἀμφὶ ῥέεθρα.
Εστι δέ τις λιστὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
Εκατιὴ Γόρτυνος, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Ενθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ
Ες Φαιστόν· μικρὸς ἔμπης λίθος μέγα κῦμα ἀπέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον, σαῶσαν δὲ ἤλυξαν ὄλεθρον
Ανδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
Κῦμα τ' ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους
Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.

Ως ὁ μὲν ἔνθα πολιὸν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Ηλᾶτο ξυὸν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρα ἄρ' ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
Κτείνας Ατρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτοῦ.
Επτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης·
Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλυθε δῖος Ορέστης
Αψ' ἀπ' Αθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ητοι ὁ τ' κτείνας δαίνυ τάφον Αργείοισιν
Μητρός τε συγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.
Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσσ' οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ φίλος μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλε ἀλάλησο,
Κτήματά τε σεῦ λιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισι
Οὕτω ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασάμενοι, σὺ δὲ τηύσιην ὁδὸν ἔλθῃς.
Αλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαί τε καὶ ὄτρυνω
Ελθεῖν. κεῖνος γὰρ νέον ἄλοθεν εἰλήλουθεν
Ἐκ τ' ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλπoιτό γε θυμῷ
Ελθέμεν, ὄντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι
Ες πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ ἀδ' οἰωνοὶ
Αὐτόθετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
Αλλ' ἴθι νῦν σὺ νηί τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν.
Εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
Πάρ δέ τοι υἷες ἐμοὶ, οἵ τοι πομπῆες ἔσονται
Ες Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ.
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένός ἐστιν.
Ως ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε·
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Ω γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας.
Αλλ' ἄγε ταμνέτε μὲν γλώσσας, κεράσατε δ' οἶνον,
Οφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
Ηδη γὰρ φάος οἴχετ' ἰὸν ζόφον· οὐδὲ ἔοικε

Δηθὰ

Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
Τοῖσι δ' κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχυσαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
305 340 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη κὴ Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἀμφω ἰέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι·
310 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι.
Ζεῦς τόγ' ἀλεξήσαι, κὴ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Ὡς τέο ἢ ὥδε πάμπαν ἀείμονος ἠὲ πενιχρῆ,
Ὡι ἔπι χλαῖναι κὴ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 350 Οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς ἔπι ξείνοισιν ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ ὥδε μὲν χλαῖναι κὴ ῥήγεα καλὰ,
Οὐ μὴν δὴ τῆδ' ἀνδρὸς ὀδυσσῆος· φίλος υἱὸς
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζώω, ἕπεται δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
320 355 Ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὴ ἔοικε
Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔστω·
Αλλ' ἔστος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἕψεται, ὄφρά κεν εὐδῇ
325 360 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἑτάρους, εἴπω τε ἕκαστα.
Οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται
Πάντες ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
330 365 Ἐνθάδε κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ
Νῦν· ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καυκώνας μεγαθύμους
Εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὐδέ νέον γε
Οὐδ' ὀλίγον. σὺ δὲ τοῦτον (ἐπεὶ τὸν ἵκετο δῶμα)
Πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
335 370 Οἵ τοι ἐλαφρότατοι θέειν, καὶ κάρτει ἄριστοι.

Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
Θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Τηλεμάχῳ δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ω φίλος, ἤ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι, 375
Εἰ δή τοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
Ἀλλὰ ἄναυδ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, 380
Αὐτῷ τε παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ θαλαμοίτῃ·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἤνιν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν ἄπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρύσεον κέρασι περιχεύας.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 385
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ,
Υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.
Αὐτὰρ ὅτε δώματ' ἵκανεν ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν 390
Οἴνῳ ἡδυπότοιο, τ�ὸν ἓν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ὤιξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε·
Τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀποσπένδων κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, 395
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκονδε ἕκαστος.
Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τηλέμαχον Φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τρηχῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Παρ δ' ἄρ' ἐυμμελίῃ Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν, 400
Ὃς οἱ ἔτ' ἠίθεος παίδων ἔσκε μεγάροισιν·
Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Τῷ δ' ἄλοχος δέασσα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. 405

Ex

Εκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
Οἵ οἱ ἔσαν πεπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, οἷς ἐπὶ μυθῷ πρὶν
Νηλεὺς ἵζεσκεν, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
Αλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς αἴσιμόν δε βεβήκει,
Νέστωρ αὖ τότ' ἔφιζε Γερηνίος, ἔρος Αχαιῶν,
Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Εκ θαλάμων ἐλθόντες, Εχέφρων τε, Στρατίός τε,
Περσεύς τ', Αρητός τε, Θ' ἀντίθεος Θρασυμήδης·
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
Παρὰ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον ἕσσαν ἄγοντες.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ.
Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρήηνατ' ἐέλδωρ.
Οφρ' ἤτοι πρώτισα θεῶν ἱλάσσομ' Αθηνὴν,
Η μοι ἐναργὴς ἦλθε θεὸς ἐς δαῖτα θάλειαν.
Αλλά γ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
Ελθησιν, ἐλάσῃ δ' βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχῳ μεγαθύμῳ νῆα μέλαιναν
Πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, λιπέτω δύο οἴους·
Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ελθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' ἔνδον
Δμωῇσιν καταὶ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
Εδεράς τε ξύλα τ' ἀμφὶ κὴ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίπνυον· ἦλθε μὲν ἄρ βοῦς
Εκ πεδίου. ἦλθον δ' θοῆς ἐκ νηὸς ἑταῖροι
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος· ἦλθε δ' χαλκεὺς,
Οπλὰ ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, τέχνης πείρατα τέχνης,
Ακμονά τε, σφῦραν τ', εὐποίητόν τε πυραγρὸν,
Οἵσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Αθήνη,
Ιρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωκε· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεύων
Ασκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
Βοῦν δ' ἀγέτην κεραῶν Στρατίος καὶ δῖος Εχέφρων·
Χέρνιβα δὲ σφ' Αρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι

Ηλυθεν

Ηλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἑτέρη δ' ἔχεν ἀλφὰς
Ἐν κανέῳ. πέλεκκυν ᾗ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ὑπικόψων.
Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χερνιβά τ' ἀλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, καὶ ἀλοχύτας προβάλοντο,
Αὐτίκα Νέστορος υἱὸς ὑπερθύμου Θρασυμήδης
Ἤλασεν ἄγχι σταθείς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη πολυήθεια
Νέστορος Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔσχον· ἀτὰρ σφάζεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς,
Αἶψ' ἄρα μιν διέχυαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία πάμπαν
Πάντα κατὰ μοῖραν, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Καῖε δ' ὑπὶ σχίζης ὁ γέρων, ὑπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λείβε· νέοι δ' ἄρα παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτων δ', ἀκροτόρυς ὀβελοὺς ὑπὶ χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
Νέστορος ὀψλοστάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Πὰρ δ' ἄρα Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο ποιμένι λαῶν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, δ' ἐρύσαντο,
Δαίνυθ' ἑζόμενοι· ὑπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρουσο
Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι μύθων ἦρχε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ.
Παῖδες ἐμοὶ, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
Ζεύξατ'

Ζεύξαθ' ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὺν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Καρπαλίμως δ' ἔζωσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δ' ἡ γυνὴ ταμίη σῖτον κὴ οἶνον ἔθηκεν,
445 Ὀψά τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος θεοειδέα βήσατο δίφρον·
Παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί·
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
450 Ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλον αἰπὺ πτολίεθρον.
Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱὸς Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
455 490 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρὰ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἵππους τ' ἐζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν θεσπρωτὸν ὑπὸ πρόθυρον αὐλῆς ἐϋδμήτου·
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
460 495 Ἵξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑποέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Παρὰ Μενελάῳ ξενισθεὶς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τῆς νόσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς ἔχει Καλυψοῖ εἴη· βιάζεσθαι δὲ μένειν τῶν μνηστήρων περὶ τοῦ τῆς Τηλέμαχον ἀνελεῖν· παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηνᾶ δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην, ὅτι τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσφραίνουσα, ἅμα εἰδώλῳ, ὁμοιωθεῖσα Ἰφθίμῃ τῇ τοῦ Πηνελόπης ἀδελφῇ.

ΑΛΛΗ.

Δέλτα, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ατρείδᾳ λοχώμενος υἱός.

Οἱ δ' ἵξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινυῦτα γάμον πολλοῖσιν ἑτῆσιν,
υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Αχιλλῆος ῥηξήνορος υἱὸι πέμπεν·
(Εν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων πρὸς ἄστυ περικλυτόν, οἷσιν ἄνασσεν.)
Υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Αλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ος οἱ τηλύγετος γλυκὺς ἐτράφη Μεγαπένθης
Ἐκ δούλης· Ελένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐξ οὗ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ερμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Αφροδίτης.
Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Γείτονες ἠδὲ ἕται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δέσφιν ἐμέλπετο θείου ἀοιδὸς,
Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτὲς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσσον.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν πρόθυροισι δόμων αὐτώ τε καὶ ἵππω,

Τηλέμαχός θ' ἥρως ϛ Νέστορ ἀγλαὸς υἱὸς
Στῆσαν· ὁ δ' ἐσμολὼν ἵδετο κρείων Ετεωνεὺς,
Οτρηρὸς θεράπων Μενελάϊ κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἴμεν ἀγχελέων ἀμφὶ δώματα, πὰρ μυθήσων λαῶν·
Αγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξεῖνω δή τινε τώδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ανδρε δύω, γένεῃ δ' Διὸς μεγάλοιο ἔοικτον·
Αλλ' εἶπ' εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
Η ἄλλον πέμπωμεν ἰκανέμεν ὅς κε φιλήσῃ.
Τὸν δ' ἠμὲν ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Οὐ μὰν νήπιος ἦθα βοηθοίδης Ετεωνεῦ
Τοπρὶν, ἀτὰρ μὰν νεῦ γε πάϊς ὣς νήπια βάζεις.
Η μὰν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
Αλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Ἐξοπίσω περ πάσῃ ὀϊζύϊ. ἀλλὰ λύ' ἵππους
Ξείνων, ἐς δ' αὐτὸς προτέρω ἄγε δαινυθέωσι.
Ως φάτ'. ὁ δ' οκ μεγάροιο διέστυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
Οτρηρὸς θεράποντας ἁμ' ἑσπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ·
Οἱ δ' ἵππους μὰν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγὸν ἱδρώοντας·
Καὶ τοὺς μὰν κατέδησαν ἐφ' ἱππείοισι κάπῃσι,
Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν·
Αρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐτὸς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δ' ἰδόντες
Θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ως τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ες ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέσας λόσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ δὴ δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Αμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἔλαβον καὶ χιτῶνας,
Ες ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ατρεΐδῃ Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,

Εἴδαζα πολλ' ἀπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς γ' κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων· τῶ δὲ σφι πίθε χρύσεα κύπελλα.
Τὼ κ' ἀκηχέμενω προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Σίτω θ' ἅπτεσθον, κ' χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνω παταμένω, εἰρησόμεθ' οἵτινες ἐσὸν
Ανδρῶν· ἀ γὰ σφῶν γε μάλ' ἀπόλωλε τοκήων,
Αλλ' ἀνδρῶν μάλ' ἐσὲ Διοτρεφέων βασιλήων,
Σκηπτόχων· ἐπεὶ ἄ κε κακοὶ τοιάσδε τέκοιεν.
Ως φάτο. καὶ σφιν νῶτα βοὸς τροφὸς πίονα θῆκεν
Οπ' ἐν χερσὶν ἐλών, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κ' ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορα ἶον,
Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι.
Φαίζεο Νεστορίδη τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκόν τε στεροπήν κ' δώματα ἠχήεντα,
Χρυσόν τ', ἠλέκτρόν τε, κ' ἀργύρόν, ἠδ' ἐλέφαντα.
Ζηνός που τοιήδε γ' Ολυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Οσσα τοίδ' ἄπειτα πολλά. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Τὸν δ' ἀγορεύοντα ξανθὸς προσέφη Μενέλαος,
Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνα φίλ', ἦτοι Διὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
Αθάνατοι γὰ ἕ γε δόμοι κ' κτήματ' ἔασιν,
Ανδρῶν δ' ἤ κεν τις μοι ἐρίσσεται, ἠέ κ' οὐκί,
Κτήμασιν. ἦ γὰ πολλὰ παθὼν & πολλ' ἐπαληθεὶς
Ηκαγόμην ἐν νηυσὶ, κ' ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον
Κύπρον, Φοινίκην τε· κ' Αἰγυπτίους ἐπαλήθεις,
Αἰθιοπάς θ' ἱκόμην, κ' Σιδονίους, κ' Ερεμβούς,
Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεροὶ τελέθουσι.
Τρὶς γὰ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·
Ενθα μὴ ἔτε ἄναξ ἐπιδεύεται, ἔτέ τι ποιμὴν
Τυρὸν κ' κρειῶν, ἁδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
Αλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπητανὸν γάλα θῆλαι.
Εως μὲν ἐγὼ τοῖσι κείνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ηλώμην,

Ηλώμην, τέως μοι ἀδελφεὸν ἄλλο ἔπεφνε,
Λάθρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ ἁλομένης ἀλόχοιο.
Ὡς ἔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκηέμμεν, οἵτινες ὔμμιν
Εἰσὶν· ἐπεὶ κάκα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὧν ὄφελον τριπάτιμ περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκὰς Ἀργεΐου ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἠμετέροισιν,
Ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
Τῶν πάντων ὅ τόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός, ὅστε μοι ὕπνον ἀπέχθαίρει ἐδωδήν
Μνωομένῳ· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσ' ἐμόγησεν
Οσσ' Οδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀπεῖχετο· ἠδέ τι ἴδμεν
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. ὀδύρονται νύ πού αὐτὸν
Λαέρτης θ' ὁ γεραιὸς καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούσας,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχὼν
Ἀμφοτέρῃσι χερσί. νόησε δέ μιν Μενέλαος·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσαι μνησάμενόν περ,
Ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Ἑως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἐκ δ' Ἐλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·
Ἀλκίππη δ' ἤπιπτα φέρε μαλακὸν ἔριοιο·
Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκε

Ἀλκάνδρη

Αλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι᾽ ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται.
Ος Μενελάῳ δῶκε δύ᾽ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
Δοιὼς δ᾽ τρίποδας, δέκα δ᾽ χρυσοῖο τάλαντα.
Χωρὶς δ᾽ αὖθ᾽ Ελένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
Χρυσῆν τ᾽ ἠλακάτην, πάλαρόν θ᾽ ὑποκύκλον ὄπασεν,
Αργύρεον, χρυσῷ δ᾽ ἄντι χείλεα κεκρᾴαντο·
Τὸν ῥά οἱ ἀμφίπολος φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ
Ηλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
Εζετο δ᾽ ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δ᾽ θρῆνυς ποσὶν ἧεν·
Αὐτίκα δ᾽ ἤγ᾽ ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.

Ιδμεν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς οἵτινες οἵδε
Ανδρῶν εὐχετόωνται ἰκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω· κέλεται δέ με θυμός·
Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
Οὔτ᾽ ἄνδρ᾽, οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωσαν)
Ως ὅδ᾽ Οδυσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον μεγαθυμος ἐνὶ οἴκῳ
Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ᾽ ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ᾽ Αχαιοὶ
Ηλθεθ᾽ ὑπὸ Τροίῃ, πόλεμον θεσπεσιῶν ὀρμαίνοντες.

Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Οὕτω νωΐ κῆ ἐγὼ νεάων γυναῖκα, ὡς σὺ εἰσκεις·
Κεῖνος γὰρ τοιόσδε πόδας, τοιάδε τε χεῖρες,
Οφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφάλη τ᾽, ἐφύπερθέ τε χαῖται.
Καὶ νωΐ ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ᾽ Οδυσῆϊ,
Μυθέομαι ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν
Αμφ᾽ ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ᾽ ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαίναν πορφυρέην ἀντ᾽ ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχών.

Τὸν δ᾽ αὖ Νεσορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα.
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Κεῖνος μὲν τοι ὅδ᾽ ὧς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·
Αλλὰ σιόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Ωδ᾽ ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
Αντα σέθεν, ὃ νῶϊ θεὸς ὣς τερπόμεθ᾽ αὐδῇ.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐμὲ πρόφερε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ
Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
Ὄφρα οἱ ἤτι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον.
Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο,
Ἐν μεγάροις, ὧι μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν·
Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν οἴχεται, ἀμφὶ δὲ οἱ ἄλλοι
Εἶσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλος ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
Ἱκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπότροπα ἄλαο νόσφιν ἔδωκε
Νηυσὶ θοῇσι γλαυκῶπις Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεύς·
Καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν δόμωσ' ἔπευξα,
Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τεκέϊ ῷ,
Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
Αἵ περιναιετάουσιν, ἀνάσσοντ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Καί κε θαμὰ συνθέντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
Ἄλλο διέκρινε φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Ἀλλὰ τὸ μέν πού μέλλεν ἀγάασθαι θεὸς αὐτὸς,
Ὃς κεῖνον δύσηνον ἀνόστιμον οἷον ἔθηκεν.
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαῖα,
Κλαῖε δὲ Τηλέμαχός τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Τόν ῥ' Ἠὼς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
Τῷ ὄγ' ὀπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
Ἀτρεΐδη, σοὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
Νέστωρ φασ' ὁ γέρων, ὅτ' ὀπιμνησαίμεθα σεῖο
Οἵσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
Καὶ νῦν εἴτι πως ἐστί, πίθοιό μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε
Τέρπομ' ὀδυρόμενος μετὰ δόρπον· ἀλλὰ καὶ ἠὼς
Ἐσσεται ἠριγένεια, νεμεσσητὸν δέ με μᾶλλον

Κλαίειν

Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἀπάσῃ.
Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμας, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυα παρειῶν.
Καὶ γὰρ ἐμὸς πέθνηκεν ἀδελφεὸς, ὅττι κάκιστος
Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, ὃ γὰρ ἔγωγε
Ἤντησ', ἀδὲ ἴδον· πολὺ δ' ἄλλων φασὶ γλύεσθαι
Ἀντίλοχον, θεὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς πολυήμερος εἴη.
(Τοίω γὰρ καὶ παιρὸς ὁ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
Ῥεῖα δ' ἀεὶγνωτος γόνος ἀνέρος ὥ τε Κρονίων
Ὄλβον ἀποκλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε·
Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
Υἷας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εὖναι ἀρίστους)
Ἡμεῖς ἦ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὅς πρὶν ἐτύχθη·
Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
Χεύαντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθεν περ ἔσονται
Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, Δαναιπέμεν ἀλλήλοισιν.
Ὡς ἔφατ'. Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἀπὶ χεῖρας ἔχευεν
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἔτιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε Διὸς κυγερὴ Ἐλένη.
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε Φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὶ κρητῆρι μιγείη,
Οὐκ' ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ' εἰ οἱ κατὰ τέθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
Οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηϊόωεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.
Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
Ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶν' Ἰδαίθυια
Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ἰητρὸς

Ιητρὸς ὃ ἕκαστος ἐπισταμένως περὶ πάντων
Ανθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν.
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἠδὲ καὶ ἄλλους
Ανδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, (ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα)
Ητοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
Καὶ μύθοις τέρπεσθε· ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω
Οσσοι Οδυσῆος ταλασίφρονος εἰσιν ἄεθλοι·
Αλλ' οἷον τὸ δὴ ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Αχαιοί·
Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσας
Σπείρῃ κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆι ἐοικὼς,
Ανδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν·
Αλλῳ δ' αὖτὸν φωτὶ κατακρύψας ἰήσκε
Δέκτῃ, ὃς ὧδ' ἐν τοῖσ' ἦεν ἐπὶ νηυσὶν Αχαιῶν·
Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν
Πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,
Καί μιν ἀνηρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν.
Αλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόεσσι καὶ χρῖσα ἔλαιῳ,
Αμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μὴ μὲν πρὶν Οδυσῆα μετὰ Τρῶεσσ' ἀναφῆναι
Πρίν γε τ' ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφίκεσθαι·
Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Αχαιῶν.
Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναηκέι χαλκῷ,
Ηλθε μετ' Αργείους· κατὰ δ' ἔφρονιν ἤγαγε πολλήν.
Ενθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρε, ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τετραπτο νέεσθαι
Αψ οἶκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Αφροδίτη
Δῶκε, ὅτε μ' ἦγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένη, θαλαμόν τε, πόσιν τε.
Οὐ τεῦ δεύομενον, ὅτ' ἀρ φρένας, ὅτε τι εἶδος.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γυναὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ηδη μὲν πολέων ἐδάην βυλήν τε νόον τε
Ανδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
Αλλ' ὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οἷον Οδυσῆα τελασίφρονα ἔσκε φίλον κῆρ,
Οἷον κ' τό δ' ἔρεξε κ' ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
Ιππῳ ἐνὶ ξεσῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρωεσσι φόνον κ' κῆρα φέροντες.
Ηλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελαδυσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
Καὶ τοι Δηΐφοβος θεοείκελος ἕσπετ' ἰούσῃ.
Τρὶς μὲν περίσταξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα,
Εκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
Πάντων Αργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν·
Αὐτὰρ ἐγὼ κ' Τυδείδης κ' δῖος Οδυσεὺς
Ημενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας·
Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε
Η ἐξελθέμεναι, ἠ ἔνδοθεν αὖθι ὑπακοῦσαι·
Αλλ' Οδυσεὺς κατέρυκε, σ' ἔχεθεν ἱεμένω περ·
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ἡγες Αχαιῶν·
Αντικλος ἤ σέ γ' οἷος ἀμείψασθ' ἐπέεσσιν
Ηθελεν· αλλ' Οδυσεὺς ὄπα μάσσακα χερσὶ πίεζε
Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε ἤ πάντας Αχαιούς·
Τόφρα δ' ἔχ' ὄφρα σε νόστον ἀπήγαγε Παλλὰς Αθηνη.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Αλγιον· ἀ χάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.
Αλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρεπέθ' ἡμέας, ὄφρα κεν ἤδη
Υπνῳ ἠδὲ γλυκερῷ τερπώμεθα κοιμηθέντες.
Ως ἔφατ'. Αργείη δ' Ελένη δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, σ' ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ἕλκας καθυπέρθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάς μὴ χερσὶν ἔχουσαι·

Δέμνια

Δέμνια ἢ ςόρεσεν· ὃκ ἢ ξείνυς ἄγε κῆρυξ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν ῥωθόμῳ δόμυ αὐτόθι κοιμήσαντο
Τηλέμαχός θ' ἥρως, Ϛ Νέςορος ἀγλαὸς υἱός.
Ατρείδης ἢ κάθευδε μυχῷ δόμυ ὑψηλοῖο,
Παρ δ' Ελένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Εἵματα εἰς αμένος· ῥῶσι ἢ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ὃκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντιν,
Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ὃκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως,
Ες Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δήμιον, ἢ ἴδιον; τὸ δέ μοι νημερτὲς ἔνιπτε.
Τόν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ηλυθον εἴτινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίπτοις.
Εσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε ἢ πόνα ἔρχα·
Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἵτέ μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζυσι ϗ εἰλίποδας ἕλικας βῶς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηςῆρες ὑπερβίον ὕβριν ἔχοντες.
Τέκνα νυῶ τὰ σὰ γύναθ' ἱκάνομαι ὧδε ἐθέλησθα
Κείνυ λυγρὸν ὄλεθρον ἐνίπτειν, εἴπυ ὅπωπας
Οφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλυ μῦθον ἄκυσας
Πλαζομένυ· ὣς γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων,
Αλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς·
Λίσσομαι, εἰ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Οδυσσεὺς
Η ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποσχὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Αχαιοὶ,
Τῶν νυῶ μοι μνήσας, καὶ μοι νημερτὲς ἔνιπτε.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας ῥοδοδάκτυλος Μενέλαος.
Ω πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ηθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ως δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κραιπνοῖο λέοντος

Νεβρὸς κοιμήσασα νεηγενέας, ἁλαθικὰς
Κνημὰς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁδὸν ἔπτα ἑλὼ εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340 375
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ,
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναξὶς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσεὺς, 345 380
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γένοιατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δὴ ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, σὺ δὲ μὴ ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι σαωκλιδὸν, ὃν δ' ἀπατήσω.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἁλιος νημερτὴς,
Τὸν δέ τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, ὃν δ' ἀπεύσω. 350 385
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
Ἔσχον, ἐπεὶ ὄ σφιν ἔρεξα τελήεσσας ἑκατόμβας·
Οἶδ' αἰεὶ βάλλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.
Νῆσος ἔπεστί τις ἐν πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτῳ προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι) 355 390
Τόσσον ἄνω ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἠυσεν, ἢ λιγὺς ἔρρ' ὄπιπνείησιν ὄπισθεν·
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐίσας
Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
Ἔνθά μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοί· οὐδέποτ' ἔροι 360 395
Πνείοντες Φαίνονθ' ἁλιάεες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μύες ἀνδρῶν,
Εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ μ' ἐσάωσε,
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, 365 400
Εἰδοθέη· τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρνυα,
Ἣ μὲ οἷῳ ἔρροντι συμπλέυτετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ τοὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτρεφε δὲ κατέρυκε λιμός.
Ἡ δ', ἐμεῦ ἄγχι στᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε, 370 405

Νήπιος

Νήπιος εἰς ὥ ξεῖνε λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων,
Ἠὲ ἑκὼν μεθίης, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
Ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὐρέμεναι δύναται, μινύθῃ δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ἐκ μοὶ τοι ἐρέω, ἥτις σύ περ ἐσσὶ θεάων,
Ὡς ἐγὼ ὅτι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά νυ μέλλω
Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου·
Νόσφι δ', ὡς ὅτι πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.
Τόνδε τ' ἐμὸν φασὶν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι·
Τὸν γ' εἴπως σὺ δυσαὶ λοχησάμενος λελαβέσθαι,
Ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν ἠδὲ μέτρα κελεύθου·
Νόσφι δ' ὡς ὅτι πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα,
Καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι διοτρεφὲς, αἴκ' ἐθέλῃσθα,
Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Αὐτή νυ σὺ φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαείς ἀλέηται.
Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
Ἡμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς,
Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης
Ἀθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

Πικρὸν

Πικρὸν ἀποπνείουσιν ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
Ἐνθάδε σ' ἐγὼν ἀγαγὼν ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι,
Εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κελεύσας ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι κατὰ νῆα νεηγενέες ἀρίστοι.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος.
Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, κὴ ἔπειτα
Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Λέξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἠὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ὔμμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε,
Αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτε ἐϋτύμενον περ ἀλύξαι.
Πάντα δὲ γινόμενα πρήσσετον ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ γίνονται, κὴ ὕδωρ, κὴ θερσοδάεις πῦρ.
Ὑμεῖς δ' ἀσφαλέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν.
Αλλ' ὅτε κεν δή σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
Τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότε δὴ σχεδίην τε βίης, λῦσαί τε γέροντα
Ἥρως· εἰρέσθην δὲ θεῶν ὅς τις σε χαλέπτει,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕρσεσαν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἠια· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισσάμεθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε δὴ ῥα θοὰς ἐπὶ νῆας ἐρυπόρους
Ἠια, πολλὰ θεὸς γενόμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσιν ἐπ' ἰθυΐ·
Τόφρα δ' ἄρ' ἣ γ' ὑπὸ δῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντα δέρματ' ἔνεικε·
Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα. δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί·
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίησιν,
Ἧστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθομεν αὐτῆς·
Εξείης δ' εὖνησε, βάλεν δ' ὑπὲρ δέρμα ἑκάστῳ.

Κεῖθι

Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔωλετο· τεῖρε γὰρ αὐτῶς
Φωκάων ἀλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.
Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ ὧδε κήτεϊ κοιμηθείη;
Αλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρεσθαι,
Ἡδὺ μάλα πνείουσαν· ὄλεσε δὲ κήτεα ὀδμή.
Πᾶσαν δ' ἠοίην μιμνόμην τετληότι θυμῷ·
Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
Εἷσις ἠυκάζοντο θοὰς ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ενδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός, εὗρε δὲ φώκας
Ζατρεφέας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
Εν δ' ἡμέας πρώτας λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ωΐετο δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
Ημεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
Αλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠυγενείων,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς·
Γίνετο δὲ ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον·
Ημεῖς δ' ἀσπερχὲς ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζε γέρων ὀλοφώια εἰδὼς,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν.
Τίς νύ τοι Ατρέος υἷϊ θεῶν συμφράσατο βουλὰς,
Οφρά μ' ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Οἶσθα γέρον· τί με ταῦτα ὧδε κατρεπέως ἐρεείνεις;
Ως δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεσθαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέσθαι δυώμαι, μινύθῃ δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
Αλλὰ σύ περ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ος τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου·
Νόστον θ', ὡς ὀΐῃσι πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Αλλὰ μάλ' ὤφελες Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
Ρέξας ἱερὰ καλὰ ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
Σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο, νεὼν ὀΐῃσι πόντου.
Οὐ γάρ τοι πὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι

Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σῶν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτοιο διίπετέος ποταμοῖο
Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς Ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι·
Καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ ἣν σὺ μνῳοιναῖς. 480
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Οὕνεκά μ' αὖτις ἄνωγε ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Αἰγύπτιον δ' ἱέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ἀλλὰ καὶ ὣς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ταῦτα μὲν ἄτω δὴ τελέσω γέρον ὡς σὺ κελεύεις· 485
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ πάντες σοὶ νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ
Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
Ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέι ἧς ἐπὶ νηὸς,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν. 490
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι σε χρὴ
Ἰδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σε φημὶ
Δηὖ ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι.
Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν, πολλοὶ δ' ἔτι λίποντο. 495
Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐν νόστῳ ὀλόλοντο· μάχῃ δέ τι καὶ σὺ παρῆθα·
Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ.
Αἴας μὲν κατὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.
Γυρῆσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε 500
Πέτρῃσι μεγάλῃσι, καὶ ἐξέσαωσε θαλάσσης.
Καὶ νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
Τὸ δὴ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος. 505
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν, χερσὶ σιδαρῆσιν,
Ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὴ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.
Τῷ Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη,
Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα. 510

Ως ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.
Σὺς δέ πυ ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν,
Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σίωσε δ' ὁπτυια Ηρη.
Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
480 515 Ἱξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
Αγρὸν ἐπ' ἐκατιλύ· ὅθι δώματα ναίε Θυέστης
Τοπρὶν, ἀτὰρ τότ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος.
Αλλ' ὅτε δὴ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
485 520 Αψ δὲ θεοὶ ἔτρον τρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἴκοντο.
Ηται ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσατο πατρίδος αἴης,
Καὶ κύνει ἀσπόμενος ἣν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθεῖσεν
490 525 Αἴγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔχετο μισθὸν
Χρυσῷ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μή ἑ λάθοι παρελὼν, μνήσαιτο θ' ἡγεμόνος ἀλκῆς.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων ταχὺς δώματα πολυλάων·
Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
495 530 Κεινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους,
Εἶσε λόχον, ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Αγαμέμνονα πολυλάν λαῶν
Ἱπποισιν τ' ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
Τὸν δ' ὁπ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήαγε, κὴ κατέπεφνε
500 535 Δειπνίσας, ὡς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Οὐδέ τις Ατρείδεω ἑτάρων λίπεθ' οἵ οἱ ἕποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίσθυ· ἀλλ' ἔκτανεν ἐν μεγάροισιν.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἔμοι γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
505 540 Ηθελ' ἔτι ζώειν κὴ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἀκορέσθην,
Δὴ τότε μ' εἰρώτησε γέρων ἅλιος νημερτής.
Μηκέτι Ατρέος υἱὲ πολυκὼ χρόνον ἀσκελὲς ἧστο
Κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομαι· ἀλλὰ τάχιστα
510 545 Πειρᾶ ὅπως κεν δὴ σοὶ πατρίδα γαῖαν ἵκηαι.
Ως

Η γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ορέστης
Κτείνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη χὴ θυμὸς ἀγλαΐωρ
Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι, χὴ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέττα μὴ δὴ οἶδα· σὺ γὴ τεΐτην ἄνδρ' ὀνόμαζε,
Οσις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ,
Ηὲ θανών· ἐθέλω γὴ ϲ' ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Υἱὸς Λαέρτεω Ιθάκην ἔνι οἰκία ναίων·
Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὴν κατὰ δάκρυ χέοντα
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψόος, ἥ μιν ἀνάγκη
Ιχθ' ὁ δ' ἀ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
Οὐ γάρ οἱ ὥδε νῆες ἐπήρετμοι, χὴ ἑταῖροι,
Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' ἀ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε
Αργὶ ἐν ἱπποβότῳ θανέειν χὴ πότμον ἐπισπεῖν·
Αλλά σ' ἐς Ηλύσιον πεδίον χὴ πείρατα γαίης
Αθάνατοι πέμψουσιν, (ὅθι ξανθὸς Ραδάμανθυς·
Τῇ περ ῥηϊδίη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς, οὔτέ ποτ' ὄμβρος·
Αλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ωκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους)
Οὕνεκ' ἔχεις Ελένην, καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι.
Ως εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ηια· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Εν δ' ἱστὸς τιθέμεσθα χὴ ἱστία νηυσὶν ἔϊσης·
Εν γὴ καὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον,
Εξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Αψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διίπετες ποταμοῖο
Στῆσαι νέας, ἠδ' ἕρεξα τελήεσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
550 585 Ταῦτα τελευτήσας νέομην· ἔδοσαν δέ μοι ὦρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν σὺ μίμνον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ὄφρά κεν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηαι.
Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
555 590 Τρεῖς ἵππους ἠδ' ἅρμα περικλυτόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδηαι ἀθανάτοισιν
Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρεΐδη, μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε·
560 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ σοὶ ἥδομαι οὕτω
Ἧμενος, οὐδέ κε μ' οἶκος ἔλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων·
(Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούω
Τέρπομαι) ἀλλὰ ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
565 600 Δῶρον δ', ὅ, τί κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
Ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον,
Πυροί τε, ζειαί τε, ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.
570 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμών
Αἰγίβοτος, ἧ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων,
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ σὺν πασέων.
Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
575 610 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Αἵματος εἰς ἀγαθοῦ φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταιχμήσω· δυνάμαι γάρ.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμιώτατόν ἐστιν·
580 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ

Εσιν ἄπας, χρυσῷ δ' ὅπτι χείλεα κεκερᾶανται·
Εργον δ' Ηφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεὺς, οὗθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσέ με νοσήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείοι βασιλῆος·
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.
Ως οἱ μὲν τῇ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Οδυσῆος μεγάροιο
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Εν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Αντίνοος δὲ καθῆστο Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Αρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι·
Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Αντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμην ἐπεφώνει.
Αντίνοε, ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἠὲ καὶ οὐκί,
Οππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος;
Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ γὰ χρειὼ γίνετ' αὐτῆς
Ηλιδ' ἐς εὐρύχορον· ἔνθά μοι ἵπποι
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι παλαιγενοὶ,
Ἀδμῆτες, τὼ κέν τιν' ἐλαυνάμην δαμασαίμην.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθαμβέεον· ἐκ γὰρ ἔφαντο
Ες Πύλον οἰχεσθαι Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτοῦ
Ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρεμμεναι, ἠὲ συβώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Νημερτὲς μοι ἔνισπε πότ' ὤχετο, καὶ τίνες ἀυτῷ
Κῶροι ἕποντ'· Ιθάκης ἐξαίρετοι, ἢ ἑοὶ αὐτοῦ
Θῆτές τε δμῶές τε, δυώδεκά γε κὰ τὸ τελέσαι.
Καί μοι τόθ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Η σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
Ηὲ ἑκὼν οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσεπύθετο μύθῳ.
Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ηὔδα.
Αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε κὰ ἄλλος,
Οππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ

Αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήναδαι δόσιν εἶη.
Κῶροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀρίστευσι μεθ' ἡμέας,
Οἵ οἱ ἔπονται· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἠὲ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.
Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
Χθιζὸν ὑῶ ἠοῖον, τότε δ' ἔμβη νηῒ Πύλονδε.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη θεὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάασατο θυμὸς ἀγαυώ.
Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν, κὴ πᾶσιν ἀέθλων·
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱὸς,
Ἀχνύμενος· μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', οὕνεκα δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.
Ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη,
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ ἀτρεκέως.
Ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάις οἴχεται αὖτως
Νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἀρξει κὴ πρότερος κακὸν ἔμμεναι· ἀλλά οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσσαι βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν κὴ εἴκοσ' ἑταίρους,
Ὄφρά μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
Ὡς ἂν ὀπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀναστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
Μύθων, ὃς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς,
Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείης·
Τὸν ἧ κατ' ὀδὸν βάντα προσηύδα Πηνελόπεια.
Κήρυξ, τίπτε δέ σε προέηκαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύοντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ἦσται κὴ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσαν.

Οἳ δὴ ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ἠδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες
Οἵῳ Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν·
Οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτέ τι εἰπὼν
Ἐν δήμῳ· ἦτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων,
Ἄλλον μὲν ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
Φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τίνι δ' αὖτε πρόσθεν πέπνυμένα εἰδὼς.
Αἶ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε πλεῖον κακὸν εἴη·
Ἀλλὰ πολὺ μείζω τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Οἳκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πάτρου ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὡς φάτο. τοῦ δ' αὖτε λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Δίχα δέ μιν ἀμφαδίην ἐπέων λάβε, τῷ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλήσθην, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Οὐδέ δέ μιν ἔπεστιν ἀμείβεσθαι πρόσθεν ἔειπε.
Κήρυξ, τίπτε δέ μοι πάις οἴχεται; ἠδέ τι μιν χρεὼ
Νηῶν ὠκυπέρων ἐπεβαινέμεν, αἵθ' ἅλιος ἵππος
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πείρατα γαίης,
Ἦ ἵνα μήθ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τίνι δὲ θυμὸν ἔειπε Μενελάου πεπνυμένα εἰδώς.
Οὐκ οἶδ' εἴτις μιν θεὸς ὤρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
Θυμὸς ἐφωρμήθη ἰέμεν ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται
Πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον, ἢ ὁππόνα πότμον ἐπέσσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα Ὀδυσῆος·
Τοῖσι δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἦεν
Δίφρῳ ἐφεζέσθην, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸς ἵζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
Οἰκτρὸ ὀλοφυρόμενος· ἀοὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ δῶμα τ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.

Τῆς ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.
Κλῦτε Φίλαι· πρὸς γάρ μοι ὀλύμπιοι ἄλγε' ἔδωκαν
Ἐκ παύσεων ὅσαι μοι ὁμῶ τεράφεν ἠδ' ἐγήροντο·
Ἦ μὲν μὴν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
Παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Εὐθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀρίπητον ἀνηρείψαντο θύελλαι
Ἀκλέα ἐκ μεγάρων· ὀδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
Σχέτλιαι, ὀδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη
Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπισσάμεναι σάφα θυμῷ,
Ὁππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
Τῷ κε μάλ' ἢ νὺ ἔμεινε, καὶ εὐάμενός περ ὀδοῖο,
Ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
Ἀλλά τις ὀτρηρὸς Δολίον καλέσθω γέροντα,
Δμῶα ἐμὸν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, ὄφρα τάχιστα
Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
Εἴ δή πῃ τινὰ κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας,
Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν
Ὃν καὶ Ὀδυσῆος φθίσας γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλεῖ χαλκῷ,
Ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τι σὸν θυπεύσω·
Ἠδὲ ἐγὼ πάντα πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσ' ἐκέλευσε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὅρκον,
Μὴ πρίν σοι ἐρέειν πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
Ἢ σ' αὐτὴν πυθέσθαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃς·
Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχεο Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
Ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι.
Μηδὲ γέροντα κάκα κεκακωμένον· ὀ γὰρ οἴῳ
Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι μετηλυθε Ἀρκεισιάδαο

Ἐκθεσ'.

Εχθεθ· ἀλλ' ἔτι πᾶ τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσι
Δωματά θ' ὑψερεφέα καὶ ἀπόπωθεν πίονας ἀρούς.
Ως φάτο. τὸ δ' εὔνησε μόον, ὀχέε δ' ὅσσε μόοιο.
Η δ' ὑδρηναμύνη, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἐλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 760 795
Εν δ' ἔθετ' ἀλοχύτας κανέῳ· ἠράσσατο δ' Αθηνὴ.
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη·
Εἴποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Οδυσσεὺς
Η βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί' ἔκηε,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον ὗα σάωσον, 765 800
Μνησῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
Ως εἰπῶν ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
Μνησῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα·
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Η μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια 770 805
Αρτιώλῃ· οὐδέ τι οἶδεν ὃ οἱ Φόνος ὑΐι τέτυκται.
Ως ἄρα τις εἴπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο·
Τοῖσιν δ' Αντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Δαιμόνιοι, μύθος μὲν ὑπερφιάλως ἀλέασθε
Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἀπαγγείλῃσι θεῖσω. 775 810
Αλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναρσάντες τελέωμεν
Μῦθον, ὃ δὴ θεῖ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
Ως εἰπὼν, σκεδάνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
Βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἅλα δηλήσασθαι·
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἀλὸς βένθος ἔρυσαν· 780 815
Εν δ' ἱστὸν τ' ἐπίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἱστία λεύκ' ἐπέτασαν.
Τεύχεα δὲ σφιν ἔνηκαν ὑπερθύμοι θεράποντες.
Υψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὥρμισαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοὶ, 785 820
Ενθα σφ' ὄρπον ἔλοντο, μένον δ' ὅτε ἔσπερον ἐλθεῖν.
Η δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα θεῖφρων Πηνελόπεια
Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ορμαίνουσ' εἴ οἱ θάνατον φύζοι υἱὸς ἀμύμων,
Η ὅγ' ὑπὸ μνησῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη. 790 825

Οσσα

Οσσα ἣ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Δείσας, ὁππότε μιν δόλιον ῥεῖ κύκλον ἄγωσι·
Τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος.
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα.
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Εἴδωλον πίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ,
Ιφθίμη κούρῃ μεγαλήτορος Ικαρίοιο,
Τὴν Εὔμηλος ὄπυιε φερὴς ἔνι οἰκία ναίων.
Πέμπε δέ μιν ῥεῖα δώματ' Οδυσῆος θείοιο,
Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν
Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος·
Ες θάλαμον δ' εἰσῆλθε διὰ κληῖδος ἰμάντι·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν προὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὕδεις Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ;
Οὐ μέν σ' ὧδέ ἐῶσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
Κλαίειν, ὀδὸ' ἀκάχησθαι, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόσφιμός ἐστι
Σὸς πάϊς· ὃ μὴ γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ηδὺ μάλα κνώσσασ' ἐν ὀνείρείῃσι πύλῃσι.
Τίπτε κασιγνήτη δεῦρ' ἦλυθες; ἔστι πάρος γε
Πώλεαι, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
Καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος, ἠδ' ὀδυνάων
Πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Η πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσε θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Εσθλόν· τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ελλάδα καὶ μέσον Αργος·
Νῦν δ' αὖ πᾶς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ὑπὸ νηὸς,
Νήπιος, ὅστε πόνων εὖ εἰδὼς, ὅτ' ἀγορεύων.
Τῷ δὴ ἐγὼ κε μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνου.
Τῷ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μήτι πάθῃσιν,
Η ὅγε τ' ἐνὶ δήμῳ ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
Ἰέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν.
Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετ' φρεσὶ δείδιθι λίην.

Τοίη γάρ τοι πομπὸς ἀμ' ἕρχεται, ἰὼ τε καὶ ἄλλοι
Ανέρες ἠρήσαντο παρεσσέμεναι, (δυώδεκα γὰρ)
Παλλὰς Αθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
Η νεῦ με σφέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Εἰ μὴν δὴ θεὸς ἐσσὶ, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
Εἴπερ ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Η ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν.
Οὐ μήν τοι κεῖνόν γε δηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε. κακὴν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Ως εἰπὼν, σταθμοῖο θύρας κληῖδα λιάσθη
Ες πνοιὰς ἀνέμων· ἡ δ' ἐξ ὕπνος ἀνόρουσε
Κύρη Ικαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
Ως οἱ ὀναρ ἐς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
Μνησῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπτολεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ὀνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.
Εστι δέ τις νῆσος μέσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ιθάκης τε Σάμοιό τε παπαλόεσσης,
Ασπερὶς, ἀ μεγάλη· λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Αμφίδυμοι· τῇ τόν γε μνῶον λοχόωντες Αχαιοί.

ΤΠΟ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Εκκλησίαν τ̃ θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ερμεῖ πέμπει ὅπως Καλυψὼ, κελεύων ἀποπέμπειν τ̃ Οδυσέα· ἣ δ̓ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ· τῇ δ̓ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χαλεπήνας, λύει τ̃ σχεδίαν. Ινὼ δ̓ αὐτῷ δίδωσι κρήδεμνον, ἐντειλαμένη ὅπως ἀπὸ τ̃ γῆς ἀπερείσαι αὐτόν· καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τ̃ τ̃ Φαιάκων χώραν ἔρχεται ἀφορμηθείς.

ΑΛΛΗ.

Ε. Πλεῖ ὅπως σχεδίης Οδυσεὺς πόντῳ κεκαθείσης.

Ηως δ̓ ἐκ λεχέων παῤ ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ωρνυθ̓, ἵν̓ ἀθανάτοισι φέροι φάος· ἡδὲ βροτοῖσιν·
Οἱ δ̓ θεοὶ θῶκον δ̓ καθίζανον, ἐν δ̓ ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ̓ Αθηναίη λέγε κήδεα πολλ̓ Οδυσῆος
Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ̓ ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Μήτις ἔτι σωφρων ἀγανὸς ἕπηται ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν ἄσιμα εἰδὼς,
Αλλ̓ αἰεὶ χαλεπός τ̓ εἴη, καὶ ἄσυλα ῥέζοι·
Ως ἔτις μεμνηται Οδυσῆος θείοιο
Λαῶν τοῖσιν ἄνασσε, πατὴρ δ̓ ὡς ἤπιος ἦεν·
Αλλ̓ ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἣ μιν ἀνάγκη
Ισχει, ὁ δ̓ ἀδύνατα λιὼ πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ̓ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ̓ ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι,
Οἰκαδε νεισόμενον· ὁ δ̓ ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ες Πύλον ἠγαθέην, ἠδ̓ ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐ γὰρ δὴ τόν γε μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
Ὡς ἤτοι κείνῃς Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Τηλέμαχον δ' σὺ πέμψον ἀπιξαμένως, (δύω γάρ) 25 60
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς εὖ πατρίδα γαῖαν ἵκηται,
Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται.
Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν Φίλον υἱὸν ἀντίον ηὔδα.
Ἑρμεία (σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελος ἐσσι)
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν, 30 65
Νόστον Ὀδυσῆϊ ταλασίφρονι, ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῇ, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ὅγ' ἅπτι σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων
Ἡματί κ' εἰκοστῷ Σχερίῃ ἐριβώλου ἵκοιτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γενέασιν, 35 70
Οἵ κέν μιν σφὶ κῆρι θεὸν ὡς τιμήσουσιν·
Πέμψουσι δ' ἐν νηῒ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες,
Πολλὸν ὅσ' οὐ δέκτ' ἂν Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λῆϊδος αἶσαν. 40 75
Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, 45 80
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δ' ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει· τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
Πιερίην δ' ἅπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. 50 85
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅστε κατὰ δεινὰς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55 90

Εν-

Ενθ' ὅκ πόντω βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤιεν· ὄφρα μέγα πρέσβ' ἵκετο, τῷ ἔνι Νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἰσὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ πρέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος,
Ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτὴ τετάνυστο περὶ πρέος γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δ' ἔαρι φυλῇσι·
Κρῖῶαι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λαυκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Ἀμφὶ δ' ἴα λειμῶνες ἀλαπαδνὰ ἴαχε θηλέων·
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ἧσιν·
Ἐνθα σὰς θηεῖτο Διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ πρέσβ' ἦλυθεν· ὧδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδέσθαι Καλυψὼ δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, ἤν περ ἔκτοσθεν δώματα ναίει)
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι ⸗ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι.
Τίπτε μοι Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὴν ἔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγει,
Εἰ δυνάμην τελέσαί γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.

Ἀλλ'

Αλλ' ἔπεο πρότερος ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ως ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τραπέζαν,
Αμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δ' ἐρυθρὸν νέκταρ.
Αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε Διάκτορος Αργοφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤρκεσε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δὴ μιν ἔπειτα προσέφη ἀμείβομενος πρόσθεν ἔειπεν.
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τ' μῦθον ἐνίσπω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; ἀδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵ τε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἑξαίτους Ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' ὥπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ὅτ' ἀλιῶσιν,
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Ἐννέατες, δεκάτῳ δ' πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν,
Τὸν νεῦ σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν, ὅ, τι τάχιστα.
Οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἶσα φίλων ἄπο νόστιν ὀλέσθαι,
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως φάτο. ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδίην, ἤτις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτιν.
Ως μὲν ὅτ' Ὠρίωνα ἕλετο ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Εως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπιχθομένη κατέπεφνεν·
Ως δ' ὅτ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,

Ω, θυμῷ ἐίξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· ὐδὲ δολῷ ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ως δ' αὖ νῶϊ μοι ἄμαθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα πάρεῖναι,
Τὸν μὴ ἐγὼν ἐσάωσα, ἑὸν τρόπιν βεβαῶτα
Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλασας ἐκέασε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνέμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσδν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἤματα πάντα.
Αλλ' ἐπεὶ ὥπως ἐστὶ Διὸς νόος Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, ὐδ' ἀλιῶσαι,
Ερρέτω, εἰ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγῃ,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν ὥπη ἔγωγε·
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, ὐδ' ὀπίκευσω,
Ως κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Διὸς κρατερὸς Αργϊφόντης.
Οὕτω νῶϊ ἀποπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Αργϊφόντης·
Η δ' ἐπ' Ογυγίην μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
Ηΐ', ἐπιδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· ὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δ' ἡδὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε Νύμφη.
Αλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
Ημασι δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων.
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν

Φθινέτω·

Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε, δοῦρα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρείην σχεδίην, ἀταρ ἴκελα πῆξαι ἐπ' αὐτῆ
Υψόσ', ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον τε καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι ὄπιθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴκε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μοῦ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε.
Ὡς φάτο. ῥίγησεν δὴ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀλλό τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἣ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ', ἀργαλέον τε· τὸ δὴ οὐδ' ὁππότε νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς ὄρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίης ὀπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὖτῳ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Χειρί τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι, καὶ οὐκ ἀπόφωλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τ' μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;
Ἴσω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ (ὅσσε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Μή τι τοι αὖτῳ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε μοι χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δὲ ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο,
Ἷξον δ' ἐπ' εὐρὺ γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ὁππὶ θρόνῳ ἔνθεν ἀνέστη

Ερμείας· Νύμφη δ' ἐτίθη πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Εδθειν τε πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Οδυσῆϊ θείοιο,
Τῇ δ' παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ θ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάρπησαν ἐδητύϊ ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νηῒ θέλεις ἰέναι; σὺ δ' χαῖρε τε ἔμπης.
Εἰ δέ μὴ εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσά τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε αὖθι μίμνων σοὶ ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὸν ἄλοχον, τ' αἰεν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μὴν θνητὸς κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας τε εἶδός τε ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα θ αὐτὸς
Πάντα μάλ', ἕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι.
(Η μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος τε ἀγήρως)
Αλλὰ θ ὡς ἐθέλω τε ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, τε νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖτις μαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν σήθεσσιν ἔχων τεταπεινθέα θυμόν.
Ηδη γὰρ μάλα πολλ' ἔπαθον τε πολλ' ἐμόγησα
Κύμασι θ πολέμῳ· μετὰ τοῖσι γενέσθω.
Ως ἔφατ. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ τε ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
Ελθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Αὐτίκ' ὁ μὲν χλαίνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Οδυσεὺς,
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο Νύμφη,

Λεπτὸν ἠΰ χαλέεν, ὣς εἴ τ' ἰζώλιον βάλετ' ἰξύϊ
Καλλιὺ, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν ὡραῖον ἐλαΐνεον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἠὲν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, ὡεικέλα, τά οἱ κουφότατα πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξε, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη οἶκόνδε, δῶμα Καλυψοῦς δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα· πελέκκησεν δ' ἀρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ὀπιδαμένως, καὶ ὄπι σταθμᾶτο ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψοῦς δῖα θεάων,
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισι δ' ἄρα τῇ γε ἐπαρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρείην σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ἱστία δ' ἠΰ σήσας, ἀραιρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει, ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, ἐπὶ δ' ἄρμενον ἄρμενον αὐτῷ.
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύμαθ' ἑλαρ ἔμμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψοῦς δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τῇ γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
Τῷδ' ἄρα πέμπτῳ πέμπε ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ,
Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θοὰ μέλανος οἴνοιο

Τὸν

Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδαθεν μέγαν· ἐν ᾗ χ' ἥϊα
Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα πέφυκε μθμοεικέα πολλά.
Οὖρον δὲ ϖεφέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνθ δ' ἄρ' ἔπειτα ἰσίαν δῖθ Ὀδυσεύς·
Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ημθι· ἀδὲ οἱ ὕπνθ ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
Πληιάδας τ' ἐσορῶντι χ' ὀψὲ δύοντα Βοώτεω,
Αρκτον θ', ἣν χ' ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Η τ' αὐτὸ στρέφεται, καὶ τ' Ωρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορθ ἐστὶ λοετρῶν Ωκεανοῖο.
Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
Πολυπορθυέμθναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Επτα δ' ἐπ' αἰθέρα μθν ϖλέεν ἤματα ϖοντοπορεύων,
Οκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ·
Εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ ϖόντῳ.
Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ενοσίχθων,
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· ἔϊσατο γὰρ οἱ
Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Κινήσας ᾗ κάρη ϖεοτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Ω ϖόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβάλθυσαν θεοὶ ἄλλως
Αμφ' Οδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντθ·
Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης ἐχεδ'ὸν, ἔνθά οἱ αἶσα
Εκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀϊζύθ, ἣ μιν ἱκάνει.
Αλλ' ἔτι μθύ μιν φημὶ ἄθλῳ ἐλάαν κακότητος.
Ως εἰπὼν, σιώαγθ νεφέλας, ἐτάραξε δὲ ϖόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· ϖάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σιὼ ᾗ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμῶ χ' ϖόντον· ὀρώρει δ' ἀρανόθεν νύξ.
Σιὼ δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότ' Οδυσῆθ λύτο γύναται χ' φίλον ἦτορ·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε ϖρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ω μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
Δείδω μὴ δὴ ϖάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,

Η μὲ ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἀλγε' ἀναστλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἵοισι νεφέεσσι κατέσφιγξε Ζεὺς οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ὄπιπτε δ' ἄελλαι
Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. 305 340
Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἵ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Ἤματι τῷ ὅτε μοι βαλέες χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι· 310 345
Τῷ κε ἔλαχον κτερέων, καί μοι κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
Νῦν δέ με λυγαλέῳ θανάτῳ εἱμάρτο ἁλῶναι.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
Δεινὸν ἐπαϊσσόμενον, περὶ δ' ἀμφίην ἐλέλιξεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ 315 350
Ἐκ χειρῶν σπάσθη· μέσον δέ οἱ ἰσχίον ἔαξε
Δεινὴ συμπλοκάδων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
Τηλοῦ δ' ἄπειρον κὰδ δ' ἔπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
Αἶψα μάλ' ἀνακεφθέειν μεγάλα ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. 320 355
Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Ὀψὲ δὴ ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην
Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κράτος κελάρυσεν.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο τρόμμυος περ,
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ὑπὸ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς· 325 360
Ἐν μέσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτοιο ἀλεείνων.
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας
Ἀν πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
Ὡς τὴν ἀν πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα κ' ἔνθα. 330 365
Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, 335 370

Ἡ ῥ' Ὀδυσῆ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης·
Ἰξε δ' ὑπὸ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.
Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
Οὐ μὲν δή σε κατα φθίσει μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
Κάλλιπ'· ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ὑπεμαίεο νόστου
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
Τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσας
Ἀμβροτον· οὐδέν τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
Ἄψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
Αὐτὴ δ' αὖ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσι δόλον ἄλλον
Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει.
Ἀλλὰ μάλ' ἄπωπεισομ'· ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσι
Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι·
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄρειον·
Ὄφρ' ἂν μὲν κεν δέρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
Τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα πνοιὴ,
Νήξομαι· ἐπεὶ ὀ μέν τι πάρα πρόσσημον ἄμεινον.
Εως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὧρσε δ' ὑπὲρ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινόν τ', ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα πνοιῇσι
Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
Ὡς τ' δέρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Αμφ'

Αμφ' ἐνὶ δ' ἄρατι βαῖνε, κέλητ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Αὐτίκα δ' ἥ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
Αὐτὸς δὲ πελώρης ἀλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσας,
Νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ενοσίχθων, 375 410
Κινήσας δὲ κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Οὕτω νυῦ κακὰ πολλὰ παθὼν ἁλόα κατὰ πόντον,
Εἰσίκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
Αλλ' ἀδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητος.
Ως ἄρα φωνήσας, ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους, 380 415
Ικετο δ' εἰς Αἰγὰς ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
Αὐτὰρ Αθηναίη κύρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν·
Η τοι τ' ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
Ωρσε δ' ὄπι κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, 385 420
Εως ὄγε Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
Διογενὴς Οδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας,
Ενθα δύο νύκτας δύο δ' ἤματα κύματι πηγῷ
Πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσετ' ὀλεθρον.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς, 390 425
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Εσσετο νωμεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσιδε γαῖαν,
Οξὺ μάλα προϊδών, μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ως δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, 395 430
Δηρὸν τηκόμενος, συνερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ασπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ως Οδυσῆι ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη·
Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ὀπιδῆναι.
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400 435
Καὶ δὴ δ' ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
Ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
Δεινὸν ἐρευγόμενον· ἑέλυτο δὲ πάντ' ἀλὸς ἄχνη.
Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ὀπιωγαί,
Αλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε. 405 440

Καὶ

Καὶ τότ' Ὀδυσῆϊ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Οἰμήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι· ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
Ζεύς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διαμήσας ἐπέρησα,
Ἐκβασις ἤ πη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε.
Ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Βέβρυχεν ῥόθιον, λιαὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ,
Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα· καὶ ἔπλως ἐστὶ πόδεσσι
Στῆμέναι ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα,
Μήπως μὲ ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.
Εἰ δέ κ' ἔτι πρόσθεν παραπλήξομαι, εἴ πῃ ἐφεύρω
Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης,
Δείδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
Ἤ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
Ἐξ ἁλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη.
Οἶδα γὰρ ὡς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Ἑως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρεν τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν.
Ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σύν τ' ὀστέ' ἀράχθη,
Εἰ μὴ ὄπι φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπασσύμενος λάβε πέτρης,
Τῆς ἔχετο στενάχων, εἷως μέγα κῦμα παρῆλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
Πλῆξεν ἐπασσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
Ὡς δ' ὅτε πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται·
Ὡς δ' αἷς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, τὰ δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
Ἐνθά κε δὴ δύσηνος ὑπὲρ μοῖρον ὤλετ' Ὀδυσεύς,
Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κύματος ἐξαναδὺς τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε,
Νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴπῃ ἐφεύροι
Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

Αλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ ῥόμα καλλιρόοιο
Ἶξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λείος πετράων, καὶ ἦπι σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
Ἔγνω ἰὼν προρέοντα, καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν.
Κλῦθι ἄναξ ὅς τ' ἐσσί· πολύλλιστος δέ σ' ἱκάνω, 445
Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼν νῦν
Σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας·
Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. 450
Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα.
Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαληνὸν· τὸ δὲ ἐσάωσεν
Εἰς ποταμοῦ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε,
Χεῖράς τε στιβαράς· ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
Ὠιδεε δ' ἔγχροα πάντα· θάλασσα δ' κήκιε πολλὴ 455
Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε· ὁ δὲ ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
Κεῖτ' ὀλιγοπελέων, κάματος δέ μιν αἶνὸς ἱκάνει.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο·
Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκεν, 460
Ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον· αὐτὰρ ὁ δ' ἄρ' Ἰνὼ
Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
Σχοίνῳ ἐπεκλίνθη, κύσε δ' ζείδωρον ἄρουραν,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται; 465
Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
Μή μ' ἄμυδις σίβδη τε κακὴ καὶ ἦλυς ἕέρσῃ
Ἐξ ὀλιγοπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν.
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, 470
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, εἴ με μεθείη
Ῥῖγος καὶ κάμα, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δείδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς ὕλην· τὴν ὄχεδὸν ὕδατος εὗρεν 475
Ἐν

Εν δειφαινομένῳ, δοιὼς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνως
Εξομόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.
Τὼς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. ὡς ἄρα πυκνοὶ
Αλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· ὃς ὑπ' Οδυσεὺς
Δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή,
Οσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
Ωρῃ χειμερίῃ, εἰ κ μάλα περ χαλεπαίνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Οδυσεύς·
Εν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
Ως δ' ὅτε τις δαλὸν ἀποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
Αγρῷ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν αὖοι·
Ως Οδυσεὺς φύλλοισι καλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Αθήνη
Υπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦε, ἵνα μιν παύσαιτο τάχιστα
Δυστονέων καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ζ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Αθηνᾶ ὀπτᾶσα ὄναρ Ναυσικάᾳ τῇ Αλκινόου θυγατρὶ, κελεύει αὐτῇ πρὸ ἐδήτα ὅπι ἡ ποταμὸν ἀναγέσῃ πλυνέειν· πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸ λάμον. ἡ δὲ κελευσθὲν ποιεῖ· ἔπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν. ἀκούσας δ' αὐτῶν ὁ Οδυσεὺς ἐξυπνίζεται, καὶ δειθεὶς Ναυσικάας, ἐδήτα καὶ τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἕπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

ΑΛΛΗ.

Ζῆτα δὲ Ναυσικάα κόμισ' ἐν Σχερίῃ Οδυσῆα.

Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Υπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Αθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Υπερείῃ,
Αγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερφιάλων,
Οἳ σφέας σινέσκοντο, βίηφι ἧσσονες ἦσαν.
Ενθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδὴς,
Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνθρώπων ἀλφηστάων·
Αμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
Καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσατ' ἀρούρας.
Αλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς ἄϊδόσδε βεβήκει·
Αλκίνοον δ' ἤ τοτ' ἦρχε θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Νόστον Οδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη
Κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο·
Πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι Χαρίτων ἄπο καλὸν ἔχουσαι
Σταθμοῖιν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Η δ' ἀνέμῳ ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·

Στὴ

Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἰδομένη κέρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
Ἣ οἱ ὁμηλικίη μετὰ εἶδε, κεχάρισο δὲ θυμῷ·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ναυσικάα, τί νυ σ᾽ ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
Εἵματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
Σοὶ δὲ γάμος ἐγγὺς ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
Ἐννυέναι, τὰ δὲ τοῖσι παρέχειν οἵ κε σ᾽ ἄγωνται.
Ἐκ γὰρ τοι τάτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
Ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἀλλ᾽ ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένῃφι,
Καί τοι ἐγὼ συνέεσσος ἅμ᾽ ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα
Ἐντυνέαι· ἐπεὶ ἤτοι ἔτι δηρὸν παρθένος ἔσσαι·
Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἀλλ᾽ ἄγε ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
Ζώστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ᾽ αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
Ἐρχέσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πτόλιός εἰσι πόληος.
Ἦ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ᾽, ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ᾽ ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτέ ποτ᾽ ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ᾽ αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
Τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
Ἐνθ᾽ ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ μετεφράσσατο μύθῳ.
Αὐτίκα δ᾽ ἠὼς ἦλθεν ἐύθρονος, ἣ μιν ἔγειρε
Ναυσικάαν ἐύπεπλον· ἄφαρ δ᾽ ἀπεθαύμασ᾽ ὄνειρον.
Βῆ δ᾽ ἰέναι διὰ δῶμα, ἵν᾽ ἀγγείλειε τοκεῦσι,
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί· κιχήσατο δ᾽ ἔνδον ἐόντας·
Ἣ μὲν ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
Ἠλάκατα στρωφῶσ᾽ ἁλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
Ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτὸς βασιλῆας
Εἰς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Η ϗ μάλ' ἄγχι ϛᾶσα Φίλον πατέρα ϖροσέειπε.
Πάππα Φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοϖλίσαιϛο ἀπλοΐην
Υψηλὴν, εὐκυκλον; ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι
Ες ποταμὸν ϖλυνέουσα, τά μοι ῥεῦπα μολύα κεῖται.
Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μὴ πρώτοισιν ἐόντι
Βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντι·
Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
Οἱ δύ' ὀπίζοντες, τρεῖς δ' ἡλίθοι θαλέθοντες·
Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόϖλυτα εἵματ' ἔχοντες
Ες χορὸν ἔρχεσθ'· τὰ δ' ἐμὴ Φρενὶ πάντα μέμηλεν.
Ως ἔφατ'. αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
Πατρὶ φίλῳ· ὁ ϗ πάντα νόει, Ϛ ἀμείβετο μύθῳ.
Οὔτέ τοι ἡμιόνων φθονέω τέκος, οὔτε τοῦ ἄλλου.
Ερχεο· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοϖλίσουσιν ἀπλοΐην
Υψηλὴν, εὐκυκλον, ὑϖερτερίην ἀεϛαρῆναν.
Ως εἰϖὼν, δμώεσσιν ϗκέκλετο· τοὶ δ' ὑπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην
Ουλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεύξάν θ' ὑϖὸ ἀπλοΐῃ.
Κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐύξέϛῳ ἐπ' ἀπλοΐῃ·
Μήτηρ δ' ἐν κίϛῃ ἐπίθη μυρσίνῃ ἐδωδὴν,
Παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθη, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ασκῷ ἐν αἰγείῳ· (κούρη δ' ἐπεβήσατ' ἀπλοΐης)
Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
Εἴως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Η δ' ἔλαβεν μάϛιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
Μάϛιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν·
Αἱ δ' ἄμοτον τανύουτο· φέρον δ' ἐσθῆτα Ϛ αὐτὴν,
Οὐκ οἶην· ἅμα τῇ γε Ϛ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον ϖεικαλλὲ' ἵκοντο,
Ενθ' ἦτοι ϖλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκϖεθρέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
Ενθ' αἵγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκϖεϑέλυσαν ἀπήνης,
Καὶ τὲς μὲν σεῦαν ποταμὸν ϖὰϱ δινήεντα,
Τρώγειν ἄγρωϛιν μελιηδέα· τὰς δ' ἀπ' ἀπήνης
Εἵμαϛα

Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, Ϛ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ.
Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥωλιῶάν τε κάθηρᾶν τε ῥύπα πάντα,
Ἐξείης πέτασαν ᾠδὲ θῖν' ἄλὸς, ἦχι μάλιστα
60 95 Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
Αἱ ἤ, λοετρά μ̓ψαν, Ϛ χρῖσαν μ̓ψαν λίπ' ἐλαίῳ,
Δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο·
Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμ̓ψαν αὐγῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε Ϛ αὐτή,
65 100 Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρηδέμνα βαλοῦσαι.
Τῇσι δ' Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.
Οἵη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον μεγαλήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι Ϛ ὠκείῃς ἐλάφοισι,
70 105 Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἦ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἁδμής.
75 110 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι,
Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά,
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
Ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιτο.
80 115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·
Ἀμφιπόλῳ μὲν ἁμάρτε, βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ·
Αἱ δ' ὄπα μακρὸν ἄϋσαν, ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα Ϛ κατὰ θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
85 120 Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε Ϛ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεοδμής;
Ὡς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτὴ
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, Ϛ πείσεα ποιήεντα·
90 125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων;

Ἀλλ'

Αλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἴδωμαι.
Ως εἰπὼν, θαμέων ὑπεδύσετο δῖος Οδυσεύς.
Εκ πυκινῆς δ' ὕλης πόρθησε κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὡς ῥύσαιτο σὶ χροὶ μήδεα φωτός.
Βῆ δ' ἴμεν ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς, 130 165
Ος τ' εἶσ' ὑόμενος Ϲ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δαίεται· αὐταὶρ ὁ βουσὶν ἐπέρχεται ἢ ὀΐεσσιν,
Ηὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστὴρ
Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Ως Οδυσεὺς κέρῃσιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλε 135 170
Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών· χρειὼ γὰρ ἵκανε.
Σμερδαλέως δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένῳ ἄλμῃ·
Τρέσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠιόνας πεδίοιο·
Οἴη δ' Αλκινόου θυγάτηρ μένε, τῇ γὰρ Αθήνη
Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων· 140 175
Στῆ δ' ἀντία χομένη. ὁ δὲ μερμήριξεν Οδυσεὺς
Η γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
Η αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
Λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
Ως ἄρα οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145 180
Λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
Μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο Φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον.
Γουνοῦμαί σε ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσί.
Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσὶ τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150 185
Αρτέμιδί σε ἔγωγε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο
Εἶδός τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἄγχιστα εἰσκω·
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν τοὶ ὑπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα που σφίσι θυμὸς 155 190
Αἰὲν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
Λυσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων
Ος κέ σ' ἐέδνοισι βελτους οἴκοθεν ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, 160 195

Οὔτ'

Οὔτ' ἄνδρ', ὅτε γυναῖκα. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος ὠδῖνι βαμῷ
φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
(Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς
130 165 τλῳ ὁδὸν, ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι)
Ὡς δ' αὐτὸς καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
δηρόν· ἐπεὶ ὄφρα τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
Ὡς σὲ γυνὰι ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεινά τ' ἀνῶς
γνῶναι ἄψαυστ. χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
135 170 Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον,
Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπνάι τε θύελλαι
Νήσου ἀπ' Ωγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
ὄφρ' ἔτι που κ τῇδε πάθω κακόν. οὐ γὰρ οἴω
Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
140 175 Ἀλλὰ ἄναυ ἐλέαιρε. σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ες πρώτην ἱκόμην· τ' δ' ἄλλων ἅτινα οἶδα
Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν κ γαῖαν ἔχουσιν.
Ἀσυ δέ μοι δεῖξον, δ' ὅς τ' ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
Εἴτι που εἵλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
145 180 Σοὶ τ' θεοὶ πόσι δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μνοιναῖς,
Ἀνδρά τε κ οἶκον κ ὁμοφροσύνην ὀπάσσαι
Ἐσθλήν· ὐ μὲν γὰρ γε κρεῖσσον κ ἄρειον
Η ὅτ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πολλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
150 185 Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖν', ἐπεὶ ὅτε κακῷ ὅτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ολύμπιος ἀνθρώποισιν
Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ·
155 190 Καί που σὶ τάδ' ἔδωκε, σὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἠμετέρην τε πόλιν κ γαῖαν ἱκάνεις,
Οὔτ' ἂν ἐθῆτος δεύησεαι, ὅτε τ' ἄλλου
Ων ἐπέοικ' ἱκέτῃ ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
Ἀσυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι ὄνομα λαῶν.
160 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν κ γαῖαν ἔχουσιν·
Οὔτ'

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Τὸν δ' ὃκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
Η ῥα, Ϛ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισιν κέλευσε.
Στῆτέ μοι ἀμφίπολοι· ποσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
Η μή πᾳ τινὰ δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 200 235
Οὐκ ἔσθ' ὅστις ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ὐδὲ γένηται,
Ος κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἐσχατοι, ὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ὑπεμίσγεται ἄλλος. 205 240
Αλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει·
Τὸν νῦν χρὴ κομέειν. ξεῖνοι γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
Αλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε·
Λόσατε δ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ὑπὶ σκέπας ἔσ' ἀνέμοιο. 210 245
Ως ἔφαθ'. αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλοισι κέλευσαν.
Κάδδ' ἄρ' Οδυσῆι εἶσαν ὑπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσε
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο·
Παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν.
Δῶκαν δ' χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. 215 250
Ηνωγον δ' ἄρα μὴν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
Δή ῥα τότ' ἀμφίπολοισι μετηύδα δῖος Οδυσεύς.
Αμφίπολοι ϛῆθ' ὕτω ἀποπροθέν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Αλμὴν ὤμοιϊν ἀπολέσσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
Χρίσομαι. ἦ γὰρ δὴ μάλα χροὸς ἐσὶν ἀλοιφή. 220 255
Αὐτὼ δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
Γυμνὸς ἔσεσθαι κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών.
Ως ἔφαθ'. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ.
Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Οδυσεὺς
Αλμὴν, ἣ οἱ νῶτα Ϛ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους. 225 260
Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
Αμφὶ δ' εἵματα ἕσσατ' ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
Τὸν μὲν Αθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δ' ἤκαρνε 230 265

Οὐλας

Οὔλας ἦκε κέμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν ἠδὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
Ὡς ἄρα τῷ κατέχεε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Κάλλει καὶ χάρισι τέρπων. θηεῖτο δὲ κούρη·
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα.
Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρά τι εἴπω·
Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν οἵ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δοκεῖ εἶναι,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ εὐρὺν οὐρανὸν ἔχουσιν.
Αἴ γὰρ ἐμοὶ τοῖόσδε πόσις κεκλημένος εἴη
Ἐνθάδε ναιετάων, καί οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ὡς ἔφατ'. αἶψ' ἄρα τ' μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο,
Παρ' δ' ἄρ' Ὀδυσῆι θέσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ἦ τοι ὁ πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς
Ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδήτυος ἦεν ἄπαστος.
Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
Εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή·
Ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ὄρσεο δὴ καὶ νῶϊ ξείνε πόλινδ' ἴμεν, ὄφρά σε πέμψω
Πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθά σε φημὶ
Πάντων Φαιήκων εἰδήσεμεν ὅσσοι ἄριστοι.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρούς τε διώμεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
Τόφρα σοὶ ἅμ' ἀμφιπόλοισι μετ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
Καρπαλίμως ἕρχεσθον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, ἣν περὶ πύργος
Ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος,
Λεπτὴ δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ·

Ενθα δέ τε σφ' ἀγορὴ, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφὶς,
Ρυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
Ενθα ϑ' νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
Πείσματα ϗ σπείρα, ϗ ἀποξύουσιν ἐρετμά.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, ἀλλὰ φαρέτρη,
Αλλ' ἱστοὶ ϗ ἐρετμὰ νεῶν, ϗ νῆες ἐΐσαι,
Ησιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν.
Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀϐουλέα, μήτις ὀπίσσω
Μωμεύῃ· (μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον)
Καί νύ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιϐολήσας,
Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε
Ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ;
Η τινά που ϖλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς
Ανδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν.
Η τις οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
Οὐρανόθεν καταϐάς· ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
Βέλτερον εἴ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὕρεν
Αλλοθεν. ἦ γὰρ τόσσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε ϗ ἐσθλοί.
Ως ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο.
Καί δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
Η τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς ϗ μητρὸς ἐόντων
Ανδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφαδίην γάμον ἐλθεῖν.
Ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
Πομπῆς ϗ νόστοιο τύχῃς ϖρὸς πατρὸς ἐμεῖο.
Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Αθηναίης ἄγχι κελεύθου
Αἰγείρων· ἐν δ' κρήνη ναάει, ἀμφὶ δ' λειμών.
Ενθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ,
Τόσσον ἀπὸ πόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
Ενθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς
Ἀσυδε ἔλθωμεν, ϗ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἕλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἠδ' ἐρέεσθαι
Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Αλκινόοιο·
Ρεῖα δ' ἀείγνωτ' ἐστὶ, ϗ ἂν πάις ἡγήσαιτο

Νήπιος·

Νήπιος· ἀ μὴν χάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται
Δώμαζα Φαιήκων, οἵσιν δόμος Αλκινόοιο
Ηρως. ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλὴ,
Ωκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἴκηαι
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δὴ ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ηλάκατα τρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κίονι κεκλιμένη, δμωαὶ δέ οἱ εἵαται ὄπαθεν.
Ενθα ἧ πατρὸς ἐμεῖο θρόνος τοτιπέκλιται αὐτῇ,
Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὡς·
Τὸν παρὰ μειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόσιμον ἦμαρ ἴδηαι
Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί.
Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
Ελπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως ἄρα φωνήσασ', ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ημιόνους, αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
Αἱ δ' εὖ μὴν τρώχων, εὖ ἧ κολίαντο πόδεσσιν.
Η ἧ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἕποίατο πεζοὶ
Αμφίπολοί τ' Οδυσεύς τε· νόῳ δὴ ἐπέβαλλεν ἰμάθλῳ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
Ιρὸν Αθηναίης, ἵν' ἄρ' ἕζετο δῖος Οδυσεύς·
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μεγάλοιο.
Κλῦθί μοι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Νῦν δή περ μεῦ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας
Ραισμήνωρ, ὅτε μ' ἔρραισε κλυτὸς Εννοσίγαιος.
Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὴ ἔκλυε Παλλὰς Αθηνὴ.
Αὐτῷ δὴ ἔτι φαίνετ' ἐναντίον· αἴσετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτην. ὁ δὴ ὄπιζα φελῶς μνήσαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Η. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΝΑυσικάα εἰς τ πόλιν ἀφικνεῖται, κ μετ ὀλίγον Οδυσεὺς ἱκετεύει τ Αρήτην Αλκινόε τ βασιλέως γυναῖκα. κ μετὰ τὸ δεῖπνον πυθομένης ὁπόθεν τ ἐσθῆτα ἔχει, (ἐγνώεισε γὸ αὐτήν) τὰ συμβάντα αὐτῇ κατὰ τ πλῶν ἀπὸ τ Ωγυγίας μέχρι τ Φαιάκων γῆς διηγεῖται.

ΑΛΛΗ.

Ητοι δ' εὖ φρονέων' Οδυσεῖ Σχεδίης βασιλῆες.

Ως ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
Κάρῳ ἧ ωεοτὶ ἄσυ φέρεν μύθῳ ἠμισυοῖιν.
Η δ' ὅτε δὴ ἔ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώματ' ἵκανεν,
Στῆσεν ἄρ' ἐν ωεθύροισι· καστγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
Ισαντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης
Ημιόνους ἔλυον, ἐαθῆτά τε ἔσφερον εἵσω.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὸν ἤιε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
Γρηῢς Απφραιὴ θαλαμηπόλῳ Εὐρυμέδουσα,
Τὴν ποτ' Απείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
Αλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, ὕνεκα πᾶσι
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεὸν δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
Η τρέφε Ναυσικάαν λιπαρώλενον ἐν μεγάροισιν·
Η οἱ πῦρ ἀνέκαιε, κ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.
Καὶ τότ' Οδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν, ἀμφὶ δ' Αθήνη
Πολλὴν ἦέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Οδυσῆι,
Μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, κ ἐξερέοιθ' ὅτις εἴη.
Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐρατνὴν,
Ενθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Παρθενικῇ εἰκυῖα νεηνίδι κάλπιν ἐχούσῃ·

Στῆ

Στῆ ἧ πρόθ' αὐτό. ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσεύς.
Ὦ τέκνος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἠγήσαιο
Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ ὄτινα οἶδα
Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν κὴ γαῖαν ἔχουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ὃν με κελεύεις
Δείξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προπόοντο, μηδ' ἐρέεινε·
Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφίσι δῶκε Ἐνοσίχθων·
Τῶν νέες ὠκείαι ὥστε πτερὸν ἠὲ νόημα.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
Ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ· θεὰ γὰρ Ἀθήνη
Εἴα εὐώλκαμος, δεινὴ θεός, ἣ ῥά οἱ ἀχλὺν
Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας κὴ νῆας ἐΐσας,
Αὐτῶν θ' Ἡρώων ἀγορὰς ἐς τείχεα μακρά,
Τρηχέα, σκολόπεσσιν ἐρηρόταν, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώματ' ἵκανον,
Τοῖσι γὰρ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Οὗτος δή τοι ξεῖνε πάτερ δόμος ὃν με κελεύεις
Πεφραδέμεν, δῆεις γὰρ διοτρεφέας βασιλῆας
Δαίτῃσι θαλερῇσι· σὺ δ' ἔνδοθεν εἶσο, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισι τελέθῃ, εἰ καὶ πόθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν,
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον· ἐκ γὰρ τοκήων
Τῶν αὐτῶν, οἵ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Θυγατέρων ὑπάτη μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ος ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
Αλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀπάνθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ ἣ Ποσειδάωνι μιγεῖσ' ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε.
Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ' Αλκίνοόν τε·
Τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Απόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Αρήτην· τὴν δ' Αλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Οσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
Ως κείνη τῆλ' κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν,
Εκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Αλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἵ μιν ῥὰ θεὸν ὡς εἰσορόωντες,
Δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόῳ γε ξυνὴ δύεται ἐσθλῷ,
Οἵσίν τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃτ' ἐνὶ θυμῷ,
Ελπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δ' Σχερίην ἐρατεινήν.
Ικετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Αθήνην,
Δῦσε δ' Ερεχθῆος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Αλκινόου θεοῦς δ' ὤιματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἰσανιόωσι πρὶν χάλκεον ἔδδον ἱκέσθαι.
Ως τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα κατ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· θεὶ δ' θριγκὸς κυάνοιο.
Χρύσειαι δ' θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Αργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Αργύρεον δ' ἐπ' ὑπερθύρου, χρυσείη δ' κορώνη.

Χρύσειαι

Χρύσφοι δ' ἑκάτερθε κὺ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ηφαιστος ἔτευξεν ἰδμήσι πεπιθεσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας ϗ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν δ' θρόνοι πρὸς τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
Λεπτοὶ εὐννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δ' Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες ϗ ἔδοντες· ἐπήετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
Χρύσφοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Εστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας μετὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δέ σι δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἰσοὺς ὑφόωσι ϗ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ημεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς ἡ γυναῖκες
Ιστὸν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφίσι δῶκεν Αθήνη
Εργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, ϗ φρένας ἐσθλάς.
Εκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλατο ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα δ' δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ογχναι ϗ ῥοιαὶ, ϗ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, ϗ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ογχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ενθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν θλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Αλλὰς δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,

Ανθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.
Ενθα ἧ κεσμηταὶ πεφασιαὶ ὠδὴ νεάτων ὄρχον
Παντοίαι πεφύασιν, ἐπιστάμενον γανόωσαι·
Εν ἧ δύω κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς ἀδὸν ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ' ἄρ' ἐν Αλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ενθα σὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Αὐταὰρ ἐπὶ δὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
Καρπαλίμως ὑπὲρ αὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
Εὗρε ἧ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπάεσσιν εὐσκόπῳ Αργειφόντῃ,
Ωι πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.
Αὐταὰρ ὃ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Πολλὴν ἠέρ' ἔχων τὴν οἱ περίχυτο Αθήνη,
Ορῶ' ἵκετ' Αρήτην τε καὶ Αλκινοον βασιλῆα.
Αμφὶ δ' ἄρ' Αρήτῃ βάλε γούνασι χεῖρας Οδυσεὺς,
Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀὴρ.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγήθεον δόμον κατὰ φῶτα ἰδόντες·
Θαύμαζον δ' ὁρόωντες· ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Οδυσεύς.
Αρήτη θύγατερ Ρηξήνορος ἀντιθέοιο,
Σόν τε πόσιν, σύ τε γούνα θ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
Τὼς δέ τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, κὴ παισὶν ὀπιτρέψειεν ἕκαστος
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν.
Αὐταὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
Θᾶσσον· ἐπὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχω.
Ως εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
Πὰρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγήθεον σιωπῇ.
Οψὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Εχένηος,
Ος δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν πρωτόγονος ἦεν,
Καὶ μύθοισι κέκασσο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς·
Ο σφιν ἐὐφρονέων ἀγορήσατο κὴ μετέειπεν.
Αλκίνοε, ἦ μὴν τοι τόδε κάλλιον, ἠδὲ ἔοικε,
Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·

Οἵδε

Οἵδε γ' σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰχανόωντες.
Αλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὴ ἐπὶ θρόνε ἀργυροήλε
Εἶσον ἀναςήσας· σὺ δ' κηρύκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα Ϛ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Δόρπον δ' ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τοὶ ἄκουσ' ἱερὸν μῦθον Αλκινόοιο,
Χειρὸς ἑλὼν Οδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτιν,
Ωρσεν ἀπ' ἐχαρόφιν, κ' ἐπὶ θρόνε εἶσε φαεινε,
Υἱὸν ἀναςήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ος οἱ πλησίον ἷζε, μάλιςα δέ μιν φιλέεσκε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δ' ξεςὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε κ' ἦσθε πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μῦθον Αλκινόοιο.
Ποντόνοε, κρητῆρα κεράσσαμε μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα Ϛ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ως φάτο. Ποντόνοε δ' μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο κ' μετέειπε.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι κελεύει.
Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες·
Ηῶθεν δ' γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
Ρέξωμεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δ' καὶ πομπῆς
Μνησόμεθ', ὥς κ' ὁ ξεῖνος ἄνωγε πόνε Ϛ ἀνίης
Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ κ' μάλα τηλόθεν ἔςι·
Μηδέ τι μεσηγύς γε κακὸν κ' πῆμα πάθῃσι

Πρίν γε τ' ἦς γαίης ἀπιδήμεναι. ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἄασά οἱ αἶσα Καταικλῶδές τε βαρεῖαι
Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' ἀρχανὸν εἰλήλυθεν,
Αλλό τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ τεκμηχανόωνται. 200 235
Αἰεὶ γὰρ τοπάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
Ημῖν, εὖθ' ἕρδωμεν ἀγακλειτὰς Εκατόμβας·
Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθά περ ἡμεῖς.
Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
Οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφίσιν ἐγγύθεν εἰμέν, 205 240
Ωσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Αλκίνοε, ἄλλό τι τοι μελέτω φρεσίν· ὃ γὰρ ἔγωγε
Αθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι, 210 245
Οὕς τινας ὑμεῖς ἴσμεν μάλιστ' ὀχέοντας ὀίζω
Ανθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην·
Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
Οσσά γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Αλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ. 215 250
Οὐ γάρ τι συγερὴ ἀπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Εστιν, ὅτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
Καὶ μάλα τηρόμενον, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
Ως καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν, ἠ ὃ μάλ' αἰεὶ
Εσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων 220 255
Ληθάνει ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
Υμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Ως κέ με τ' δύσηνον ἐμῆς ἀπιδήσετε πάτρης,
Καί περ πολλὰ παθόντα. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. 225 260
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τ' ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσσον ἤθελε θυμὸς,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπολείπετο δῖος Οδυσεὺς, 230 265

Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
Ἤθλω· ἀμφίπολοι δ' ἀπεχάσμεον ἔντεα δαιτός.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων,
Εὖνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἰδοῦσα
Καλὰ, τά ῥ' αὐτὴ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
Οὐ δὴ φὴς ἆπτι πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι;
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι
Κήδε', ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες·
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός· ἀδέ τις αὐτῇ
Μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων
Οἶον, ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἑσσυμένοι περ·
Αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νέος ἀμφιελίσσης,
Ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. ἣ με λαβοῦσα
Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον ἠμὲν ἀγήρων ἤματα πάντα·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μύνον ἔμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
Δάκρυσι δεύεσκον, τά μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιστέλλετο ἔτος ἦλθε,
Καὶ τότε δή μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς·
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν·

Οὖρον ἧ ωεφεήκειν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Επτακαίδεκα μὴν ωλέον ἤματα ωοντοπορεύων,
Οκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης ὑμετέρης, γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
Δυσμόρῳ. ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀίζύι
Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ος μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους,
Ωρσεν ἧ θάλασσαν ἀθέσφατον· ἐδέ τι κῦμα
Εἴα ὀπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχουσα φέρεσθαι.
Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίη
Τμετέρη ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε ἠ ὕδωρ.
Ενθά κε μὲ ἐκβαίνοντα βίησατο κῦμ' ὀπὶ χέρσου,
Πέτρῃς ωρὸς μεγάλῃσι βαλὸν ἠ ἀτερπέι χώρῳ.
Αλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἔως ἐπῆλθον
Ες ποταμὸν, τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, ἠ ὀπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Εκ δ' ἔπεσον ξυμπνέρεων· ὀπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ
Ηλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διίπετέος ποταμοῖο
Εκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ ἧ φύλλα
Ηφυσάμην· ὕπνον ἧ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ενθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Εὗδον παννύχιος ἐπ' ἠῶ ἠ μέσον ἦμαρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Αμφιπόλους δ' ὀπὶ θῖνι τῆς ἐνόησε θυγατρὸς
Παιζούσας, ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεοῖσιν.
Τὴν ἱκέτευσ'· ἡ δ' ὄτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλῆς,
Ως οὐκ ἂν ἔλπιο νεώτερον ἀντιάσαντα
Ερξέμεν. αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
Η μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον,
Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καί μοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Αλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε
Παῖς ἐμὴ, ὅτι σ' οὔπω μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ηγεν

Ηγλ ἐς ἡμέτερον, σὺ δ' ἄρα πρώτιλω ἱκέτευσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ηρως, μή μοι τέκνε' ἀμύμονα νείκεε κύριε.
Η μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι·
270 305 Αλλ' ἐγὼ οὐκ ἤθελον, δείσας, αἰσχυνόμενός τε,
Μήπως ἐς σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσητο ἰδόντι.
Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτ' Αλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Ξεῖν', ἔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ φρεσὶ φίλον κῆρ,
275 310 Μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' ἄσιμα πάντα.
Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Αθηναίη καὶ Απολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷος σὺ ἐσσὶ, τά τε φρονέων ἄ τ' ἐγώ περ,
Παῖδά τ' ἐμὸν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
Αὖθι μένων· οἶκον δ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
280 315 Αἴκ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' εὖ εἰδῇς)
Αὔριον· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
Λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνιον, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
285 310 Πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴπερ τοι φίλον ἐστίν·
Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔμμεν Εὐβοίης.
Τὴν γάρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἱ μιν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ραδάμανθυν
Ηγον ἐπισχόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν·
290 325 Καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
Ηματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπῆγαγον οἶκαδ' ὀπίσω.
Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρίστας
Νῆες ἐμαὶ κατὰ κῦμα ἐρέσσομεν ἄλα πηδῷ.
Ως φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
295 330 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε τελεύτησεν Ἀλκίνοος
Αλκίνοος· ἦ μήν κεν ὑπὲρ ζείδωρον ἄρουραν
Ασβεστον κλέος ἔσῃ, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
300 335 Κέκλετο δ' Αρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν

Δέμνι'

Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ἄλας, καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάῳ μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παρισταμέναι ἐπέεσσιν,
Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε, πεποίηταί δέ τοι εὐνή.
Ὡς φάν. τῷ δ' ἀασχὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κάθευδε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Αλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
Παρὰ δὲ γυνὴ δέατοινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Ἐκκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τοῦ ξένου, καὶ ναῦς καθέλκεται περὶς ἐκπομπὴν τοῦ Ὀδυσέως· καὶ ἑστιῶνται πρὸς τὸν Αλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίακες καὶ Ὀδυσεύς. καὶ ὁ Δημόδοκος ᾄδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν Αρεως καὶ Αφροδίτης, ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἵππου· καὶ τοῦ Ὀδυσέως κλαίοντος, ὁ Αλκίνοος συνθάνεται, καὶ τί κλαίει; καὶ πῆς καὶ πόθεν εἶη;

ΑΛΛΗ.

Θῆται δ' ἀθλοις Φαήκες Ὀδυσῆος πείρηθεν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Αλκινόοιο.
Αν δ' ἄρα Διογένης ὦρτο πολίπορθος Ὀδυσεύς.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε ἱερὸν μένος Αλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορηνδ', ἣ σφιν πρὸ νηυσὶ τέτυκτο.
Ἐλθόντες δ' ἕζοντο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
Πλησίον· ἡ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Αθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Αλκινόοιο,
Νόστον Ὀδυσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον.

Δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὄφρα ξείνοιο πύθηαι,
Ος νέον Αλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
Πόντον ἀλητεύσας, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοιος.
Ως εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Καρπαλίμως δ' ἔμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι
Ἀγρομένων· πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες
Τὸν Λαέρταο δαΐφρονα, τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Θειοτέτην κατέχυτο χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
Καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
Ως κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
Δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
Πολλούς, οὓς Φαίηκες ἐπφήσαντ' Ὀδυσῆϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ξεῖνος ὅδ' οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς Ηοίων ἢ Εσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ημεῖς δ' ὡς τοπάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ ὅστις ἀνὴρ ὅτις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται,
Ενθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
Αλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτοπόλοον· κοῦρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
Κεκριμένω κατὰ δῆμον ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ὑπὸ κληῖσιν ἑρετμὰ
Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα δόλῳ ἀλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισι μὲν ταῦτ' ὑποτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχησθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν.
Μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περιδώκεν ἀοιδὴν
Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.

Ως ἄρα Φαιήκεσσι ἠγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κήρυξ δ' ἐμετώχετο θεῖαν ἀοιδόν.
Κόρῳ δὲ κελήεντε δύω καὶ πεντήκοντα
Βήτιλον ὡς ἐκέλευσ' ἀπὸ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἀπὸ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθος δὲ ἔρυσαν,
Εν δ' ἱστόν τ' ἔτιθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ περόνῃς ἐν δερματίνοισι
Πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασαν·
Υψοῦ δ' ἐν νοτίῳ πλύε γ' ὥρμισαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Βαν ῥ' ἴμμεν Αλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' ἀίθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Αγρομένων, πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον ἀμφί θ' ἕπον, τεύχοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Καὶ δ' ἐκ παναλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κήρυξ· παὶρ δ' ἐπίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
Πῶμ' ἦδ' ἔπασ' οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἄνηκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
Οἶμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺ ἵκανε·
Νεῖκος Οδυσσῆος καὶ Πηλεΐδεω Αχιλῆος,
Ως ποτε δηριόωντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Εκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ ὅτ' ἄριστοι Αχαιῶν δηριόωντο.
Ως γὰρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Απόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν

Χρησόμου

Χρησόμηϑ· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλα Δι᾽ βυλάς.
Ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
85 Κὰκκεφαλῆς εἴρυσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
Αἴδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ητοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδὸς,
Δάκρυ᾽ ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλεσκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν·
90 Αὐτὰρ ὅτ᾽ ἂψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρπνᾳ ἔπεεσσιν)
Αψ Οδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
Ενθ᾽ ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ᾽ ἠδὲ νόησεν,
95 Ημενος ἄγχι αὐτοῦ· βαρὺ γὰρ στενάχοντος ἄκουεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ηδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
Φόρμιγγός θ᾽, ἣ δαιτὶ σοὶ ἑταρεῖη·
100 Νῦν δ᾽ ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
Πάντων· ὡς κε ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἷκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ᾽ ἄλλων
Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.
Ως ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο·
105 Καὶ δ᾽ ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν·
Δημοδόκου δ᾽ ἕλε χεῖρα, καὶ ἐξάγαγε κατὰ μέγαρον
Κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδὸν ἥνπερ οἱ ἄλλοι
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
Βαν δ᾽ ἴμεν εἰς ἀγορήν· ἅμα δ᾽ ἕσπετο πολὺς ὅμιλος,
110 Μυρίοι· ἀν δ᾽ ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Ωρτο μὲν Ακρόνεώς τε, καὶ Ωκύαλος, καὶ Ελατρεὺς,
Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε, καὶ Αγχίαλος, καὶ Ερετμεὺς,
Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θόων, Αναβησίνεώς τε,
Αμφίαλός θ᾽ υἱὸς Πολυνήος Τεκτονίδαο·
115 Αν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἶσος Αρηϊ,

Ναυβολίδης Θ' ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
Αν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονες Αλκινόοιο,
Λαοδάμας Θ', Αλιός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
Οἱ δή τοι πρῶτον μὲν ἐπφρήσαντο πόδεσσιν·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες
Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
Οσσον τ' ἐν νειῷ ἧρον πέλει ἡμιονοῖιν,
Τόσσον ὑπεκπροθέων λαὸς ἵκετ', οἱ δ' ἐλίποντο.
Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πρήσσοντο·
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους·
Αλμαλὶ δ' Αμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν·
Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ελατρεὺς,
Πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Αλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις,
Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Αλκινόοιο.

Δεῦτε φίλοι, τὸ ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἀέθλων
Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Φυὴν γε μὲν ἀ κακὸς ἐστι,
Μηρούς τε κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος· ἠδέ τι ἥβης
Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι οἶδα κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
Ανδρά τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Αὐτὸς νῦν προκάλεσαι ἰὼν, καὶ πεύθεο μύθῳ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τοῦ ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Αλκινόοιο,
Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Οδυσῆα προσέειπεν.

Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ πείρησαι ἀέθλων,
Εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾖσιν,
Η ὅτι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
Αλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
Σοὶ δ' οὐδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλά τοι ἤδη

Νηῦς τε κατείρυσαι, καὶ ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
Κήδεά μοι μᾶλλον ἐνὶ Φρεσὶν ἢπερ ἄεθλοι,
120 155 Ὅς πρίν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ πολλ' ἐμόγησα·
Νῦν δ' ἵκομαι μετὰ ὑμετέρην ἀγορὴν νόστοιο χατίζων
Ἡμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην.
Οὐ γάρ σ' ἐδέ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐίσκω
125 160 Ἀθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Ἀλλὰ τῷ ὅς τ' ἄμα νηῒ πολυκληῖδι θαμίζων
Ἀρχὸς ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,
Φόρτα τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων,
Κερδέων θ' ἁρπαλέων. οὐδ' ἀθλητῆι ἔοικας.
130 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ξεῖν', ἦ καλὸν ἔειπες· ἀπειθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Οὕτως ἠ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
Ἀνδράσιν, ἤτε φυὴν, ἤτ' ἄρ φρένας, ἤτ' ἀγορητύν.
Καὶ μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
135 170 Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι κρέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δ' ἔπεφε ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.
Καὶ μὲν δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
140 175 Ἀλλ' ἔ οἱ χάρις ἀμφιτίθει κρατέῃ τε ἕπεσσιν.
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀεικέλιος, ἐδέ κεν ἄλλως
Οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσί.
Ὠρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Εἰπὼν ἐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' ἐ νῆϊς ἀέθλων,
145 180 Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Ἐμμεμαὼς, ὅφρ' ἤβη τε πεπίθεα χερσί τ' ἐμῇσι.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι. πολλὰ γὰρ ἔτλην,
Ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πρήσσω ἀέθλων·
150 185 Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
Νῆυς

Η ῥὰ, καὶ αὖτῳ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον
Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
Η οἷῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
Βόμβησεν δ' ἄρα λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσικλυτοι ἄνδρες,
Λᾶος ὑπαΐξαντος ἀπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέρπατο σήματα πάντων,
Ῥίμφα θεὼν ἀπὸ χειρός· ἔδηκε δὲ τέρματ' Ἀθηνὴ
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Καί κ' ἀλαὸς τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον.
Οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει.
Ὡς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Χαίρων οὕνεκ' ἔπαυρον ἐνηέα λεῦαν ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κυδρότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι.
Τῶν νῦν ἀφίκεσθε νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
Ἧσθ' ἢ τοσσοῦτον οἴομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην,
Ἢ πυγμὴ, ἠὲ πάλη, ἢ καὶ ποσὶν, ὅττι μεταίρω
Πάντων Φαιήκων, πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
Ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ ἀπίδανος πέλει ἀνὴρ
Ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολύει.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτεπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρήσασθαι ἄντην.
Πάντα γὰρ ἐν κακὸς εἰμὶ μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι·
Πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
Ἀγχι παραστείχοιεν, καὶ τοξάζοιατο φωτῶν.
Οἷος δὴ μὲν Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
Δήμῳ ἐνὶ Τροίων, ὅτε τοξάζοίμεθ' Ἀχαιοί·

Τῶν

Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
Οσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ανδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω,
Οὔθ' Ηρακλῆι, οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆι,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων.
Τῷ ῥα κε αἶψ' ἔθανεν μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
Ικετ' ἐπὶ μεγάροισι. χολωσάμενος γὰρ Απόλλων
Εκτανεν, ὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ.
Οἴσισιν δείδοικα ποσὶν μήτις με παρέλθῃ
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ ὀ κομιδὴ κατὰ νῆα
Ηεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γοῦνα λέλυνται.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Αλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε.
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάρισσε μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
Αλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἣ τοι ὀπηδεῖ,
Χωόμενος ὅτι σ' ἧτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
Νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς ἄτις ὄνοιτο,
Ος τις ὀπίζηται ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
Αλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλῳ
Εἴπῃς ἠρώων, ὅτε κεν σῖς ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ ἥδε σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
Ημετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ὀπὶ ἔργα τίθησι θαμπερὲς ἔξετι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί,
Αλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε, χοροί τε,
Εἵματά τ' ἐξημοιβά, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐνή.
Αλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι,
Παίσατε· ὡς κ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἷκαδε νοστήσας, ὅσσον προφερέμεθ' ἄλλων
Ναυτιλίῃ καὶ ποσὶ καὶ ὀρχηστύι καὶ ἀοιδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λιγείαν
Οἰσέτω, ἥ πῃ κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

Ως ἔφαθ' Αλκίνοϙ θεοείκελϙ. ὦρτο δ' ἠρύξ,
Οἵσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμε ἐκ βασιλῆϙ.
Αἰσυμνῆται δ' ἡγεῖτο ἐννέα πάντες ἀνέσταν
Δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήστεσκον ἔκαστε·
Λείηναν δ' χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.
Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον. ἀμφὶ δ' ἄρα κοῦροι
Πρωθῆβαι ἵσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο·
Πέπληγον δ' χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν
Αμφ' Αρεϙ Φιλότητος, ἐϋστεφάνε τ' Αφροδίτης,
Ως τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ηφαίστοιο δόμοισι
Λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤκχυνε Ϲ εὐνὴν
Ηφαίστοιο ἄνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ηλιος, ὅ σφ' ἐνόησε μιγαζομένω Φιλότητι.
Ηφαιστος δ' ὡς ἔν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
Εν δ' ἔθετ' ἄκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δ' ἐπειτα
Αρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένϙ Αρει,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
Αμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντη·
Πολλὰ δ' ἄρ' καθύπερθε μεταθρῴσκοντι ἐοικότα
Ηὔτ' ἀράχνια λεπτὰ, τά κ' οὐδὲ κε τις θεὸς ὧδε ἴδοιτο
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
Εἶσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Η οἱ γαιάων πολὺ φίλτατόν ἐστιν ἁπασέων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρυσόρνιος Αρης,
Ως ἴδεν Ηφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
Βῆ δ' ἴμεν εἰς δόμον εἰκλυτὸν Ηφαίστοιο,
Ἱμερόεντα θέλων Κυθερείης.
Η δὲ νέον ἕζετο πατρὸς ἐρικυδέος Κρονίωνος
Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἕζετ'· ὁ δ' ἔσω δόματος ἦει,

Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Δεῦρο φίλη, λέκτρόνδε τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γὰρ ἔθ' Ηφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη
Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετ' Σίντιας ἀγριοφώνους.
Ως φάτο. τῇ δ' ἀασχὴν εἴσατο χοιμηθῆναι.
Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ηφαίστοιο.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἐδύναντο, ἔδ' ἀναεῖραι·
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὅτ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Αμφιγυήεις,
Αὖτις ἀποστρέψας πρὶν Λῆμνον γαῖαν ἱκέσθαι.
Ηέλιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον.
Βῆ δ' ἴμεν' εἰς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Εση δ' ἐν θρόνοισι· χόλος δέ μιν ἄγριος ἥρει,
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελασσὲ κῆ οὐκ ἀπεικτὰ ἴδηαθε.
Ως ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀϊδηλον Αρηα·
Οὕνεκ' ὁ μὲν, καλός τε κῆ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
Ηπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ ἔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
Αλλὰ τοκῆε δύω· τὼ μὴ γείνασθ' ὄφελλον.
Αλλ' ὔψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι,
Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
Οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείεμεν ἔτω,
Καὶ μάλα περ φιλέοντε. τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
Εὕδειν· ἀλλά σφωε δόλος κῆ δεσμὸς ἐρύξει,
Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἕεδνα
Οσσα οἱ ἐγλυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης.
Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος,
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
Ηλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
Ερμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων.
Θηλύτεραι δ' ἠμὲν κατὰ μέγα δώματα οἶκοι ἐκάστη.
Εσαν δ' ἐν θρόνοισι θεοὶ δωτῆρες ἐάων·

Ασβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
Τέχνας εἰσρόωσι πολύφρονος Ηφαίστοιο.
Ωδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
Ως κ' νῦν Ηφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Αρηα, 330
Ωκύτατον περ ἐόντα θεῶν οἳ Ολυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐὼν, τέχνῃσι· τὸ κ' μοιχάγρι' ὀφέλλει.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ερμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Απόλλων.
Ερμεία Διὸς υἱὲ, Διάκτορε, δῶτορ ἐάων, 335
Η ῥά κεν ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατερῆσι πεδηθεὶς
Εὕδειν ἐν λέκτροισι παλὰ χρυσῇ Αφροδίτῃ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διάκτορος Αργειφόντης.
Αἴ γὰρ τοῦτο γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλ' Απολλον·
Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν, 340
Ὑμεῖς δ' εἰσορόῳτε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι παλὰ χρυσῇ Αφροδίτῃ.
Ως ἔφαθ'. ἐν δ' γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίαστο δ' αἰεὶ
Ηφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν Αρηα· 345
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι (ὡς σὺ κελεύεις)
Τίσειν ἄσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύμητις Αμφιγυήεις.
Μή με Ποσείδαον χαλέπτεο ταῦτα κέλευε· 350
Δειλαί τοι δειλῶν γε κ' ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
Πῶς ἂν ἐγώ σε δέσιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Εἴκειν Αρης οἴχοιτο χρέος κ' δεσμὸν ἀλύξας;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ηφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Αρης χρεῖος ὑπαλύξας 355
Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τίσω πίσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύμητις Αμφιγυήεις.
Οὐκ ἔσ' ὅδε ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
Ως εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ηφαίστοιο.
Τὼ δ' ἐπεὶ ὃ δεσμοῖο λύθεν κρατερῆς περ ἐόντος, 360

Αὐτίκ'

Αὐτὰρ ἀναΐξαντε, ὁ μὲν θρήκηνδε βεβήκει,
Ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβρότῳ, οἷα θεὰς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ἀλκίνοον δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
Μοῦνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν ἄτις ἔριζεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
Πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε πρὸς νέφεα σκιόεντα,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν ἕδας ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πρήσσαντο,
Ὀρχήσαντο δὴ ἔπειτα πρὸς χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ταρφέ' ἀμειβόμενοι· κῆροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
Ἐσθότες κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
Δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
Ἦ δ' ἄρ' ἔτυμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Ὣς φάτο. γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
Αἶψα ἰὼν Φαίηξι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὅ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι·
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον ὡς ἐπιεικές.
Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
Ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐϋπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα,
Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.
Αἶψα ἰὼν πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
Ξεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.

Εὐρύαλος δὲ καὶ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
Καὶ δώρῳ, ἐπεὶ ὅττι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον·
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι κήρυκα ἕκαστος.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Τοι μὲν ἐγὼ τ' ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις,
Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
Ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθη ξίφος ἀργυρόηλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴ πέρ τι βέβακται
Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι·
Σοὶ δὴ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
Δοῖεν· ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
Μηδέ τι τοι ξίφεος γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
Τόσσε, ὃ δή μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
Δύσετο τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα πάρηεν.
Καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
Μητρὶ πάρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
Ἐλθόντες δ' ἕζοντο ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
Δὴ ῥα τότ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο.
Δεῦρο γύναι, φέρε κηλὸν ἀειρεσιπ' ἥτις ἄριστη
Ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα·
Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα
Δῶρα, τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
Δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων·
Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω,
Κρύσειον,

Χρύσεον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
Σπένδῃ ἐν μεγάρῳ Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
Ως ἔφατ'. Ἀρήτη δ' ἀμφιπόλοισιν ἔειπεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἔστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχυσαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἔλεσσαν·
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξεινῳ ὡραλλέα κηλὸν
Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
Εἵματα, χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
Ἐν δ' αὐτὴ Φᾶρος θῆκεν, καλόν τε χιτῶνα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ὑπὸ δεσμὸν ἴηλον,
Μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππόταν αὖτε
Εὕδηθα γλυκερῷ ὕπνον ἰὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Αὐτίκ' ἐπήρτυνε πῶμα· θοῶς δ' ὑπὸ δεσμὸν ἴηλε
Ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε Φρεσὶ Πότνια Κίρκη.
Αὐτόθι δ' ἄρα μιν ταμίη λέσσεσθαι ἄνωγεν
Ες ῥ' ἀσαμίνθου βάνθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀασσάων ἴδε θυμῷ
Θερμὰ λοέτρ'· ἐπεὶ ἄστι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν,
Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψόος ἠυκόμοιο·
Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὡς ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἓν δμῳαὶ λόεσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα·
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μὴ οἰνοποτῆρας
Ἤιε. Ναυσικάα δ' ἠΰ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
Στῆ ῥὰ θοὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
Μνήσῃ ἐμεῖο, ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ναυσικάα θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Οὕτω νῦν Ζεὺς θεὶη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,

Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Τῷ κέν τοι καὶκεῖθι θεῷ ὡς εὐχετοώμεθα
Αἰεὶ ἤματα πάντα. σὺ γάρ μ' ἐδίωσας κῆρι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἷζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον. 470
Κήρυξ δ' ἔγγυθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· ἕσσε δ' ἄρ' αὐτὸν
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Νώτου ἀποταμών· ἔτι οἱ πλεῖον ἐλέλειπτο 475
Ἀργιόδοντος ὑὸς, θαλερῇ δ' ἐν ἀμφὶς ἀλοιφή.
Κήρυξ, τῇ δὴ τοῦτο πορε κρέας ὄφρα φάγῃσι,
Δημοδόκῳ, καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἔπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας 480
Οἶμας μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε γὰρ φῦλον ἀοιδῶν.
Ὡς ἄρ' ἔφη. κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Ἡρωϊ Δημοδόκῳ. ὁ δ' ἐδέξατο· χαῖρε δὲ θυμῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, 485
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Ἦ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων.
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί· 490
Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρέών, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεὸς ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν,
Ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὴ εὐστέλμων ἐπὶ νηῶν 500

Βάντες

Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες
Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Οδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ως ὁ μὲν εἰςήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον
Ημενοι ἀμφ' αὐτόν· τριχα δ' σφίσιν ἴδμανε βελὴ,
Ηὲ διατμῆξαι χάλκεον δόρυ νηλεῖ χαλκῷ,
Η κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Η ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουρατέον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηιδεν δ' ὡς ἄρα δίεπτα θεῶν ἕες Αχαιῶν
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπεφορημένοι.
Αλλον δ' ἄλλη ἄιδε πόλιν κεραίζεμεν αἰπεῖαν·
Αὐτὰρ Οδυσσῆα θεοτὶ δῶμα δὲ Δηϊφόβοιο
Βήμεναι ἠΰτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα Διὰ μεγάθυμον Αθήνην.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσεὺς
Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ως δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Οστε ἑῆς προθέν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
Αστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμυνέων νηλεὲς ἦμαρ·
Η μὲν τ' θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπιθεν
Κόπτοντες δόρεσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσαναγάγσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀιζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·
Ως Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοον δέ μιν οἶον ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
Ημενος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουεν·
Αἶψα δὲ φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.

Κέκλυτε

Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη φορμίζετω λίγεια.
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐκ τοῦ δὴ πέρι μολπὴ τε καὶ ὄρχηθμὸς ἄριστος,
Ἐκ τοῦδ' ὅπως πάσσωσι θοίζυρον ἦτορ ἑκάστου
Ὁ ξεῖνος· μάλα πᾶσιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Ἀλλ' ἄγε, δὴ μολπῇ φορμίζετω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον ἔτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι ὅστ' ὀλίγον περ ὑπερφιάλῳ περιπίδεται.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
Ὅ, τί κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἶπ' ὄνομ' ὅ, τί σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
Ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ, ἠδ' οἳ περιναιετάουσι.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,
Οὔτε κακὸς, ἀδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
Ἀλλ' ὑπὸ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
Ὀφρά σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνῆτῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ τά τ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγρούς
Ἀνθρώπων, καὶ λαῖτμα πάχα θ' ἅλὸς ἐκπερόωσι,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ὀλέεθαι.
Ἀλλὰ τάδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα
Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμὲν ἁπάντων·
Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,

Η κ' ἀτέλες ἔῃη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Αλλ' ἄγε μοὶ τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Οππη ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄς τινας ἵκεο χώρας
Ανθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας.
Η μὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δή, ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ
Αργείων Δαναῶν ἠδ' Ιλίου οἶτον ἀκούων;
Τὸν ἢ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ανθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Η τίς τοι ς πηὸς ἀπώλετο Ιλιόθι πρὸ,
Εσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιοι τελέθουσι μετ' αἰμά τε καὶ γνῶ αὐτῶν;
Η τις πὸς καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Εσθλός; ἐπεί ὅ μέν τι καὶ ἀσπιγνήτοιο χερείων
Γίνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΡΑΨΩΔΙΑΣ
ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΑΡχὴ τῶν Οδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶ πεπολεμηκέναι τοῖς Κίκωσι, καὶ πρὸς τὺς Λωτοφάγους πλανηθῆναι, καὶ πρὸς τ' Κύκλωπα Πολύφημον πεσεῖν καὶ τὸν φαγόντα ἐξ ἅπαντος ἑταίρους ἐκπυθέσθαι.

ΑΛΛΗ.

Ἰῶτα, Λωτοφάγων, Κικόνων σὺν Κύκλωψ' ὀφίν.

ΤΟΝ δ' ἀπαμφάμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Η τοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

Η ὅταν

Η ὅταν εὐφροσύνη μιν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
Ἡμενοι ἐξείης· παρὰ δ' οἰνοχόοι φορέωσι
Σῖτα καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο γοώεντε
Εἰρέσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος γοάχιζω.
Τί πρῶτον; τί δ' ἔπειτα; τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ ἀργικέραυνοι.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν αἶσαν νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ δώμασιν ἀμφιβάσω ναίων.
Εἰμὶ Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει.
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀερσιπετές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον· (αἱ δέ τ' ἄνδιχθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· ἄπιπ ἔγωγε
Ἧς γαίης δυνάμην γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Ἡ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπούρων πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι κἀμὸν νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ἰσμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼν πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.

Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους τε καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φόβονδε μέμυκα
Ἡνώγεα. τοὶ δ' οὐ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ἔνθα δὴ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δ' ἔπειτα
Ἐσφάζον ποτὶ οἶνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους,
Ἠπείρου ναίοντες· ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ἀνδράσι μάρνασθαι, ἔνθ' ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ἦλθον ἔπειθ' ὅσσοι φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ἠέριοι. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦεν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλείονας περ ἐόντας·
Ἦμος δ' ἠέλιον μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιῶν.
Ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
Ὤλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
Ἔνθεν δὴ πόντον πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ
Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι πρόσθεν νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑταίρων τρὶς ἕκαστον αὐδῆσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπὸ δηϊοτῆτι.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσε ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δ' ἔκρυψε κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἀπικάρσιαι, ἱστία δὲ σφιν
Τρίχθά τε καὶ τετράχθα διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάτθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' εὐσυμβλήτως πεπερήσαμεν ἤπειρόνδε.
Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.

Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠὼς,
Ἰσοὺς ἑσπόμθοι ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες
Ἡμεθα· τὰς δ' ἀνέμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον.
Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμθην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀλλά με κῦμα ῥόθῳ τε παρήλασε καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμθην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημθυ
Γαίης Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμθυ, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
(Ἀνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσας)
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμθυοι μίγθυ ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμθυοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἄπτι νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νήυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἑρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμθυ ἐρίηρας ἑτάρους
Σπερχομθύους νηῶν ἐπιβαινέμθυ ὠκειάων,
Μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' ἐσβαινον, καὶ ἅπτι κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμθυοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν ἦ πρότερον πλέομεν, ἀκαχήμθυοι ἦτορ·
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντα,
Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν

Οἶνον ἐρυσάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγορὴ βουληφόροι οὔτε θέμιστες
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι. θεμιστεύει δ' ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπλετο λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ·
Υλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπφρέσιαι γεγάασιν
Αγριαι· ἁ μὴν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν κατείσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,
Αλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε καμοιεν
Νῆας εὐσταέλμους, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ασσ' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν,
Οἵ κέ σφιν κ' νῆσον εὐκτιμένην κάμοντο.
Οὐ μὴν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρεα πάντα.
Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Υδρηλοὶ, μαλακοί. μάλα τ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη, μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπὸ βῶλος.
Εν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ὁππικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰόσκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ὁππνεύσωσιν ἄηται.
Αὐτὰρ ὑπὸ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρουνὴ ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἐκεκάλυπτο, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν.

Ενθ' ὅτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' ἂν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδοιμ' πρὶν νῆας ἐϋσέλμους ὑπακέλσαι.
Κελσάσησι δὲ νηυσὶ, καθειλόμην ἱστία πάντα·
Ἐκ δὴ καὶ αὐτὸι βῆμεν ὑπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Ἐνθα δ' ἀποδείξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεύμεθα κατ' αὐτήν.
Ὦρσαν δὴ Νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσαιεν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰχμήεντας ὀλιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· ἀμὰ δὲ τέλεα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μνησιπόνα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Ἐννέα λάγχανον αἶγας· ἐμοὶ δὲκ' ἔξελον οἶον.
Ὡς τότε μὲν πόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν.
Ἡμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ὑπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν,
Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Ἦὲ φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· κέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσέβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἀλλ'

Αλλ' ὅτε δὴ τ' χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ απέῳ εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης,
Υψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἔνθα δ' πολλὰ
Μῆλ' οἰές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· τῳεὶ δ' αὐλὴ
Υψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσιν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει
Ανδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑληέντι
Υψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ παρ νηί τε μένειν ἠδ νῆα ἐρύσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κείνας ἑταίρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ ἀσκὸν ἄγεον ἀσκὸν ἔχων μέλανος οἴνοιο
Ηδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς
Ιρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ισμαρον ἀμφιβεβήκει.
Οὕνεκά μιν σεῦ παγοὶ σεβιζόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ
Αζόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Απόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκε εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα παναρκυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσας,
Ηδυὸν, ἀκηράσιον, θεῖον πότον· οὐδέ τις αὐτὸν
Ηείδει δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Αλλ' αὐτός τ' ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Εν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ ἴκοσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δ' ἄρα πῆρα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀίσατο θυμὸς ἀγήνωρ
Ανδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλῳ ἠπεινῶνα ἀλκῇ,
Αγριον, ὅστε δίκας εὖ εἰδότα ὅστε θέμιστας.

Καρπα-

Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', ἠδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεβάθον, στείνοντο δ' ὁμῶς
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, διακεκριμέναι δ' ἔκασται
Ἔρχατο· χωρὶς μὲν προγόνοι, χωρὶς δὲ μέται αἱ,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· νᾶον δ' ὁρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγε.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρώτιστα ἔπαροι λίσσοντ' ἐπέεσσι
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἆψαι νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἅπασαν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐτὸς ἐγὼ δ' ἐθέλων, (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἔνθα δὴ πῦρ κειάντες ἐθύσαμεν, ἤδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φαγόμεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον,
Ἥμενοι ἕως ἐπῆλθε νέμων. Φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὑλης ἀζαλέης, ἵνά οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ στόμα ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφι,
Ἀρνειούς τε τράγούς τε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὄβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι
Εὐ τλαὶ τετράκυκλοι ἄπο ἕδρης ὀχλίσσαιεν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρηφιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγον ὅις καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, ἕ τ' ὑπὸ ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ πολὺ θρέψας λαυκανίοιο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔσχισεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρά οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πρῆσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,

Κα

Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἔσιδεν, ἕίρετο δ' ἡμέας.
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πολεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Η τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λῃϊσῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὴν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ως ἔφαθ'. ἡμῖν αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δειδιότων φθέγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον·
Αλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενοι προσέειπον.
Ημεῖς τοι Τροίηθεν ὑποπλαγχθέντες Αχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ηλθομεν· ὥτω πῃ Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι.
Λαοὶ δ' Ατρείδεω Αγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τῷ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουρανίον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ικόμεθ', εἴπι πόροις ξεινήιον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δώῃς δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐσίν.
Αλλ' αἰδοῖο θέεσκε θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἀπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε
Ξεινίος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Νήπιος εἶς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Ος με θεοὺς κέλεαι ἢ δείδιμεν ἢ ἀλέασθαι·
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσι,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Αλλά μοι εἰπὲ, ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα;
Η πού ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω;
Ως φάτο πειράζων. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ,
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι.
Νέα μοί μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ὑπὲ πείρασι γαίης,
Ακρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ τοῖσδε ὑποέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' ἀδὴν ἀμείβετο νηλεὲι θυμῷ·
Αλλ' οὐ ἀναίξας ἑτάροις ἅπτὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σοὶ ᾗ δύω μάρψας, ὡς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκεφάλῳ χαμάδις ῥέε, δεῦε δ' ἰῶνα. 290 32
Τὰς ᾗ ἀμφιμελείοισι τεμὼν ὠπλίσατο δόρπον.
Ηδιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀδ' ἀπέλειπεν
Εγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ημεῖς ᾗ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. 295 33
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλιν ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ανδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο παναπάμων διὰ μήλων·
Τὸν μὲν ἐγὼ βάλλεσκε κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἀσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρὸν, 300 335
Οὐτάμενος χερὸς ᾗτος ὅτι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἅπαμαξάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτῷ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπωσάσθαι λίθον ὄβριμον ὃν παρέθηκεν. 305 340
Ως τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, σὺν δ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 310 345
Σοὶ δ' ὄγε αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ρηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αψ ἐπέθηκ' ὡς εἴτε φαρέτρην πῶμ' ἅπιθείη.
Πολλῇ ᾗ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα 315 350
Κύκλωψ. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι εὖχος Αθήνη.
Ηδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαίνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φορείη 320 355

Αὐανθὲν

Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Οσσον θ' ἰσὸν νηὸς εεικοσόροιο μελαίνης,
φορτίδος εὐρείης, ἥτ' ἐκπερόα μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι·
Τῷ μὴν ὅσσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα ποδαιτὰς,
Καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα ποδαιτὰς
Ακρον, ἄφαρ δ' ἰλαδὸν ἐπυραίκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ·
Καὶ τὸ μὴν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Η ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τὰς ἄλλας κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Οστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν, μοχλὸν ἀείρας,
Τρῦψαι ἐν ὀφθαλμῷ ὅτε τ' ἂν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον τὰς ἄν κε κὴ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Εσπέρι δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Η τι ὀΐσατο μοῦνος, ἢ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Εζόμην δ' ἤμελγόν τε κατὰ μοῖραν καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶσ' εὖσε πονησάμην τε ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὄγε δὴ αὖτε δύω μάρψας ὠτείλατο δόρπον
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων αἴθοπι οἴνῳ,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.
Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Οφρ' εἰδῇς οἷόν τι πότον τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ημετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας. σὺ δ' μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε ἔτ' ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ανθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ως ἐφάμην. ὁ δ' ἔδεκτο κὴ ἔπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
Ηδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις.
Δός μοι ἔτι σαόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ

Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδέως.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπι περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπειτα προσηύδων μειλιχίοισι,
Κύκλωψ εἰρωτᾷς με ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέσχες.
Οὖτις ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἔστ'. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δ' ἄμοτον ἐμὸν μετὰ θυμὸν ἔειπε·
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετ' ὀισὶ ἑταίροισι·
Τοὺς δ' ἄλλους, πρόσθεν. τόδε τοι ξεινήιον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλιθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· κὰδ δέ μιν ὕπνος
Ἥιρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέαστο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸ μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μήτις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἀψαυστος χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα θυμῶν.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάινον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀείρας
Δίνεον. ὡς δ' ὅτε τις τρυπᾷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποστείουσιν ἱμάντι
Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δ' ἔμπεδον ἔμμενες αἰεί·
Ὡς τὸ ὑπ' ἐν ὀφθαλμῷ πυρήκεα μοχλὸν ἑλόντες
Δινέομεν· τὸ δὲ αἷμα περιῤῥέε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
φαρμάσσων· (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν)
Ως ἑνὶ οἱ ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ ἐν μοχλῷ.
Σμερδαλέον δ' ἤμυξε· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δ' δείσαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὠικεον ἐν σπήεσι δι' ἄκρεα ἠνεμόεντας.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος· ὅττι ἑ κήδοι·
Τίπτε τόσον Πολύφημε κατημάθῳ ὧδ' ἐβόησας
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Ἡ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἡ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι;
Τὸς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος.
Ω φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἷον ἐόντα,
Νοῦσον γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σὺ γε εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ως ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δ' ἑτέρωθεν, κατὰ ὠδῖνων ὀδυνῆσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων.
Αὐτὸς δ' εἰν ἰθύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσας,
Εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε.
Οὕτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
Αὐτὰρ ἐγὼ βάλλεσθον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν' ἑταίροισι θανάτῳ λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὡσεί περὶ ψυχῆς. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἡ δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ἄρσενες οἶες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι,

Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τὼς ἀκέων σωέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῆς ἔπι Κύκλωψ εὖδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς.
Σιὼ τρεῖς αἰνύμην· ὁ μὲν ἐν μέσῳ, ἄνδρα φέρεσκεν·
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώζοντες ἑταίρους. 430
Τρεῖς ἦ ἔκασον φῶτ' ὄϊες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε
(Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων)
Τὸ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς
Κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτῳ θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ. 435
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέασθε ἄρσενα μῆλα.
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδυνῇσι κακῇσι 440
Τειρόμενος, πάντων ὀΐων ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑστώτων. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν
Ὡς οἱ ὑπὸ εἰροπόκων ὀΐων στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστιχε θύραζε,
Λαχμῷ στεινόμενος, ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι. 445
Τὸν δ' Ὀπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος.
Κεῖσε πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; ἤτοι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις· 450
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύ γ' ἄνακτος
Ὀφθαλμὸν πτοίεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν ἔπφω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο
Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὐδέϊ· κὰδ δὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσαι κακῶν· τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις. 460

Ως

Ως εἰπὼν, τ̓ κελὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ελθόντες δ̓ ἠϐαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ̓ ἀρνειῷ λυόμην, ὑπέλυσα δ̓ ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα παχύποδα πίονα δημῷ
Πολλὰ διπτεροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφῤ ἵκομεν νῆα
Ιχθμεθ̓. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ θύγομεν θάνατον· τὰς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Αλλ̓ ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ̓ ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ
Κλαίειν· ἀλλ̓ σκέλθσαι θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ̓ ἐν νηὶ βάλοντας ἀπωλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ̓ αἶψ̓ εἰσϐαινον, καθίζον δὲ κληῖσι κάθιζον.
Εξῆς δ̓ ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ̓ ὅτε τόσον ἀπῆν ὅσον τε γέγωνε ϐοήσας,
Καὶ τότ̓ ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι.
Κύκλωψ, οὐκ ἄῤ ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Εδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίῃφι·
Καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
Σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους ἐχ ἄζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ως ἐφάμην. ὁ δ̓ ἔπφατο χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ηκε δ̓ ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεϑ μεγάλοιο.
Καὶδ̓ ἔϐαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ̓ οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Εκλύσθη ὑ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ̓ αἶψ̓ ἤπφρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρὶς σκ πόντοιο, θέμωσε δ̓ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαϐὼν προμηκέα κοντὸν
Ωσα παρέξ. ἑτάροισι δ̓ ἐποτρύνας σκέλθσαι
Εμβαλέειν κώπῃς, ἵν̓ ὑπ̓ σκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αλλ̓ ὅτε δὴ δὶς τόσον ἅλα πεφύσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ̓ ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων, ἀμφὶ δ̓ ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλϑ.
Σχέτλιε, πῇ̓ ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα,
Ος δ̓ νιῶ πόντονδε βαλὼν βέλϑ, ἤγαγε νῆα

Αὖτις ἐς ἤπειρον; χ᾽ δὴ φάμεν αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι.
Εἰ δ᾽ ὄφελεν μὲν τεῦ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σοὶ κεν ἄρεξ᾽ ἡμέων κεφαλὰς ἠνία δέρα,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών· τάφον γὰρ ἔπεσθαι.
Ὡς φάσαν. ἀλλ᾽ ὃ πεῖθεν ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Αλλά μιν ἄψορρον πρόφρασσι κεκοτηότι θυμῷ.
Κύκλωψ, αἴκεν τις σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Ὀφθαλμὸς εἴρηται ἀεικελίῃ ἀλαωτύν,
Φάσθαι Ὀδυσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκην ἔνι οἰκί᾽ ἔχοντα.
Ὡς ἐφάμην. ὃ δέ μ᾽ οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ.
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ᾽ ἱκάνει.
Εσκέ τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκασο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν·
Ος μοι ἔφη τάδε πάντα τελεύτησεσθαι ὀπίσω,
Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Αλλ᾽ αἰεί τινα φῶτα μένειν καλὸν ἐδέγμεθ᾽
Ενθάδ᾽ ἐλεύσεσθαι, μεγάλῃ ἰφθιμίῃ ἀλκῇ.
Νῦν δέ μ᾽, ἐὸν ὀλίγος τε καὶ ἀτίδαστος καὶ ἄκικυς,
Ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ᾽ ἐδαμάσσατο οἴνῳ.
Αλλ᾽ ἄγε δεῦρ᾽ Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπῇ τ᾽ ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ᾽ ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ᾽ αἰκὶ ἐθέλησιν ἰήσεται, ἠδέ τις ἄλλος
Οὔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφατ᾽. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αϊδος εἴσω,
Ως οὐκ ὀφθαλμόν γ᾽ ἰήσεται ἠδ᾽ Ενοσίχθων.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δ᾽ ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο χεῖρ᾽ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.
Κλῦθι Ποσειδάον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμὶ, πατὴρ δ᾽ ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσῆα πτολιπόρθιον οἶκαδ᾽ ἱκέσθαι,

Υἱὸν

Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκην ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' ἤ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλης τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκε σθενεινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον.
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δὲ οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι·
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθά περ ἄλλαι
Νῆες ἐϋσσέλμοι μύον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ἐδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισι,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτερπέα μοῖραν ἔνειμε.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἷῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Μήλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίδῃ ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐϋσσέλμοι, ἐμοί τ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἑζῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὴ πρόσθεν πολέμεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Κ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΤΑ περὶ τ Αἴολον ἀπαγγέλλει τ τ ἀνέμων φύλακα· ὡς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ ἄελον Ζέφυρον, τὰς ἄλλας ἀνέμους ἐγκαθείρξας ἐν ἀσκῷ· ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες κοιμωμένου Ὀδυσσῆος, ἅτε ἐν αὐτῷ χρυσὸν ἔνι νομίζοντες, ἀπονοσοῦσι πρὸς Αἴολον. ὃ πρωτεμφὲς ὢν τ Αἰόλα τ Ὀδυσσέα, ἐκεῖθεν ἀπο-πλέοντα, εἰς Λαιστρυγόνας ἀφικνεῖται· παρ' οἷς ἕνδεκα τ νεῶν ἀπολέσας, μιᾷ εἰς Αἰαίαν τ νῆσον παραγίνεται. κ σοὶ Εὐρυλόχῳ τὰς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρῳ λαχόντας ἐκπέμπει, πευσομένους τίνες οἱ κατοικοῦντες. μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σύας ὑπὸ τ Κίρκης, πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ὅπι ζήτησιν ἐλθών, λαβὼν παρὰ τ Ἑρμοῦ φάρμακον τὸ μῶλυ, ὃ δὲν βλάπτεται. ἀλλὰ κ τ ἑταίρων τ ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐνιαυτὸν παραμείνας παρὰ τῇ Κίρκῃ, εἰς ᾍδου κατέρχεται.

ΑΛΛΗ.

Κάππα δ' ἔχ' Αἰόλου, Λαιστρυγόνων, κ Κίρκης ἔργα.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τε μιν πέρι τεῖχος
Χάλκεον, ἄρρηκτον· λιαὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Τῷ δ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν·
Ἓξ μὲν, θυγατέρες, ἓξ δ', υἷες ἡβώοντες.
Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰεὶ ᾠδῇ πατρὶ φίλῳ κ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνθ'· ᾠδὴ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
Κνισῆεν δέ τε δῶμα θεϊσταχίζεται αὐλῇ
Ἤματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισι
Εὕδουσ' ἔν τε τάπησι κ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι·
Καὶ μὲν τ ἱκόμεσθα πόλιν κ δώματα καλά.
Μῆνα δ πάντα φίλει με, δ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἰλιον, Ἀργείων τε νέας, κ νόστον Ἀχαιῶν·

Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Αλλ' ὅτε δὴ κ' ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, ἀδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δ' ὁμπλώ·
Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο·
Ενθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Η μὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι.
Νῆι δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ,
Αργυρέῃ, ἵνα μήτι ὠδαπεύσῃ ὀλίγον περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ ποιλὼ Ζεφύρῳ προέηκεν ἀῆναι,
Οφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτός. ἀδ' ἄρ' ἔμελλεν
Εκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Εννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν ἐγγὺς ἐόντας.
Ενθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων· ἀδὲ τῷ ἄλλῳ
Δῶκ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱπποτάδαο.
Ωδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ω πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἐστιν
Ανθρώποις ὅτέων τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγε κειμήλια καλὰ
Ληίδος· ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμοίως ὁδὸν ἐκτελέσαντες,
Οἴκαδε νιφόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι
Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα ὅ, τι τάδ' ἐστὶν,
Οσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν.
Ως ἔφασαν. βλαβὴ δ' ἀκακὴ νίκησεν ἑτάρων.
Ασκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τὰς δ' αὖψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
Κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος. αὐτὰρ ἔγωγε
Εγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα

Ηὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμενος ἐνὶ πόντῳ,
Ἢ ἀχέων τλαίην, ἢ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἀλλ' ἔτλην, καὶ ἔμεινα· καλυψάμην δ' ἐνὶ νηΐ
Κείμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακὴ ἀνέμοιο θυέλλη
Αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθάδ' ἐπ' ἠπείρῳ βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὴ δεῖπνον ἕλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε παυσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασάμην καὶ ἑταῖρον,
Βὴν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
Δαινύμενον παρὰ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα, παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' αὐτῷ
Ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθαύμαζον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
Πῶς ἦλθες Ὀδυσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
Ἦ μήν σ' εὐδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ τι τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν. αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀασίν μ' ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
Σχέτλιος. ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
Ὡς ἐφάμην, μαλακῶσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγήνοντο· πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ.
Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλεγχίστη ζωόντων·
Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομίζεμεν ἠδ' ἀποπέμπειν
Ἄνδρα τ' ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν.
Ἔρρ', ἐπεὶ ἆρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
Ἔνθεν ἦ πρεσβέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἑβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα λάβρα αἰπὺ πτολίεθρον,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
Ἤπυει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
Ἔνθά κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιὼ ἐξήρατο μισθὼ,
Τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἀργυφα μῆλα νομεύων.

Ἐγγὺς

Εγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.
Ενθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρη
Ηλίβατος τετύχηκε ἁλαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
Ακταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εν στόματι πρόσχυσιν· ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν,
Ενθ' οἵγ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
Πλησίαι. ἃ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λάβρη δ' ἰὼ ἀμφὶ γαλήνη.
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δήσας.
Εσσην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών·
Ενθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσσοντα.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας
Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
Ανδρε δύω κείνας, τέλεστον κήρυκ' ἅμ' ὀπάσσας.
Οἱ δ' ἴσαν ἑκβάντες λείην ὁδὸν, ἣ περ ἅμαξαι
Ἄσυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλλω.
Κάρπη ἧ ξύμβλητο ποδ' ἄσεϐ ὑδρηβόσῃ,
Θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνϐ Αντιφάτεω.
Η μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
Αρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φέρεσκον.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον ὄσην τ' ὄρεϐ κορυφὴν, κατὰ δ' ἔσυγον αὐτήν.
Η δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς κάλεε κλυτὸν Αντιφατῆα,
Ον πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον·
Αὐτίκ' ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὠπλίσατο δόρπον.
Τὼ δ' δύ' ἀίξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν ἀγαθὸν ἄσεϐ. οἱ δ' ἀίοντες
Φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλϐ,
Μυρίοι, οὐκ ἀνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασι·

Οἱ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δ' ἠὼς κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει
Ανδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμένάων.
Ιχθῦς δ' ὣς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
ΟΦρ' οἱ τὰς ὄλεκον λιμένῳ πολυβενθέϊ ἐντὸς,
Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὼς κυανοπρῴροιο.
Αἶψα δ' ἑταίροισιν ἐποτρύνας κελεύσαι
Εμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὸ κακότητα φύγοιμεν.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.
Ασπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
Νηῦς ἐμή· αὐτὰρ αἳ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
Ενθεν ἤ πρόσσω πολέμεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλας ὀλέσαντες ἑταίρας.
Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
Αμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο,
Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ωκεανὸς τέκε παῖδα.
Ενθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
Ναύλοχον ἐς λιμένα· καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
Ενθα τότ' ἐκβάντες, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
Κείμεθ' ὁμῶς καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν ἠδ' φάσγανον ὀξὺ,
Καρπαλίμως βῶν νηὸς ἀνήϊον ἐς θείοπεδίον,
Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην.
Εσην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,
Καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ελθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
Ωδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτ' ἐλθόντ' ὅπὶ νῆα θοὴν καὶ δῖνα θαλάσσης,
Δεῖπνον ἑταίροισι δόμεναι, πρεσέμεν τε πυθέσθαι.

Αλλ'

Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε τις με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
Ὃς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
Ἧκεν. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
Πιόμενον. (δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο)
Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνημιν μέσον νῶτα
Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
Εἴασα. αὐτὰρ ἐγὼ ἀπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε·
Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
Πλεξάμην, σφυρὸν δησα ποδὸς δεινοῖο πελώρου.
Βλῶ δ' ἀναλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἐγχεϊ ἐρεισάμενος, ἐπεὶ ἄπασ ἦεν ἐπ' ὤμῳ
Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν·
Καὶ δ' ἔβαλον πρυμνοπάροιθε νεώς· ἀνέγειρα δ' ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παραστὰς ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, ἦ γάρ πως καταδύσομεθ', ἀχνύμενοί περ,
Εἰς ἀίδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπελθεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,
Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
Ὡς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
Ἐκ δὲ καλυψάμενοι πρυμνὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Κέκλυτέ μοι μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Ὦ φίλοι, ἦ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, ἠδ' ὅπῃ ἠώς,

Αλλ

Οὐδ'

Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσι ὑπὸ γαῖαν,
Οὐ δ' ὅπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φεραζώμεθα θᾶσσον
Εἴ τις ἔτ' ἔσσεται μῆτις. ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐσφέρωται·
Αὐτὴ δ' ὑπραμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσῃ
Εθρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δ' κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Αντιφάταο,
Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αλλ' ὅ γὰρ ἦν πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Ηέλθμεον, ἄρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.
Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τὸ δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκηρεῖ πάλλομεν ὦκα.
Εκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
Κλαίοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπιθεν.
Εὗρον δ' ἐν βήσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης
Ξεστοῖσι λάεσσι, θεὸς περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Αμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες,
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἵγ' ὥρμηθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
Οὐρῇσι μακρῇσι θοὺς σαίνοντες ἀνέσαν.
Ως δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
Σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ.
Ως τοὺς ἀμφὶ λύκοι κραταιρώνυχες ἠδὲ λέοντες
Σαῖνον. τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
Εστεν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀοιδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ἰσὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ος μοι κήδιστος ἑταίρων ἦεν, καὶ νοήμων.

Ω φίλοι,

Ω φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν,
Καλὸν ἀοιδάοι, (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν)
Η θεὸς, ἠὲ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν. τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο·
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Εν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δ' ὀϊτῳ
Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
Ράβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἔέργνυ.
Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε,
Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νοῦς ἦεν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
Ως οἱ μὲν κλαίοντες ἔέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κραναείης,
Εδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
Εὐρύλοχος δ' αὖθ' ἧλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαίνην,
Αγγελίην ἑτάρων ἐρέων ἠδ' ἀδύκεα πότμον.
Οὐδέ τι εἰκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱέμενός περ,
Κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Αλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον.
Η ὁμὸν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Οδυσσεῦ
Εὕρομεν ἐν βήσῃσι τετυγμένα δώματα καλὰ
Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ενθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἄειδεν,
Η θεὸς, ἠὲ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες·
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
Ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.

Ως

Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ τεῖ μὴν ξίφος ἀργυρόηλον
Ωμοιϊν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δ' ὄιστα.
Τὸν δ' αὖψ' ἡνώγεα αὐτῷ ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίασετο γένυων,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ.
Οἶδα γὰρ ὡς ἅτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, ὅτε τιν' ἄλλον
Ἄξεις σῶν ἑτάρων. ἀλλὰ ξὺν τῇσδεσι θᾶσσον
Φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Εὐρύλοχ', ἦτοι μὴν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ
Εὕδων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ως εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσεσθαι
Κίρκης ἴξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
Ενθά μοι Ερμείας χρυσόῤῥαπις ἀντεβόλησεν
Ερχομένῳ προτὶ δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρώτον ὑπηνήτῃ, τὸπερ χαριεστάτη ἥβη.
Εν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Πῇ δ' αὖτως δύσηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἷος,
Χώρου ἄϊδρις ἐών; ἕταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης
Ερχαται, ὥστε σύες πυκινὰς κευθμῶνας ἔχοντες.
Η τὰς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; ἀδέ σε φημὶ
Αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺ ἔνθά περ ἄλλοι.
Αλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.
Τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης
Ερχεο, ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλαλκήσῃ κακὸν ἦμαρ.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης·
Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.
Αλλ' οὐδ' ὡς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω
φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω. ἐρέω δὲ ἕκαστα·
Οππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ,
Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρύσσαμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥστε κταμένην μενεαίνων.

Η δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
Ενθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήναδαι θεὸν εὐνῆι,
Οφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους αὐτήν τε κομίσῃ·
Αλλὰ κέλευθά μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσαι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν ἄλλο,
Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνίερα θείη.
Ως ἄρα φωνήσας πόρε Φάρμακον Αργειφόντης,
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτὴν ἔδειξεν.
Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί. χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ανδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
Ερμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ολυμπον,
Νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
Ἠια· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Εστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Ενθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μοι ἔκλυεν αὐδῆς.
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλὸν, δαιδαλέον· ὑπὸ δ' ἦρεν ποσὶν ἧεν.
Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσείῃ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι·
Εν δέ τε Φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, πιὼν δ' ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
Ράβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ερχεο νηῒ συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξον ἑταίρων.
Ως φάτ'. ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κταμένην μενεαίνων.
Η δ' μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γένυν,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Θαῦμά μ' ἔχει ὡς ὄυτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Οὐδέ γὰρ ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη
Ος κε πίῃ, ℭ πρῶτον ἁμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
Η σὺ γ' Οδυσσεύς ἔσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ

Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόῤῥαπις Ἀργεϊφόντης,
Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοὴν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καλέω μὺθῳ ἄορ θέο, νῶϊ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεθ', ὄφρα μιγέντε
Εὐνῇ καὶ φιλότητι πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι;
Ἦ μοι σῦς μὺθῳ ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα δολοφρονέουσα κελεύεις
Ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Ὄφρά με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μήτι μοι αὖτῳ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν ἄλλο.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τ' ὅρκον,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῇγε κατὰ μεγάροισι πένοντο
Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κατὰ ῥήσφρα ἔασι.
Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων,
Ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
Τάων ἡ μὺθῳ ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλά,
Πορφύρεα καθύπερθε, ὑπὸ δὲ στόρεσε βοείην·
Ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθη χρύσεια κάνεια·
Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δ' ἐν χρύσεια κύπελλα·
Ἡ δ' τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ὑπέκαιε
Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔσουσα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
Θυμῆρες κεράσσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
Ὄφρά μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λόσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·

Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δ' θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
335 370 Νίψασθαι· πρῶτα δ' ἔξεσσεν τετράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐκ ἤνδανε θυμῷ.
Ἀλλ' ἤμενον ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
340 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
Χεῖρας ἰάλλοντα, συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Αγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίφθ' οὕτως Ὀδυσεῦ κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ,
Θυμὸν ἔδων; βρώμης δ' οὐκ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
345 380 Ἦ πού πῃ δόλον ἄλλον ὀΐεαι; οὐδέ τι σε χρὴ
Δειδίμεν· ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ω Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
350 385 Πρὶν λύσαιθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Ἀλλ' εἰ δὴ σὺ φέφασαι πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἐὸν θεράποντα ἑτάρους.
Ὡς ἐφάμην. Κίρκη δ' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χερσί, θύρας δ' ἀνέῳξε συφειοῦ·
355 390 Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
Οἱ μὲν ἔπτ' ἔσταν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ἐρχομένη προσέλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε
Φάρμακον ὀλοόεσσα, τὸ σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
360 395 Ἄνδρες δ' αὖ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
Ἔγνωσαν δέ με κεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος·
Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
365 400 Ἦ δέ μοι ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων.

Εἶπε

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Ἔρχεο νηῒ θοῇ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἔπινα θαλάσσης·
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσατε ἠπροόνδε,
Κτήματα δ' ἐν σπήεσι πελάσσατε, ὅσσα τε πάντα·
Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρην, καὶ ἄγην ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοὶγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Βῆν δ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἔπινα θαλάσσης·
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες ἀμφὶ βόας ἀγελαίας
Ἐλθόσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδέτι σηκὸν
Ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκάνοιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Σοὶ μὲν νοσήσαντι διοτρεφὲς ὡς ἐχάρημεν,
Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
Ἀλλ' ἄγε, τ' ἄλλων ἑτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.
Ὡς ἔφαν. αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν.
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἠπροόνδε,
Κτήματά τ' ἐν σπήεσι πελάσσομεν, ὅσσά τε πάντα.
Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι,
Ὄφρα ἴδηθ' ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπητανὸν γὰρ ἔχουσιν.
Ὡς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλοὶ πόσ' ἴομεν; τί κακῶν ἱμείρετε τάδε,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἤκεν ἅπαντας
Ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας,
Οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ,
Ὡς αὖτε Κύκλωψ ἔρξε, ὅτε οἱ μέσαυλον ἴκοντο
Ἡμέτεροι

Ημέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Οδυσεύς.
Τύτθ γὰρ δὴ κεῖνοι ἀταθαλίῃσιν ὄλοντο.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἔγωγε μὴ φρεσὶ μερμήριξα,
Σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
405 440 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν ἓδ' ἄσδε πελάσας,
Καὶ πῇ περ ἐόντι μάλα χεδόν. ἀλλά μ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος.
Διογενὲς τῦτον μὴ ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
Αὐτῦ παρ νηΐ τε μήνιν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
410 445 Ημῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ ῥέζοις δῶματα Κίρκης.
Ως φάμενοι, σὺν δὲ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὴν Εὐρύλοχος κοίλη σὺν νηῒ λέλειπτο,
Αλλ' ἕπετ'· ἔδδεισεν γὰρ ἐμοὶ ἔκπαγλον ἐνιπήν.
Τόφρα γὰρ οὗτ' ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη
415 450 Ενδυκέως λῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἕλας βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας·
Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φρασσαντό τε πάντα,
Κλαῖον ὀδυρόμενοι, σὺν δὲ στοναχίζετο δῶμα.
420 455 Η δέ μοι ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. οἶδα καὶ αὐτὴ
Η μὴν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
Η δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ.
435 460 Αλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσι λάβητε
Οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
Τρηχείης Ιθάκης· νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι· ὐδέ ποθ' ὑμῖν
430 465 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.
Ως ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγλαΐωρ.
Ενθα μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔλυ, καὶ δ' ἔτραπον ὧραι,
435 470 Μηνῶν φθινόντων, καὶ δ' ἤματα πολλὰ πέλοντο,

Καὶ

Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἑρήρες ἑταῖροι.
Δαιμόνι', ἤδη νῶϊ μιμνήσκεο πατρίδος αἴης,
Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆϊαι, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφαν. αὐτὰρ ἐμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ. 475
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἡμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς πρὸς καλλίρεος εὐνῆς, 480
Γούνων ἐλλιτάνευσα· θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσχες,
Οἴκαδε πεμψέμεναι. θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη,
Ἠδ' ἄλλων ἑτάρων, οἵ μοι φθινύθουσι φίλον κῆρ, 485
Ἀμφ' ἐμὲ ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῶϊ ἄέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, ἔς τε ἱκέσθαι 490
Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαγνῆς Περσεφονείης,
Ψυχῆς χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
Μάντηος ἀλαοῦ, οὗ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι.
Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἷῳ πεπνύσθαι· τοὶ δ', σκιαὶ ἀΐσσουσιν. 495
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
Καὶ τότε δή μιν ἔπειτα ἀμειβόμενος προσέειπον. 500
Ὦ Κίρκη, τίς γὰρ τοίτῳ ὁδὸν ἡγεμονεύσῃ;
Εἰς Ἀΐδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ τῷδε νηὶ μελέσθω· 505

Ισὸν ἧ ϛήσας, ἀνὰ δ' ἱϛία λεύκ' ἀνάπτας
Ἥδαι· τὴν ἧ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρῃσιν.
Αὐτὰρ ὅπότ' ἂν δὴ νῆι δι' Ὠκεανοῖο περήσῃς,
Ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
Μακραί τ' αἰγείροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι,
Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ·
Αὐτὸς δ' εἰς Αἴδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,
Πέτρη τε, ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως ἐλεήμονα δεῖς πέλας, ὥς σε κελεύω,
Βόθρον ὀρύξαι ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθε καὶ ἔνθα.
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ὑπὸ δ' ἄλφιτα λευκὰ πολεῦσαι.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δὲ ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερεύσεμεν οἴῳ,
Παμμέλαιναν, ἣ μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
Ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν,
Εἰς Ἔρεβος τρέψας, αὐτὸς δ' ἀποσσόμενος τραπέσθαι
Ἑρμιόνος ποταμοῖο ῥοάων. ἔνθα δὲ πολλαὶ
Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων καταφθιμένων.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας καὶ ἀνώξας
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ
Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἥδαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἔνθά τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται ὄρχαμε λαῶν,
Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν δὲ μέτρα κελεύθου,

Νόστον θ', ὡς ὑπὸ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

Ως ἔφατ'. αὐτίκα ἦ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη
Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δ' ζώνην βάλετ' ἰξυΐ,
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραστὰς ἄνδρα ἕκαστον,
Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
Ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγαίων.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους·
Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
Ἀλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ἶσιν ἀρηρώς,
Ος μοι ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Ψυχεῷ ἰμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων.
Κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
Ἐξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ὤκλαδέτο φρεσὶν ἦσιν
Ἀψορρὸν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν·
Ἀλλὰ κατηντικρὺ τέγεος πέσεν, οὐκ δέ οἱ αὐχὴν
Ἀσφαράλων ἐάγη, ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε.
Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μύθον ἔειπον.
Φάσθε νύ πᾳ οἴχεσθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἐρχεσθ'· ἄλλην δ' ἦμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαγγὴς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Ἐζόμενοι δ' ἀπαῶσι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
Ἀλλ' ὀ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ἐπὶ θῖνα θαλάσσης
Ἤομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη ἐκ δώματα νηῒ μελαίνῃ
Ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν, θηλύν τε μέλαιναν,
Ῥεῖα παρεξελθοῦσα. τίς ἂν θεὸν ὧδε ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα;

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Λ ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Απαγγέλλει πῶς χρὴ τὰς Κίρκης ἐντολὰς εἰς ᾅδου καπῆλθεν, καὶ ὡς ἤκουσε Τειρσίου τοῦ μάντεως περὶ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας. καὶ ὡς τὴν Ηρωαν καὶ τὰς Ηρωΐδας εἶδεν ἐν ᾅδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν εἰς Ιλιον συστρατευσάντων ἑνίους, καὶ τὴν ἐν ᾅδου κολαζομένων τίνας.

ΑΛΛΗ.

Λάμβδα δ' ἐν ἀίδεω ψυχὰς ἐνέτυχεν Οδυσεύς.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἦτοι νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Εν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν· ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ημῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο
Ικμενον ἦρον ἵει πολησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Ημεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ημεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ παννυχίης τέτατ' ἱστία ποντοπόροιο·
Δύσετο τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Η δ' ἐς πείρατ' ἵκανε βαθυρρόου Ωκεανοῖο·
Ενθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
Ηέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ηέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν πρωτοπάπτῃ·
Αλλ' ἐπὶ νυὸξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα

Εἰλόμεθ'. αὐτοὶ δ' αὖτε θοὴν ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἡιομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φρασέ Κίρκη.
Ἐνθ' ἱερήια μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμην ὠκὺ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτῷ δὴ χοὰς χεόμην πᾶσι νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ὑπὸ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνάζμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέζειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερεύσεμεν οἴῳ
Παμμέλαιναν, ὃς μήλοισι μεπαπτήνῃ ἡμετέροισι.
Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισαίμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ἐξ Ἐρέβεος νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαί τ' ἠίθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀπαλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' ὀτρηρῶς χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν
Ἀνδρες ἀρηῖφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἱ πολλοὶ ἁμὲ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλη
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα,
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ ἠδ' ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμην ὠκὺ μηροῦ
Ἡμην, οὐδ' εἴων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου·
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἀκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπεφνε.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Ελπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα;
Ἐφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ;
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἀσέ με δαίμων αἶσα κακὴ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος.
Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενον οὐκ ἐνόησα
Ἄψορρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
Ἀλλὰ κατὰ σταθμὸν τέγεος πέσον, ἐκ δέ μοι αὐχὴν
Ἀσπαγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε.
Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γυναίζομαι ἠδὲ παρεόντων,
Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
Οἶδα γὰρ ὡς ἐνθένδε νιὼν δόμου ἐξ Ἀΐδαο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην ὀχήσῃς εὐεργέα νῆα·
Ἐνθά σ' ἔπειτα ἄναγ' κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
Μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν
Νοσφισθεὶς, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ὅσσά μοι ἐστὶν,
Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ἀνδρὸς δυσήνιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ταῦτα τέ μοι τέλεσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
Τῷ ὅτε ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μὶν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ταῦτά τοι ὦ δύστηνε τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμενω συνεροῖσιν
Ἡμεθ'· ἐγὼ μὲν ἄνδθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων.
Εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πολλ' ἀγόρευεν.
Ἦλθε δ' ὅπὶ ψυχὴ μητρὸς καταπεφνείης,
Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
Τὴν ζωὸν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρὴν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
Αλλ' ὀδ' ὣς ἔϊπον προσπτερέων, πυκινὸν περ ἀχεύων,
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἦλθε δ' ὅπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν.
Τίπτ' αὖτ' ὦ δύσηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δ' φάσγανον ὀξύ,
Αἵματος ὄφρα πίω, καί τοι νημερτέα εἴπω.
Ὡς φάτ'. ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
Κὰλεῷ ἐγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινὸν,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων.
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσω θεός. οὐ γὰρ ὀΐω
Λήσειν Ἐννοσίγαιον· ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ ἰὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἔτι μὰν καὶ ὣς κακά περ πάσχοντες ἰκοίσθε,
Αἴ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων·
Ὁππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίην νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
Βασκομένους δ' εὕρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
Τὼς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάσῃς, νόστου τε μέδῃαι,
Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἰκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον,
Νηί τε καὶ ἑταίροις. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
Οψὲ κακῶς νέηαι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,
Ἀνδρὰς ὑπερφιάλως, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐρχεσθαι δ' ἤπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
Εἰσόκε τὰς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·

Ὁππότε

Οππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμὸν,
Ρέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Πᾶσι μάλ' ἐξείης. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέφνῃ
Γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον. ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὀλβιοι ἔσονται. τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ πω ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Μητρὸς τήν δ' ὁρόω ψυχὴν καταθνητῆς·
Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧστ' ἄχρι ἑοῦ ἔλθοι αἵματος, ἠδὲ ἴδοιτο
Ἔτλη ἐσσύτατα εἰδῆναι, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ ἄναξ πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.
Ὡς ἔφαμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ῥηίδιόν τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω·
Ὅντινα μὲν κεν ἐᾷς νεκύων καταθνητῶν
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
Ὧι δέ κ' ἐπιφθονέῃς, ὅδε τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Ὡς φαμένη, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
Αὐτὰρ ἐγὼν αὖτ' μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
Ἦλυθε, καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνω,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον ἐμὸν πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα.
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τ' οὔπως ἔστι περῆσαι
Πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
Ἦ νυῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
Νηΐ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες

Εἰς

Εἰς Ἰθάκην; ἠδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Μῆτερ ἐμή, χρειώ με κατήγαγε εἰς Ἀίδαο,
Ψυχὴ χρησομένου Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω ἀχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, ἠδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζυΐ,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτιστ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἰλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε πανημέριος θανάτοιο;
Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπιφραδὲς κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον·
Ἦ ἔτι παὶ κείνοισιν ἐμὸν γέρας; ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει; ἐμὲ δὴ οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει τῇγε παρ', ἢ ἤδη παιδί, ἓ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
Ἦ ἤδη μιν ἐγήμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος;
Ὡς ἔφαμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνυσι νύκτες τε, καὶ ἤματα δακρυχέουσῃ.
Σὸν δ' ἄπο τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἑκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐίσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δ' ὅς σοὺς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χείματα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρός· κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γυνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χαμαιευνὰ βεβλήαται εὐναί·
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων. μεγὰ δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
Σὸν πότμον γοόων· χαλεπὸν δ' ὅτι γῆρας ἱκάνει.

Οὕτω

Οὕτω γὰρ κ' ἐγὼν ὀλόμην, κ' πάτμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἔμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένην κατέπεφνεν,
Οὔτέ τις ἔν μοι νῆσος ἐπήλυθεν, ἤτε μάλιστα
Τηκεδόνι συνερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλά με σός τε πόθος, σύ τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας,
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλθεῖν καταθνητοῖο.
Τρὶς μὲν ἐφορμήθην, ἐλθεῖν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γλεσσκετο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλθεῖν μεμαῶτα,
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος καὶ στενάχιζω;
Ὡς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.
Ὦ μοι τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔτι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λευκὸν ὀστέα θυμός,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φόως δὲ τάχιστα λιλαίεο. ταῦτα δὲ πάντα
Ἰσθι, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπῇσθα γυναικί.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἦλυθον, (ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια)
Ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βάλλόμην ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην·
Ἥ δὲ δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος περὶ μηροῦ,

Οὐκ

Οὐκ ἐῶν πινέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.
Αἱ δὲ, ϖερμνησῖναι ἐπήεσαν, ἡ δὲ ἑκάϛη
Ον γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας.
Ενθ' ἤτοι πρώτιϛα Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Η φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι.
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Η ποταμῷ ἠρήσατ' Ενιπῆϊ θείοιο,
Ος πολὺ κάλλιϛος ποταμῶν ὑπὶ γαῖαν ἵησι·
Καί ῥ' ἐπ' Ενιπῆϊ πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα.
Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος Εννοσίγαιος,
Εν ϖροχοῆς ποταμῷ παρελέξατο δινήεντος.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα ϖερίσχεθε ὄρεϊ ἶσον
Κυρτωθὲν, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα.
Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλότητα ἔργα,
Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ὄκ τ' ὀνόμαζε.
Χαῖρε γύναι φιλότητι· ϖερικαλλομένου δ' ἐνιαυτῷ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
Αθανάτων. σὺ δὲ σοῦ κομέειν, ἀτιταλλέμμεναί τε.
Νῦν δ' ἔρχεο ϖρὸς δῶμα, ϛεῖχε δ' ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς·
Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ως εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Η δ' ὑποκυσαμένη, Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα.
Τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
Αμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ιαολκῷ
Ναῖε πολύρρηνος, ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι.
Τὰς δ' ἑτέρας Κρηθῆϊ τέκε βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Αμυθαόνά θ' ἱπποχάρμην.
Τλὼ δὲ μέτ', Αντιόπην ἴδον Ασωπίδα θυγατέρα,
Η δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Αμφίονά τε Ζῆθόν τε,
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ'. ἐπεὶ οὔ μιν ἀπύργωτόν γ' ἐδυώαντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.
Τλὼ δὲ μέτ', Αλκμήνην ἴδον Αμφιτρύωνος ἄκοιτιν,

Η ῥ'

Ἡ ῥ᾽ Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα θυμολέοντα
Γείνατ᾽, ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.
Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύων᾽ ὃς μέν᾽ αἶψα ἀτρῆς.
Μητέρα τ᾽ Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην,
Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Γημαμένη ᾧ υἷϊ· ὁ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας
Γῆμεν. ἄφαρ δ᾽ ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων,
Καδμείων ἤνασσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς.
Ἡ δ᾽ ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατερὸν δῶ,
Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ᾽ ὑψηλοῖο μελάθρου,
Ὠϊ ἄχει σχομένη. τῷ δ᾽ ἄλγεα κάλλιπ᾽ ὀπίσω
Πολλὰ μάλ᾽, ὅσσά τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέσσι.
Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
Γήματο ἑὸν μετὰ κάλλει᾽, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονι᾽ Ἰασίδαο,
Ὃς ποτ᾽ ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν,
Ἠδὲ Πύλῳ βασίλευε. τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε, Χρομίον τε, Περικλύμενόν τ᾽ ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ᾽ ἔπ᾽ ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· ἀλλὰ Νηλεὺς
Τῷ ἐδίδου ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους
Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης
Ἀργαλέας. τὰς δ᾽ οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεὸν κατὰ μοῖρα πέδησε,
Δεσμοί τ᾽ ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγριόωντες.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἀψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη,
Θέσφατα πάντ᾽ εἰποῦσα· Διὸς δ᾽ ἐτελείετο βουλή.
Καὶ λήδιον εἶδον τὴν Τυνδαρέου ἄλοχοιτιν,
Ἣ ῥ᾽ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ᾽ Ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα·

Οἱ κ' νέρθεν γῆς τιμὴν θεὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώους' ἐπερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.
Τὴν δ' μετ', Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος θυγάτηρ
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι. 305 340
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δ' ἐγενέσθην)
Ὦτον τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε κ' ἐννεαπήχεες ἦσαν 310 345
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε ἐγενέσθην ἐννεόργυοι.
Οἵ ῥα κ' ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στῆσειν πολυάικος πολέμοιο.
Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. 315 350
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο·
Ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς ὃν ἠύκομος τέκε Λητὼ,
Ἀμφοτέρω, πρὶν σφῶϊν ὑπὸ προτέθοισιν ἰθλῦς
Ἀνθῆσαι, πυκάσαί τε γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ.
Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην, 320 355
Κέρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
Ἦγε μέν, ἐδ' ἀπόνητο. πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσαντος.
Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην, 325 360
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἐδ' ὀνομήνω
Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας,
Πρίν γέ κεν ἠῶ νύξ θοὴ ἔλθῃ ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὥρη
Εὕδειν, ἢ ὅτε νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους, 330 365
Ἢ αὐτόθ'. πομπὴ δὲ θεοῖς· ὑμῖν τε μελήσει.
Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων.
Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι 335 370
Εἶδός

Εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας;
Ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἔναιρος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Τῷ μὴ ἐπιχθόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
Οὕτω χρηίζοντι κολύετε. πολλὰ γὰρ ὔμμιν
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
Τοῖσι δ' ἀγορητὴς γέρων ἦρχε Ἐχένηος,
Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν πρεσβύτερος ἦεν.
Ὦ φίλοι, ἢ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοπὸν ἠδ' ἄπο δόξης
Μυθεῖται βασιλῆα πολύφρων. ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τῶδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Τῶτο μὰν ὕτω δὴ ἔσσεται ἔπος, αἴκεν ἔγωγε
Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Ξεῖνος γοῦν τλήτω, μάλα περ νόον ἰσόθεον χατίζων
Ἐμπης ἂν δηρὸν μενέμεν ἐς αὔριον, εἰόφρε πᾶσιν
Δωτίνην τελέσω. πομπὴ δ' ἀνδράσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. κράτος ἔς γε δήμου.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Εἰ μέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοις αὐτόθι μίμνειν,
Πομπήν τ' ὀτρύνοιτε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Πλειοτέρῃ σοὶ χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι·
Καί κ' αἰδοιότερός κε φίλτερός κ' ἀνδράσιν εἴην
Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Ὦ Ὀδυσεῦ, τὸ μὲν ὔτι σ' εἰσκομεν εἰσορόωντες
Ἠπεροπῆά τ' ἔμμεν καὶ δολίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντες ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.
Σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί·
Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπίσταμένως κατέλεξας,
Πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ πινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ

Ιλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νὺξ δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος. ἐδέ πω ὥρη
Εὐδειν ἐν μεγάρῳ. σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα,
Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. 375
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ωρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου.
Εἰ δ' ἔτ' ἀκαμμυαί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Τύτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι 380
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο.
Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον ζοφόεσσαν ἀϋτὴν,
Εν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
Αγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων, 385
Ηλθε δ' ὀπὶ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρεΐδαο,
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Εγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν.
Κλαῖε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, 390
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. 395
Ατρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Αγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε ταναηλεγέος θανάτοιο;
Ἠέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμείλιχτον ἀϋτμὴν;
Ἠέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ὀπὶ χέρσῳ, 400
Βῶς προπαμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλὰ;
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεσάμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν, 405

Ορσας

Ὀρσαις ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Οὔτέ μ' ἀναρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ὀπὶ χέρσῳ.
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θανατόν τε μόρον τε,
Εκτα σὺν ὐλομένῃ ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσας,
Δειπνίσας· ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ. περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Η γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
Μοναξ κτηνομένων ἠ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύρατο θυμῷ,
Ως ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτων δ' ἤκουσα ὄπα Πελάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἴδαο
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμὼς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ως οὐκ ἀϊνότερον κὴ κυντερον ἄλλο γυναικὸς
Η ἥς δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται.
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
Ασπάσιοι παίδεσσιν ἰδὲ δμῳῆσιν ἐμοῖσιν
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα,
Ητε κατ' αἶσχος ἔχυτε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπάσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Εκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας δι' ἀπάτας.
Ἐξ ἀρχῆς Ελένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δ' ἦ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,

Μηδ'

Μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' εὖ εἰδῇς·
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δ' ἧ κε κεκρυμμένον εἶναι.
Ἀλλ' ἀ σοί γ' Ὀδυσεῦ φόνος ἔσται ἔκ τε γυναικός.
Λίην γὰρ πινυτή τε κῆ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια. 445 480
Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἐρχόμενοι πολεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἐν δόμῳ ἦπι μαλ' ὦν
Νήπιος, ὃς πάρ νυῶν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
Ὀλβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα περιπευθέα φῶτα τύχῃσι. 450 485
Ἡ δ' ἐμὴ ἀδέ περ ἧος ἐνιπλησθεῖσα ἄκοιτις
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε κῆ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Κρύβδιν μὴ δ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πίστα γυναιξίν. 455 490
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπερ ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Ἦ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἦ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ἦ που παρὰ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ;
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ὀιζυρὸς ἐνὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης. 460 495
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; ἀδέ τι οἶδα
Ζώει ὅγ' ἦ τέθνηκε. κακὴν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμενω ξυνεροῖσιν
Εἵσμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 465 500
Ἦλθε δ' ὀπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἔγνω δ' ἡ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο, 470 505
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτλιε, πῇ δὴ ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων; 475 510

Ὡς

Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ω Αχιλεῦ Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Αχαιῶν,
Ηλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴπνα βυλεύῃ
Εἴποι, ὅπως Ιθάκην εἰς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην.
Οὐ γὰρ πω σχεδὸν ἦλθον Αχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰεν ἔχω κακά. σεῖο δ' Αχιλλεῦ
Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν
Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ενθάδ' ἐὼν· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ Αχιλλεῦ.
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Οδυσσεῦ·
Βυλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Η πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Αλλ' ἄγε μοι μάλα παγχυ μῦθον ἐνίσπες·
Η ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε σὺ οἶος;
Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴτι πέπυσαι·
Η ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν;
Η μιν ἀπιμάζουσιν ἀν' Ελλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε;
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἔτι μιν γε ὑπαρωγὸς τῶ αὐγὰς Ηελίοιο,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Αργείοισιν.
Εἰ τοῖος δ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κε τέῳ σύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἵ κεῖνον βιόωνται, ἐέργοιμί τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Η τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὡς με κελεύεις.
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐίσης
Ηγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Αχαιούς.
Η τοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βυλὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·

Ως

Νέστωρ

Νέσωρ τ' ἀντίθεος τ' ἐγὼ νεικάσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Αχαιοὶ,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ὅδ' ἐν ὁμίλῳ,
Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος ὅδενὶ ἐίκων·
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αὐνῇ δηϊοτῆτι.
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ὅδ' ὀνομήνω
Οσσον λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Αργείοισιν.
Αλλ' οἷον τ' Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ηρῳ' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτεοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Επειὸς,
Αργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ὅπι πάντ' ἐτέταλτο,
Η μὴν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ὅπιθεῖναι·
Ενθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.
Κεῖνον δ' ὅππτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, ὅττε παρειῶν
Δάκρυ ὀμορξάμενον. ὁ δέ με μάλα πολλ' ἰκέτευεν
Ιππόθεν ἐξιμεναι· ξιφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές· κακὰ δ' Τρώεσσι μενοίνα.
Αλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν δ' γέρας ἐσθλὸν ἔχων ὅπι νηὸς ἔβαινεν
Ασκηθὴς, ὅτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην ἀτιτάλλων· οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ, ὅπιμιξ δέ τε μαίνεται Αρης.
Ως ἐφάμην. ψυχὴ δ' ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ ἦον ἔφη ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Εστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δ' ἕκαστα.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ
Τεύχεσιν ἀμφ' Αχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·

Παῖδες

Παῖδες ἢ Τρώων δίκασαν ἠ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεϊωνα·
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι παρασπούδων μειλιχίοισιν.
Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλῳ εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ ἢ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν,
Τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο. σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο Διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ὄπι μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος κλύῃς μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον ἢ μένος ἠνορέην θυμοῦ.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἐρέβους νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἔνθα κ' ὁμῶς ἀσχέφη κεχολωμένον ἢ κεν ἐγὼ τόν,
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ἔνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι ἑσσόμενοί τε κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὴ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί·
Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Νέστωρ τ' ἀντίθεος τ' ἐγὼ νεικάσσομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, ὅδ' ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος ὅδενὶ ἐίκων·
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αὐτῇ δηϊοτῆτι.
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ὅδ' ὀνομήνω
Οσσον λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Αργείοισιν.
Ἀλλ' οἷον τ' Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ηρῳ Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτεοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμε Επειὸς,
Αργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ὅπι πάντ' ἐτέταλτο,
Η μοῦνὰ ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ὅπιθεῖναι·
Ενθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ἰτὼ γυῖα ἑκάστου.
Κεῖνον δ' ὅππότε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, ὅττε παρειῶν
Δάκρυ ὀμορξάμενον. ὁ δέ με μάλα πολλ' ἰκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές· κακὰ δ' ἤ Τρώεσσι μενοίνα.
Αλλ' ὅτε δὴ Πελάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν τ' γέρας ἐσθλὸν ἔχων ὅπι νηὸς ἔβαινεν
Ασκηθὴς, ὅτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην ἐτάρισμένος· οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ, ὅτε μίξ δέ τε μαίνεται Αρης.
Ως ἐφάμην. ψυχὴ δ' ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Εστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δ' ἤ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ
Τεύχεσιν ἀμφ' Αχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·

Παῦδες

Παῖδες ἢ Τρώων δίκασαν ἠ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέχει,
Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι κιχησόμενον μειλιχίοισιν.
Αἴαν παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλῳ εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ ἢ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν,
Τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο. σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο Διΐ μπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ὄπι μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος κ' μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον ἢ μένος ἠ ἀγλαὸν θυμόν.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ ἢ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἐρέβους νεκύων καταταθνειώτων.
Ἔνθα κ' ὁμῶς ἠθέσφη κεχολωμένος ἦ κεν ἐγὼ τ',
Αλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν καταταθνειώτων.
Ἔνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι ἑστάοτες τε κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν ἢ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τὰς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί·
Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστεότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δ' ὑπεδεύετο γαλεπῶς.
Στεῦτο δ' διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψῃ ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχθέν· ἀμφὶ δὲ ποσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δ' δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχνας, θ ροιὰς, κὴ μηλέας ἀγλαόκαρπους,
Συκᾶς τε γλυκερὰς, κὴ ἐλαῖας τηλεθοώσας.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσῃ ὁ γέρων δπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τάς δ' ἄνεμος ῥίπασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατερ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦ τοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κρατηὶς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς.
Αὐτὰρ ὅγ' αὖ ὤασασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἐῤῥεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοῖσι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, κὴ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο θ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἰὼν, οἰωνῶν ὡς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων. ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων θ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
Δφνὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ θωὴ ςήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἰὼ τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροπί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, Φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε,
Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλό τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.
Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι·
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Ἀ δείλ', ἦ τινα ἔτι σὺ κακὸν μόρον ἠμηλάζεις,
Ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ηελίοιο.
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὅ δέ μοι χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Καὶ ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· ὃ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φρασσέτο τῶνδέ τι μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Αἴδαο.
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μίμνον ἔμπεδον, εἴπις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων οἳ δὴ τοσσόθεν ὄλοντο·
Καί νύ κ' ἔτι πλεῖστόν γε ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα.
Ἀλλὰ πρὶν ὀλλὴ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
Ηχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δ' ὦχλησε δέος ἠρεῖ
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ Αϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ὀλλὴ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' ἐσβαινον, καὶ ὀλλὴ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δ' ὃ κατ' Ωκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δ' ἄκλιτος ἔρη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Διηγεῖται ἡ ἐξ ἅδου γυομένην αὐτῷ ἐπάνοδον πρὸς Κίρκην· καὶ ὡς τὰς Σειρῆνας παρέπλευσε, καὶ τὰς πλαγκτὰς πέτρας Σκύλλαν τε καὶ Χάρυβδιν· καὶ πῶς τῶν αὐτοῦ νεὼς καὶ πάντων ἑταίρων ἀπώλειαν, ἀνελόντων πινὰς τῆς Ηλίου βοῶν· καὶ ὡς μόνος ὅπου ξύλα πρὸς Καλυψὼ διεσώθη.

ΑΛΛΗ.

Μῦ Σειρῆνας ἔχει, πλαγκτάς τ', ἰδὲ βύθ Ἀελίθ.

Αὐτὰρ ἔπει ποταμοῖο λίπε ῥόον Ὠκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἴκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅτι τ' ἠῶς ἠριγενείης
Οἴκια καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δ' ἦ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβλήξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους πρὸς δώματα Κίρκης
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα τάμοντες, ὅθ' ἀκροτάτη πρόσεχε ἀκτή,
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκρῶν,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σήλῳ ἐρύσαντες,
Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἔκαστα διείπομεν. οὐδ' ἄρα Κίρκην
Ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Ἡ δ' ἐν μέσῳ στᾶσα μετηύδα δῖα θεάων.

Σχέτλιοι,

Σχέτλιοι, οἱ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
Διθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμιλω καὶ πίνετε οἶνον
Αὖθι παννημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα
Σημανέω, ἵνα μή τι κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ
Ἢ ἀλὸς, ἢ ὅπι γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
Ὡς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς τότε μὲν ᾧγ' ἔπαυεν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἤμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
Ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
Εἷσέ τε, καὶ κατέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη.
Ταῦτα μὲν ὄτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον
Ὡς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσω δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἳ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
Οἶκαδε νοστήσαντι παρίστανται, οὐδὲ γάνυνται·
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἡμέναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δ' ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ὅπι δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· αὐτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλητα·
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείραρ' ἀνήφθω·
Ὄφρά κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.
Αἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, λῦσαί τε κελεύῃς,
Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δέοντων.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τούς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι,

Ἐνθά

Ενθά τοι οὐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω
Οππότερη δή τοι ὁδὸς ἔσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
Ενθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, περὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Αμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μὲν τ' οὐδὲ πόρισσα παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
Αλλά τε καὶ τῇ αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Αλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ συναείθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται,
Αλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύματ' ἀλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Αργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο τολέουσα·
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Αλλ' Ηρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ιήσων.
Οἱ δ' δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Οξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη
Κείνῳ ἔχει κορυφῇσιν, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.
Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,
Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές γε εἴκοσι καὶ πόδες ἦεν.
Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι περιξεστὴ εἰκυῖα.
Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠερόεντες
Πρὸς ζόφον εἰς Ερεβος τετραμμένον· ἦ περ ἂν ὑμεῖς
Νῆα θοὴν γλαφυρὴν ἰθύνετε φαίδιμ' Οδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήιος ἀνὴρ
Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
Ενθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα.
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Εξ δέ τε οἱ δειραὶ ἠερεμήκεες, ἐν δ' ἑκάστῃ

Σμερδαλέη

Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τείσοιχοι ὀδόντες
Πυκνοὶ ἐ θαμέες, τολεῖοι μέλανθ θανάτοιο.
Μέσση μὴν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν,
Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δηνοῖο βερέθρου.
Αὐτῆ δ' ἰχθυάα σκόπελον τρεμαμώωσα
Δελφῖνας τε κύνας τε, ἢ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάσσονθ Αμφιτρίτη.
Τῇ δ' ὅπω ποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει ὀδυσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων, καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι πεπηλώς·
Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναρροιβδεῖ,
Δεινόν. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακὸν ὐδ' Ενοσίχθων.
Αλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πελεμιζόμενος, ὦκα
Νῆα παρέξ ἐλάαν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ πεφιδέσθαι ἢ ἅμα πάντας.
Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο θεὰ νημερτὲς ἐνίσπες,
Εἴπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπ' ἐκ προφύγοιμι Χάρυβδιν,
Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι σίνοιτο γ' ἑταίρους.
Ως ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Σχέτλιε, κὴ δ' αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε
Καὶ πόνος; οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν;
Η δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε κὴ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἔς' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ην γὰρ δηθύνῃθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι
Τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται.
Αλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν
Μητέρα τ' Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·

Η μὲν

Η μιν ἔπφτ' ἀποπαύσφ ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θελναικίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι, ἔνθα ἢ πολλαὶ
Βόσκονθ' Ηελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Επτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλὰ,
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' ἀ γίνεται αὐτῶν, 130
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἀπιμιλύες εἰσὶν,
Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
Ας τέκεν Ηελίῳ ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ,
Θελναικίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, 135
Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βῶς.
Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι,
Η τ' ἂν ἔτ' εἰς Ιθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηί τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξεις, 140
Οψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
Ως ἔφατ'. αὐτίκα δ' ἠριγένεια φάνη ἠλυθεν ἠώς.
Η μὲν ἔπφτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, ὤτρυνον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. 145
Οἱ δ' αἶψ' εἰσέβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Εξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ημῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο
Ικμενον ἦρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα. 150
Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ημεθα, τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ.
Ω φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, οὐδὲ δύ' οἶσς
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων· 155
Αλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἤ κε θανώμεν,
Η κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
Οἶον ἐμὲ ἠνώγει ὄπα ἀκοῦσαι· ἀλλά με δεσμῷ 160
Δήσατ'

Δήσατ' ἐν ἀρμαλέῳ, (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω)
Ορθον ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὖτε πείρατ' ἀνήφθω.
Αἱ δέ κε λιστωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
Υμεῖς ὴ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πέζειν.
Η τοι ἐγὼ τὰ ἔκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Τόφρα ὴ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιϊν· ἔπιφε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ετωλετο νηνεμίη, κοίμησε δ' ὑμασι δαίμων.
Ανστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο,
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Εζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διαμήξας, χερσὶ σιβαρῇσι πίεζον.
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἶς,
Ηελίου τ' αὐγὴ ὑπερμενέος ἄνακτος.
Εξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' ὄασσι πᾶσιν ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμῶς χείρας τε πόδας τε,
Ορθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὖτε πείρατ' ἀνῆψαν·
Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ρίμφα διώκοντες, τάς δ' ὀλίγον ὠκύαλος νηῦς
Εγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Οδυσεῦ, μέγα κῦδος Αχαιῶν.
Νῆα κατάσχησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πω τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι·
Αλλ' ὄγε τερψάμενος νέεται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ιδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Αργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Ιδμεν δ' ὅσσα γίγνεται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.
Ως ἔφασαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ηθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευσα ἑταίρους,
Οφρύσι νεύοντας· οἱ δ', ὑποπεσόντες ἔρεσσον.
Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε

Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζειν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρήλασεν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
φθόγγης Σειρήνων ἠκούομεν, οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Οὐ σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκουσα.
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπεσ' ἐρετμά.
Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· εἶχετο δ' αὐτοῦ
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ παρήκεα χερσὶν ἔπεγον.
Αὐτὰρ ἐγὼ δι' ἀνὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσι παραστὰς ἄνδρα ἕκαστον.
Ω φίλοι, ἦ γάρ πω τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν.
Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἶλεν ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι,
Αλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
Ἐκφύγομεν· καί που τὰ καὶ μνήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πιθώμεθα πάντες·
Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε, κληῖδεσσιν ἐφήμενοι, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῴῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δ' κυβερνῆτ' ὦδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλὰ σὺ θυμῷ
Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς)
Τάδε μὲν καπνὸς καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα, σὺ δὲ σκοπέλους ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ως ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην ἄπτηκτον ἀνίην,
Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγύνῃς
Λανθανόμην, ἐπεὶ ὄτι μ' ἀνώγει θωρήσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ δοῦς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μακρὰ ἐν χερσὶν ἑλών, εἰς ἴκελα νηὸς ἔβαινον
Πρώρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι,

Σκύλλην

Σκύλλῃ πετραίῃ, ἢ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πη ἀθρῆσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὄσσε
Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἠερόεντα πέτρην.
Ἡμεῖς ἦ σφωϊν ἀνεστενάχομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δ' ἆ Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσσε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ,
Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη
Ἀκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δεινὸν ἐβεβρύχει· ὑπὸ δ' ἔνερθε γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανέῃ. σὺν δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον.
Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑτάρους
Ἓξ ἕλεθ', οἱ χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μετ' ἑτάρους,
Ἤδη τ' ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ γὰρ φθέγξαντο καλεῦντες
Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων,
Εἰς πόντον πρήσῃσι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
Ἀσταδίην δ' ἔπτηξε λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
Ὡς οἳγ' ἀσταδίην ἀείροντο ποτὶ πέτρας.
Αὐτῇ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήφιε κεκληγώτας,
Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἰκλίσθη δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Πάντων ὅσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπτατο θεὸς ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἰκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωπι,
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλ' ὑπερείονα Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Μυκηθμὸν τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,

Οἰῶν τε βληχώ· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντιος ἀλαοῦ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
Νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ.
Κέκλυτέ μοι μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὄφρ' ὑμῖν ἔπω μαντήια Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν,
Νῆσον ἀλευάσθαι τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τλῶ νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὡς ἐφάμην. τοῖσιν δ' κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος ζυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ.
Σχέτλιος εἰς Ὀδυσεῦ· περὶ τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
Κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
Ὃς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Οὐκ ἐάᾳς γαίης ὑπιδήμεναι, ἔνθά κεν αὖτε
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τεύχοιμεθα δόρπον.
Ἀλλ' αὔτως ἀλαλητὸν ἀνωγὰς νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέι πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν
Γίνονται. πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
Ἢ Νότου, ἢ Ζεφύροιο δυσαέος; οἵ τε μάλιστα
Νῆα διαρραίσουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων.
Ἀλλ' ἤτοι νυῒ μὲν πιθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα θοῇ ἐπὶ νηῒ μένοντες·
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέι πόντῳ.
Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος. ὑπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Καί μιν Φαίηκας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζεται μοῦνον ἐόντα.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἠὲ πῶυ μέγ' οἰῶν
Εὕρωμεν, μήπως τις ἀπαθαλίῃσι κακῇσι
Ἢ βέη

Η βᾶν ἦ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
Εὐθίετε βρώμῳ τ̓ῳ ἀθανάτῃ πόρε Κίρκη.
Ως ἐφάμην. οἱ δ̓ αὐτίκ̓ ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ̓ ὅμοσάν τε τελεύτησάν τε τ̓ ὅρκον,
Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἀγχ̓ ὕδατος γλυκεροῖο· κὴ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
Νηὸς, ἔπειτα δ̓ ὅρπον ὑπεξαμεύως τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κὴ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μνησάμενοι δ̓ ἤπεφτε φίλας ἔκλαιον ἑταίρας,
Οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα.
Κλαιόντεσσι δ̓ ἔπειτα ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ημος δὲ τρίτα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ̓ ἄστρα βεβήκει,
Ὦρσεν ὑπὲκ ζαήν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ· σὺν δ̓ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμῶς κὴ πόντον· ὀρώρει δ̓ ἐξ οὐρανόθεν νύξ.
Ημος δ̓ ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν κοίλον ἀντέος εἰσερύσαντες·
Ενθα δ̓ ἔσαν Νυμφέων καλαὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ̓ ἐγὼν ἀγορὴν θέμην, μετὰ μῦθον ἔειπον.
Ω φίλοι, ἐν γὰρ νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε
Ἔστιν, τῶνδε βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν.
Δεινὰ γὰρ θεὸς αἵδε βόες κὴ ἴφια μῆλα
Ἡελίου, ὃς πάντ̓ ἐφορᾷ κὴ πάντ̓ ἐπακούει.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δ̓ ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μῆνα γὰρ πάντ̓ ἄλληκτος ἀὴ Νότος· οὐδέ τις ἄλλος
Γίνετ̓ ἔπειτ̓ ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.
Οἱ δ̓, ἕως μὲν σῖτον ἔχον ἠδ̓ οἶνον ἐρυθρὸν,
Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.
Αλλ̓ ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο πάντα τὰ σῖτα,
Καὶ δ̓ ἄῤ ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ
Ἰχθῦς ὀρνιθάς τε φίλας, ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο,
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτρεφε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ̓ ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴτίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
Αλλ̓ ὅτε δὴ ῥα κατὰ νῆσον ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,

Χεῖρας

Χεῖρας νιψάμενοι, ὄθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
Ἡρώεσσι πάντεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχυσαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς.
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι. 340
Πάντες μὲν συγεροὶ θανάτοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἰκτίστον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
Ῥέξομεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν, 345
Αἶψά κεν Ἠελίῳ ὑπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξομεν, ἔνθά κε θέωμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰ δ' ὀλοωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων,
Νῆϊ ἐθέλῃ ὀλέσαι, ὄφρ' ἔσσονται θεοὶ ἄλλοι,
Βάλλομ' ἄπαξ προὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι, 350
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος. ὄφρ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
Ἐγγύθεν, (ἀ γὰ τῆλε νεὼς κυανοπρῴροιο
Βοσκέσκοντ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμετώπαι) 355
Τὰς ἢ προσιόντες, ἐπ εὐχετόωντο θεοῖσι,
Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
Οὐ γὰ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋστέλμοι ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, ἐπ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ σκάλυψαν, 360
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, 365
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἀκέδνον ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.
Οἰμώξας ἢ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνων. 370

Ζεῦ

Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Ἦ με μάλ' εἰς ἄτλην κοιμίσατε νηλεῖ ὕπνῳ·
Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμηχήσαντο μένοντες.
Ὠκέα δ' Ἠελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
340 Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκτανε ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χώομένος κῆρ.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τίσατ' δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οἵ μοι βοῦς ἔκτειναν ὑπερβίονι, ἧσιν ἔγωγε
345 380 Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ἦ δ' ὁπότ' αὖ πάλιν γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν τετραπόμαι.
Εἰ δέ μοι ὦ τίσουσι βοῶν ἀπερείσι' ἀμοιβήν,
Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
350 385 Ἠέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φαείνε
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο·
355 390 Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διάκτορος αὐτὴ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλην ἐπισταδόν· ἐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεθ' ὡς ἀμύναμεθα· βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα πρόφαινον·
360 395 Εἶρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἑβδόμην ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ἦγε Κρονίων,
365 400 Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀναβάντες ἐνηὶ καὶ μὲν εὐρεῖ πόντῳ,
Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
370 405 Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Ζεὺ

Νῆος

Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δ᾽ πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς.
Η δ᾽ ἔθη ἀ μάλα πολλὸν ὀπὶ χρόνον· αἶψα δ᾽ ἦλθε
Κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων.
Ισᾶ δ᾽ τοτόνας ἔρρηξ᾽ ἀνέμοιο θύελλα
Αμφοτέρους· ἰσὸς δ᾽ ὀπίσω πέσεν, ὅλά τε πάντα
Εἰς ἄντλον κατέχυθ᾽· ὁ δ᾽ ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ
Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ᾽ ὀστέ᾽ ἄραξε
Πάντ᾽ ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ᾽ ἀρ᾽ ἀρνδυπῆι ἐοικὼς
Κάππεσ᾽ ἀπ᾽ ἰκριόφιν, λίπε δ᾽ ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Ζεὺς δ᾽ ἄμυδις βρόντησε, & ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν·
Η δ᾽ ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς τληγεῖσα κεραυνῷ,
Εν δ᾽ θείῳ τλῆτο. πέσον δ᾽ ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι τεῖ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ᾽ ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐταρ ἐγὼ ἔτι νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ᾽ ἀπὸ τοίχης
Λῦσε κλύδων τρόπις· τὴν δ᾽ ψιλὴν φέρε κῦμα·
Ες δέ οἱ ἰσὸν ἔαξε πρὸ τρόπιν· αὐταρ ἐπ᾽ αὐτῷ
Επτονθ᾽ βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετυχώς.
Τῷ ῥ᾽ ἄμφω συνέεργον ὁμῶ τρόπιν ἠδὲ κ᾽ ἱστόν.
Εζόμενθ᾽ δ᾽ ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ενθ᾽ ἤτοι Ζέφυρος μὴν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ηλθε δ᾽ ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
Οφρ᾽ ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
Παννύχιος θ᾽ φερόμην· ἅμα δ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι
Ηλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν.
Η μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐταρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ᾽ ἀερθεὶς,
Τῷ ῥεσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερὶς, ἀδέ πη εἶχον
Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ᾽ ἐπιβῆναι·
Ρίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, ἀπήωροι δ᾽ ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε, μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
Νωλεμέως δ᾽ ἐχόμην, ὄφρ᾽ ἐξεμέσσεν ὀπίσω
Ισὸν & τρόπιν αὖτις· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
Οψὲ. ἧμος δ᾽ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων ἀνιζήων,

Τῆμος δὴ τάγε δ' ἔρεχ Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
Ηκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
Μέσσῳ δ' ἐνδύπησα παρὲξ ὠθεμήκεα δ' ἔρεχ·
Ἐξόμενθ' δ' ὄπι τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
Σκύλλιν δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Εἰσιδέειν· ἐ γάρ κεν ὑπεκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ενθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
Νῆσον ἐς Ωγυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
Η μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω;
Ηδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν,
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ν. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Κοιμώμενον Οδυσέα μὲν τὰ δῶρα ἐκπέμπουσιν οἱ Φαίακες εἰς τὴν γῆν τῆς Ιθακησίων. καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῆς ὑποτρέφουσαν, λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν. Αθηνᾶ δὲ ὅπι τῷ αἰγιαλῷ ὄντι Οδυσεῖ συμβουλεύει τὰ μνηστηροφονίας καὶ τὰ χρήματα ἐν σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὴν Οδυσέα.

ΑΛΛΗ.

Νῦν, Ιθάκης ἐπέβη Φαήκων πομπῇ Οδυσεύς.

Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Αλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ω Οδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκω ἐμὸν πρὸ χαλκοβατὲς δῶ
Υψερεφὲς, τῷ σ' ἔπι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω

Αψ ὀπονοσήσῃν, εἰ κ᾽ μάλα πολλὰ πέπνυσαι.
Υμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφίεμαι τάδε εἴρω,
Οσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ᾽ ἐμοῖσιν, ἀκούετε δ᾽ ἀοιδοῦ·
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
Κεῖται, κ᾽ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλά τε πάντα
Δῶρ᾽ ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ᾽ ἔνεικαν.
Αλλ᾽ ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
Ανδρακάς· ἡμεῖς δ᾽ αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
Τισόμεθ᾽. ἀργαλέον γὰρ ἕνα ῥεθέοντα χαλέπαινε.
Ως ἔφατ᾽ Αλκίνοος. τοῖσιν δ᾽ ὑπεμήδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ημος δ᾽ ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆ᾽ ἄρ᾽ ἐπεσεύοντο, φέρον δ᾽ εὐήνορα χαλκόν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκ᾽ ἱερὸν μένος Αλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν ἁπὰ νηὸς ἐὼ ζυγά, μή τιν᾽ ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁππότε πεπρωμένος ἔρετμοῖς.
Οἱ δ᾽ εἰς Αλκινόοιο κίον, κ᾽ δαῖτ᾽ ἀλέγυνον.
Τοῖσι γὰρ ἱέρευσ᾽ ἱερὸν μένος Αλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέι Κρονίδῃ ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μηρὰ γὰρ κήαντες δαίνυντ᾽ ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Πολλὰ νοῷ ἠέλιον κεφαλῇ τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μνήσαινε νέεσθαι.
Ως δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧτε παννύμαρ
Νειὸν ἀνελκέτην βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ασπασίως δ᾽ ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ᾽ ἰόντι·
Ως Οδυσῆι ἄσπασον ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Αλκινόῳ ἥ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον.
Αλκίνοε κρεῖον πάντων ἀγλαΐσκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ᾽ αὐτοί.
Ηδη γὰρ τετέλεσται ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμός,

Πομπὴ κ᾽ φίλα δῶρα· τά μοι θεοὶ ἀρανίωνες
Ολβια ποίησαν· ἀμύμονα δ᾽ οἶκοι ἄκοιτιν
Νοσφίσας εὔροιμι σοὶ ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Υμεῖς δ᾽ αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
Κεδνὰς ἠδὲ τέκνα· θεοὶ δ᾽ ἀρετὴν ὀπάσσαν
Παντοίην, κ᾽ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ως ἔφατ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ᾽ ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τ᾽ ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μθος Αλκινόοιο.
Ποντόνοε, κρητῆρα κεραστάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ᾽ εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως φάτο. Ποντόνοος δ᾽ ἡ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἀπὸ σταδόν. οἱ δὲ θεοῖσιν
Εσπεισαν μακάρεσσι τοὶ ὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ᾽ ἵστατο δῖος Οδυσεὺς,
Αρήτη δ᾽ ἐν χερσὶ τίθη δέπας ἀμφικύπελλον,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρέ μοι ὦ Βασίλεια διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ελθῃ κ᾽ θάνατος, τά τ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Παισί τε ἓ λαοῖσι κ᾽ Αλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ως εἰπὼν, ὑπὸ ἄδον ἐβήσετο δῖος Οδυσεύς.
Τῷ δ᾽ ἅμα κήρυκα πρόεσι μέν Αλκινόοιο,
Ηγεῖσθαι πρὶ νῆα θοὴν ἓ θῖνα θαλάσσης.
Αρήτη δ᾽ ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ᾽ ἕπεμπε γυναῖκας,
Τὴν μὲν, φάρ ἔχουσαν εὐῶλινὸς ἠδὲ χιτῶνα,
Τὴν δ᾽ ἑτέρην, κηλὸν πυκινὴν ἅμ᾽ ἕπεμπε κομίζειν·
Η δ᾽ ἄλλη σῖτόν τ᾽ ἔφερε κ᾽ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ὑπὸ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τά γ᾽ ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν κ᾽ βρῶσιν ἅπασαν.
Καὶ δ᾽ ἄρ᾽ Οδυσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
Νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὕδοι,
Πρύμνης· ἂν δὲ ἓ αὐτὸς ἐβήσετο, κ᾽ κατέλεκτο

Σιγῇ. τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος
Κόσμῳ· πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
Ενθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτησαν ἅλα πηδῷ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Η δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
Ὡς ἄρα τ' πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπιθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Η δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσθεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ως ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
Ανδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
Ος πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ανδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος οἷ' ἐπεπόνθη.
Εὖτ' ἀστὴρ ὑπέρεχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα
Ερχεται ἀγγέλλων φάος ἠῶς ἠερίγενείης·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο παντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος
Εν δήμῳ Ιθάκης· δύο δ' προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι,
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Εκτοθεν· ἔντοθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες εὐαγέλμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ὑπὲκ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠερόειδὲς,
Ιρὸν Νυμφάων, αἳ Νηιάδες καλέονται.
Εν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα πίτυλοι σώουσι μέλισσαι.
Εν δ' ἰσοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθά τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Εν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,

Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι· ὧδέ τι κεῖνῃ
Ανδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ενθ' οἱγ' εἰσέλασαν περὶ εἰδότες. ἡ μὲν ἔπειτα
Ηπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἤμισυ πάσης,
80 115 Σπερχομένη. τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἤπειρόνδε,
Πρῶτον Οδυσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.
85 120 Εκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ωπασαν οἴκαδ' ἰόντι, Διὶ μεγάθυμον Αθήνῃ.
Καὶ τὰ μὲν ἧν ῥιζὰ πυθμένι ἐλαίης ἀθρόα ἧκαν
Εκτὸς ὁδοῦ, μή πῃ τις ὁδιτάων ἀνθρώπων,
Πρὶν γ' Οδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
90 125 Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον· ὧδ' Ενοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων τὰς ἀντιθέῳ Οδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν.
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε μοι βροτοὶ οὔτι τίουσι
95 130 Φαίηκες, τοί περ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Οδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
Οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόσφιν δέ οἱ ἔπτορ ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ οὐ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
100 135 Κάτθεσαν εἰν Ιθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
Πολλ', ὅσ' ἂν ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Οδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἀπὸ λαῖδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
105 140 Ω πόποι Ενοσίγαι εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες;
Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσειν ἰάλλειν.
Ανδρῶν δ' εἴπερ τις τε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔτι τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.
110 145 Ερξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἕπλετο θυμῷ.

Αἱ

Τὸν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις·
Αλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω ϖειρήσιον ἄνδρα
Εκ ϖομϖῆς ἀνιόντα ἐν ἠεροειδέϊ ϖόντῳ
Ραῖσαι, ἵν' ἤδη χῶνται, ἀϖολλήξωσι δὲ ϖομϖῆς
Ανθρώϖων· μέγα δέ σφιν ὄρος ϖόλιν ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀϖαμειβόμενος ϖροσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ω ϖέϖον, ὡς μάλ' ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Οϖϖότε κεν δὴ ϖάντες ἐλαυνομένην ϖροσίδωνται
Λαοὶ ἀϖὸ ϖτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηὶ θοῇ ἴκελον, ἵνα θαυμάσσωσιν ἅϖαντες
Ανθρωϖοι· μέγα δέ σφιν ὄρος ϖολὺ ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐϖεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν,
Ενθ' ἔμενε. ἡ δὲ μάλα ϖρηὺς ἦλυθε ϖοντοϖόρος νηῦς
Ρίμφα διωκομένη· τὴν δὲ ϖρηὺν ἦλθ' Ενοσίχθων,
Ος μιν λᾶαν ἔϑηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἐνερϑε,
Χειρὶ καταϖρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
Οἱ δὲ ϖρὸς ἀλλήλους ἔϖεα ϖτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ωδε δέ τις εἴϖεσκεν ἰδὼν ἐς ϖλησίον ἄλλον.
Ω μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐϖέδησ' ἐνὶ ϖόντῳ
Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; ἣ δὴ ϖρὸφαίνετο ϖᾶσα.
Ως ἄρα τις εἴϖεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειϖεν.
Ω ϖόϖοι, ἦ μάλα δή με ϖαλαίφατα ϑέσφαθ' ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀχάσασθαι
Ημῖν, ὕνεκα ϖομϖοὶ ἀϖήμονες εἰμὲν ἁϖάντων.
Φῆ ϖοτε Φαιήκων ἀνδρῶν ϖειρήσιον ἄνδρα
Εκ ϖομϖῆς ἀνιόντα ἐν ἠεροειδέϊ ϖόντῳ
Ραισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος ϖολὺ ἀμφικαλύψαι.
Ως ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν ϖάντα τελεῖται.
Αλλ' ἄγεϑ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴϖω, ϖειϑώμεϑα ϖάντες.
Πομϖῆς μὲν ϖαύσασϑε βροτῶν, ὁϖότε κέν τις ἵκηται

Ημέτερον

Ημέτερον τοσσοτὶ ἄγυ· Ποσιδάωνι ϝὴ ταύρυς
Δωδεκα κεκριμένυς ἱερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ,
Μήδ' ἡμῖν τοξίμηκες ὄρυ πόλει ἀμφικαλύψῃ.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ἔδδεισαν, ἑτοιμάσαντο ϝὴ ταύρυς.
Ως οἱ μὲν ῥ' εὔχοντο Ποσιδάωνι ἄνακτι
Δήμυ Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἑσσόμενοι τοῖ βωμόν. ὁ δ' ἔγρετο δῖος Οδυσσεὺς
Εὕδων ἐν γαίῃ πατρώῃ. ἀδέ μιν ἔγνω
Ηδη δηὼ ἀπεών· τοῖ γὰ θεὸς ἠέρα χεῦεν
Παλλὰς Αθηναίη, κύρη Διός· ὄφρά μιν αὐτὸν
Αγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γυοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσιν μνησῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοιηδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Αιγαπιτοί τε δηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
Πετραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καί ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαῖαν·
Ωιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὡ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Ω μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Η ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι;
Ηὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεοδμής;
Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ ϝὴ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι; αὖθ' ὄφελον μεῖναι ὧδὲ Φαιήκεσσιν
Αὐτῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Εξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' ἔτ' ἄρ' πη θεάσασθαι ὀΐσομαι· οὐδὲ μὴν αὐτῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ω πόποι, ἦ ῥα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Ησαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον. ἦτέ μ' ἔφαντο
Αξειν εἰς Ιθάκην εὐδείελον· οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλυς
Ανθρώπυς ἐφορᾷ, καὶ τίνυται ὅς τις ἁμάρτῃ.
Αλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι,

Μήτι

Μήτι μοι οἴχων᾽ ἠίλης ἀπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας θεικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Ἠείρατο, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ᾽ ἔπι πολλὰ· ὁ δ᾽ ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ἐρπύζων θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ᾽ ὀλοφυρόμενος. ἀχέδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἀπιβώτορι μήλων,
Παναπάλῳ, οἵοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν·
Δίπτυχον ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἔχων᾽ εὐεργέα λώπην·
Ποσσὶ δ᾽ ὑπαὶ λιπαροῖσι πέδιλ᾽ ἔχε, χερὶ δ᾽ ἄκοντα.
Τὴν δ᾽ Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ᾽, ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις.
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ᾽ ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καὶ σευ φίλα γούνατ᾽ ἰκάνω.
Καί μοι ταῦτ᾽ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῶ·
Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
Ἦ πῃ τις νήσων εὐδείελος; ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ᾽ ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Νήπιος εἶς ὦ ξεῖνε, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τήνδε γε γαῖαν ἀνείρεαι, ἠδέ τι λίην
Οὔτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ᾽ ἠέλιόν τε.
Ἠδ᾽ ὅσοι μετόπισθε πρὸς ζόφον ἠερόενται.
Ἡ τοι μὲν τρηχεῖα κὴ οὐκ ἰππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀπὲρ ἐὸν εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γὰρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται· αἰεὶ δ᾽ ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἕρση·
Αἰγιβοτος δ᾽ ἀγαθὴ κὴ βώτιανος· ἕστι μὲν ὕλη
Παντοίη, εὖ δ᾽ ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῶ τοι ξεῖν᾽ Ἰθάκης γε κὴ ἐς Τροίην ὄνομ᾽ ἶχθαι,
Τηλοῦ περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὡς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς

Χαίρων ἦ γαμὴ πατρώη, ὥς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ ξήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν.
Πωϊστὶ νόμῳ Ἰθάκης γε ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
Χρήμασι σοὶ τοῖσδεσσι, λιπὼν δ' ἔτι παῖδα τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἱὸν ἔπεφνον Ἰδομενῆος
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφήσας νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὕνεκά μ' ἐστερέσατ' ἰδὲ λιλαίδος ἤδελε πάσης
Τρωϊάδος, τὴν εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Οὕνεκ' ἄρ' οὐκ ὦ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων·
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγχύς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ.
Νὺξ ἦ μάλα δνοφερὴ κατεῖχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε κατέκταμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Αὐτίκ' ἐγὼν ὤτρυνα νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυοὺς
Ἐλλισάμενος, καί σφιν μενοεικέα λῆδα δῶκα·
Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταῖξαι καὶ ἐφέσαι,
Ἢ εἰς Ἠλίδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο εἰς ἅλα οἶδος,
Πόλλ' ἀεκαζομένους, ἐθὰ ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν ἦ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
Σπουδῇ δ' εἰς λιμένα πρηνέα νηὸς ἐρύσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Δόρπα μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
Ἀλλ' αὐτοὶ ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἄπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Κάθεσαν ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' εἰς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες

Ωιχοντ᾽· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμην ἦτορ.
Ως φάτο. μειδήσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Χειρί τε μιν κατέρεξε· δέμας δ᾽ ἤικτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ᾽ εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Κερδαλέος κ᾽ εἴη καὶ ὑπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι
Εν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσαι.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα, δολῶν ἄτ᾽, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες
Οὐδ᾽ ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἱ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
Αλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα· εἰδότες ἄμφω
Κέρδε᾽, ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. ἀλλ᾽ οὐδέ σὺ γ᾽ ἔγνως
Παλλάδ᾽ Αθηναίην κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
Εν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω;
Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα·
Νῦν δ᾽ αὖ δεῦρ᾽ ἱκόμην ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Κρήματά τε κρύψω ὅσα τοι Φαίηκες ἄγαυοὶ
Ωπασαν οἴκαδ᾽ ἐόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
Εἴπω θ᾽ ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
Κήδε᾽ ἀνασχέσθαι. σὺ δ᾽ ἠτλάμων καὶ ἀνάγκη·
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ᾽ ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Αργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
Καὶ μάλ᾽ ὑπισταμένῳ. σὲ γὰρ αὐτὼ παντὶ εἴσκεις.
Τοῦτο δ᾽ ἐγὼ εὖ οἶδ᾽, ὅτι μοι πάρος ἦπια ἤιδεα
Εἰως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Αχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ᾽ ἐν νήεσσι, θεὸς δ᾽ ἐκέδασσεν Αχαιούς,
Οὔ σέ γ᾽ ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ᾽ ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ὑπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
Αλλ᾽ αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ

Ηλώμην,

Ηλώμεν, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πόνι δήμῳ
Θάρσωσάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
Νῶϊ δέ σε ὥρεος πατρὸς γενάζομαι, (ὡς γὰρ ὄφελλον
Ηκειν εἰς Ιθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δ' ἤ κερτομέουσαν οἴω
Ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς)
Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλεω ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
Τῷ σε μὲν οὐ δυνάμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ, καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
Ασπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ιεθ' ἑνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
Σοὶ δ' ἄπο φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πρήσειας, ἥτέ τοι αὐτὸς
Ησται ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέουσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Ηδέ' ὁ νοσήσας ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
Αλλά τοι οὐκ ἐθέλουσα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἔνθετο θυμῷ
Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Αλλ' ἄγε τοι δείξω Ιθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμήν, ἁλίοιο γέροντος.
Η δὲ δ' ὑπὸ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήετον, ἠερόεις δὲς,
Ιρὸν Νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Τῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ερδέσκες Νύμφῃσι τελήεσσας ἑκατόμβας.
Τῦτο δ' Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταείμενον ὕλῃ.
Ως εἰπῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα. εἴσατο δ' χθών.
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ωδυσεὺς,
Χαίρων ἠ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών.

Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, ἆσπ᾽ ἔγωγε
Ὀψεσθ᾽ ὔμμ᾽ ἐφάμην· νῦν δ᾽ εὐχωλῆς ἀγανῇσι
Χαίρετ᾽. ἀτὰρ ἐξ δῶρα διδώσομεν ὡς τοπάρος περ,
Αἶκεν ἐᾷ πεφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Θάρσει, μή τι ταῦτα μετ᾽ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ᾽ ἄγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ·
Αὐτὸς δὲ φραζώμεθ᾽ ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένηται.
Ὡς εἰπὼν θεὰ δῦνε πρόσω ἠερόειδὲς,
Μαιομένη κατὰ μοῦνας ἀνὰ πρόες. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἄσσον πάντ᾽ ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτρέκα χαλκὸν,
Εἵματά τ᾽ εὐπήνεια τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν,
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ᾽ ἐπέθηκε θύρῃσι
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς πρὸ πυθμένα ἐλαίης,
Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
Φράζεο ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς,
Οἳ δή τοι τελέτες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἣ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
Πάντας μὲν ῥ᾽ ἔλπεται, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ᾽ ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτός.
Πάρ δέ μοι αὐτὴ ἔλθοι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖπε,
Οἷον ὅτε Τροίης λύσμεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἴκέ μοι ὣς μεμαυῖα παραστῆς Γλαυκῶπι,
Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδράσι μαχοίμην

Σιω

Σωὼ σοὶ, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πεφραδεῖν ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσομαι, ἠδέ με λήσεις
Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' ὀΐω
Αἱματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας
Ἀνδρῶν μνησήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·
Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τελέχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
Ἑσσω ὅ κεν συγένησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα.
Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνησῆρσι φανείης,
Σῇ τ' ἀλόχῳ, ἠδὲ παιδὶ τῷ ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δ' πρώτιστα συβώτεω εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἆπιστος· ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σὸν φιλέει ἠδ' ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τὸν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἤπί τε κρηνὶς Ἀρεθούσῃ,
Ἐσθοσαι βάλανον μενοεικέα, ἠδὲ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσιν, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφώ.
Ἔνθα μένειν, ἠδὲ πάντα παρήμενον ἐξερέεσθαι,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτιν ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέσαι τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
Ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα παρὰ Μενέλαον
Ὤιχετο, πυθόμην δὲ κλέος, εἴπερ ἔτ' εἶσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τίπτε τ' ἄρ' ἂ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Ἦ ἵνα πως καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον; βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔσσω.
Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
Κεῖσ' ἐλθών· ἀπαρ ὅττι ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἑκηλος
Ἧσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, πολλὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Ἦ μὲν μιν λοχόωσι νέες σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Ἱέμενοι

Ἰέμενοι κτῆναι πελὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλά τάγ' οὐκ οἴω, πελὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνησήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ὡς ἄρα μιν Φαιδίμη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι, 430
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Πάντεσι μελέεσι παλαιῷ ἧκε γέροντος.
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.
Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, καπνῷ μεμορυγμένα καπνῷ. 435
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσκε ἐλάφοιο
Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος. 440

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Ξενισμὸς Ὀδυσέως γίνεται ἐν τῷ ἀγρῷ παρ' Εὐμαίῳ, καὶ ποικίλη τὶς ὁμιλία. Ἄλλως. Ὀδυσέως παρουσία πρὸς Εὔμαιον, καὶ λόγοι γίνονται ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν, καὶ πρόξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

ΑΛΛΗ.

Ξεῖν' δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν ἀγρῷ Εὔμαιος ὑφορβός.

Ἄυτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκελας, ἦ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὃ οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων ὃς κτήσατο δῖος Ὀδυσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ 5

τυ-

Υψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος· ἰὼ ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείματ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ρυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθείγνωσεν ἀχέρδῳ·
Σταυρὸς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα
Πυκνὸς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας.
Ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεὸς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν. ἐν δ' ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι· κατὰ γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Αντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ πρόφαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τ' ἄριστον ἀπάντων.
Οἱ δ' τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Παρὰ δ' κύνες θῆρεσσιν ἐοικότες αἰὲν ἴαυον
Τέσσαρες, ὃς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀραρίσκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον εὐχροές. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤιχοντ' ἄλλυδις ἄλλῃ, ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
Οἱ τρεῖς· τὸν δ' τέταρτον ἀποπροθέηκε πόλινδε,
Σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
Ὅφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορέσσαιτο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἕζετο κερδοσύνῃ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἐνθά κεν ὧ πρόφρων κακὸν ἄεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστὰς
Ἑαυτὸ ἀνὰ πρόθυρον· σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τὼς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ
Πυκνῇσι λιθάδεσσιν. ὁ δ' πρόσσειπεν ἄνακτα.

Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγα σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης· οὐ κέν μοι ἐλεγχείῃ κατέχῃσθα.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀντίθεα γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων

Ημαι, ἄλλοισιν ἢ σύας σιάλους ἀπιπάλλω
Εδμεναι· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Εἴπερ ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἕπεο, κλισίηνδ' ἴομεν γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτου καὶ οἴνοιο χρειαλέμενος κατὰ θυμὸν,
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσί, καὶ ὁππόσι κήδεϊ ἀνέτλης.
Ως εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός·
Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας.
Εσόρεσεν δ' ὑπὲ δέρμα ἰονθάδος ἀγελείης αἰγὸς,
Αὐτῷ ἐνευναίον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ' Οδυσεὺς
Οτι μιν ὣς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθανάτοι θεοὶ ἄλλοι
Ο, τι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με φρεσὶν ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ξεῖν', ἤ μοι θέμις ἔστ', ἀδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίγνεται ἡμετέρη. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ὑπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι. ἦ γὰρ δή γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ος κεν ἐμὰ συβόσειε φίλα, καὶ κτῆσιν ὀπάσσειε,
Οἷά τε φῶ οἰκῆι ἄνακτι εὐθυμος ἔδωκεν
Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ος οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ὑπὶ ἔργον ἀέξει.
Ως καὶ ἐμοὶ πάδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἔπι μίμνω.
Τῷ κέ μι πολλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Αλλ' ὄλεθ'. ὡς ὤφελλ' Ελένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχυν, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ἀπὸ γυῖα λέλυσεν.
Καὶ γὰρ ὅκεῖνος ἔβη Αγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ιλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Ως εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεὸς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
Ενθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
Εὖσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.

Οπτήσας

Οπήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Οδυσῆϊ
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
Εν δ' ἄρα κισυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν· ἐποτρύνων ἓ ποθοιδα.
Εσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι
Χοίρε· ἀταρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὴν ἀγέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Αλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὴν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵτ' ἐπὶ γαίης
Αλλοτρίης βῶσιν, καί σφιν Ζεὺς λητίδα δώῃ.
Πλησιόμυοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Καὶ μὴν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει·
Οἵδε δέ τι ἴσασι, θεὸν δέ τιν' ἔκλυον αὐδῆ,
Κεῖνα λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἕκηλοι
Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπερβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Οσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἷω·
Οἶνον ἓ φθινύθουσιν ὑπερβιον ἐξαφύοντες.
Η γάρ οἱ ζωή γ' ἦεν ἄασπετος· οὔτινι τοσση
Ανδρῶν ἡρώων, ὅτ' ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ιθάκης· οὐδὲ ξωεεικοσι φωτῶν
Ες' ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω.
Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν
Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ενθα δέ τ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
Εσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται,
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τ' ἄριστον ἐϋκρεῖνας ἀποπέμπω.
Ως φάθ'. ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον
Αρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δ' μνηστῆρσι φύτευεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἥρατο θυμὸν ἐδωδῆ,
Καί οἱ ἀληθείμυθος δῶκε σκύφος ᾧ περ ἔπινεν,
Οἶνα ἐνίπλειον. ὁ δ' ἐδέξατο· χαῖρε δ' ὑμῶ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ω φίλε, τίς γάρ σε πείσατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς ἐὼν καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις;
Φῆς δ' αὐτὸν Φθίηθεν Ἀχαιμένονος εἵνεκα τιμῆς.
Εἰπέ μοι ἄλκε ποθὶ γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ πω τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδὼν· ὀΐω πολλὰ δ' ἀλήθω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ω γέρον, ὅττις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμυθος ἐλθὼν
Ἀγγέλων πείσαι γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὃς δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται
Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.
Ἡ δ' εὖ δεξαμένη, φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ.
Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει,
Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος ὠδάκτεκτήναιο,
Εἴτις τοι χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.
Τῷ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες, ταχέες τ' οἰωνοὶ
Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δ' ἐλέλοιπεν.
Ἢ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτοῦ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρῳ, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δ' ἤδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοί τ' μάλιστα, τετεύχαται. ἀλλ' ἔτ' ἄλλον
Ἦπου ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι ὅππόθ' ἐπέλθῃ,
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητρὸς αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γεγάμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ τι τῶ ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος ἄσυτα οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν, ὦ ξεῖνε, καὶ ἀπρεπέα ὀνομάζειν
Αἰδέομαι

Αἰδέομαι· ϖϵὶ γάρ μ' ἐφίλει ϗ κήδετο θυμῷ·
Αλλά μιν ἠθεῖον καλέω Ϲ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε ϖροσέειπε πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Ω φίλ', ἐπεὶ δὴ πάμπαν ἀναίνεαι ἠδέ τι φῆθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμός δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
Αλλ' ἐγὼ ϭὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σοὶ ὄρκῳ,
Ως νεῖται Οδυσεύς. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν κεῖνϕ ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται,
Εσσαί με χλαῖναν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δέ κε, ϗ μάλα περ κεχρημένϕ, ὅττι δεχοίμην.
Εχθρὸς γάρ μοι κεῖνϕ ὁμῶς Αἴδαο πύλῃσι
Γίνεται, ὃς πενίη ἵκων ἀπατήλια βάζει.
Ισω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Εσθλὸς τ' Οδυσῆος ἀμύμονϕ ἣν ἀφικάνω,
Η μήν τοι τάδε πάντα τελεύσεται ὡς ἀγορεύω.
Τῇ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Οδυσεύς·
Τῷ μὲν φθίνοντος μηνὸς, ϝ δ' ἱσταμένοιο,
Οἴκαδε νοστήσῃ, ϗ τίσεται ὅς κεν ἐκείνῃ
Ενθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον Ϲ φαίδιμον υἱόν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ϖροσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ω γέρον, ἦ τ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε πίσω,
Οὔτ' Οδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται. ἀλλὰ ἔκηλϕ
Πῖνε, ϗ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μηδέ με τάων
Μίμνησκ'· ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
Αχνυμαι ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.
Αλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Οδυσεὺς
Ελθοι ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω ϗ Πηνελόπεια,
Λαέρτης θ' ὁ γέρων ϗ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παῖδος ἄλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Οδυσεὺς,
Τηλεμάχῳ· τὸ ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον,
Καί μιν ἔφλων ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν ὄττι χερείω
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας ϗ εἶδος ἀγητόν.
Τῷ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐίσας,
Ηέ τις ἀνθρώπων. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ες Πύλον ἠγαθέην. τὸ ὴ μνηστῆρες ἀγαυοὶ

Οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίῳ ἀντιθέοιο.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἁλώῃ,
Ἦ κε φύγοι, καί κεν οἱ ὑπερέχοι χεῖρα Κρονίων.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γεραιὲ τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπε.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ' ἔπλευ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ὅπι χρόνον ἠμὲν ἐδωδή,
Ἡ δὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἔασι,
Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ὅπι ἔργον ἔποιεν·
Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτε μάλα πεξήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμῷ,
Οσσά γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἐκ μὲν Κρητάων γῆς εὐχόμην εὐρειάων,
Ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ γὰρ ἄλλοι
Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τεράφεν ἠδ' ἐγάγοντο,
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
Παλλακίς, ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
Κάστωρ Υλακίδης, τῷ ἐγὼ γῆς εὐχόμην εἶναι·
Ὃς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς τίετο δήμῳ
Ὀλβῷ τε πλήτῳ τε, ἔ ἠδὲ κυδαλίμοισιν.
Ἀλλ' ἤτοι τ' κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
Εἰς Ἀίδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὸν ἐδάσαντο
Παῖδες ὑπερθυμοι, καὶ ὅπι κλήρους ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα πολλὰ πάρεσαν δόσαν, ἠδ' οἰκί' ἔνειμαν.
Ἠγαγόμην δ' γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
Οὐδὲ φυγοπόλεμος. νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν.
Ἀλλ' ἔμπης καλάμῳ γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.

Ἡ μὲν

Η μὴν δὴ θάρσος μοι Αρης τ' ἔδοσαν & Αθλώη,
Καὶ ῥηξηνορίην, ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ανδρας ἀρισῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων·
Οὔποτέ μοι θάνατον ὠδύσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Αλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει, ἔλεσκον
Ανδρῶν δυσμενέων ὅ, τε μοι ἔξεισε πόδεσσι.
Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ. ἔργον δέ μοι ὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.
Αλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες εὐξέσοι, καὶ ὀϊστοὶ,
Λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισίν γε καταρρίγηλα πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε τά περ θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
Αλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι ἦας Αχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
Ανδρας ἐς ἀλλοδαπάς· καί μοι μάλα πάντα τύγχανε πάντα.
Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
Λάγχανον· αἶψα δὴ οἶκος ὀφέλλετο, καί ῥα ἔπειτα
Δεινός τ' αἰδοῖός τε κατὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
Αλλ' ὅτε δὴ τόνδε συγχρὴ ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Εφράσατ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ἀπὸ γυῖα λύσε,
Δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ιδομενῆα
Νῆας ἀρήσασθαι ἐς Ιλιον· οὐδέ τι μῆχος
Ην ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φήμις.
Ενθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Αχαιῶν,
Τῷ δεκάτῳ δὴ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
Οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ὤκέδασσεν Αχαιούς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς.
Μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Κυδρὴ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
Νῆας εὐεῖλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
Εννέα νῆας σεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἑλίκες ἑτάροι
Δαίνυτ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήια πολλὰ παρεῖχον,

Θεοῖσιν

Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Ἐτλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ,
Ῥηϊδίως, ὥστέ τε κατὰ ῥόον. ἀδέ τις ἔν μοι
Νηῶν πημάνθη· ἀλλ' ἀσκηθέες ἠ ἄνευσι
Ἡμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐυῤῥείτην ἱκόμεσθα·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἐνθ' ἤτοι μὺ ἐγὼ κελόμην ἑρίηρας ἑταίρους
Αὐτῇ παρ νήεσσι μίμνειν, ἠ νῆας ἔρυσθαι.
Οπῆρας δ' ἠ κατὰ σκοπιὰς ὤτειλα νέεσθαι·
Οἱ δ', ὕβρει εἴξαντες, ὑπερφιάλως μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν ἀπεκαλέσσαν ἀρούρας
Πόρθεον, ἐκ δ' ἠ γυναῖκας ἄγον ἠ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτανον. ταχὰ δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δ', βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Ἦλθον· πλῆτο δ' πᾶν πεδίον πεζῶν τε ἠ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δ' Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον· πολλὴ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄγαγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ποίησ'· ὡς ὄφελον θανέειν ἠ πότμον ὑπαλυσθεῖν
Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο.
Αὐτίκ' ἀπὸ κράτος κυνέην εὔτυκτον ἑθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιϊν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γούνατ' ἐλών. ὁ δ' ἐρύσατο, καί μ' ἐλέησεν·
Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγε οἰκάδε δακρυχέοντα.
Ἡ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσαν μελίῃσιν,
Ἱέμενοι κτεῖναι· (δὴ γὰρ κεχολώατο λίην)
Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
Ξεινίου, ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγεθον

Χρήματ'

Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
Αλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει·
Ος μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσι φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκηνδε, ὅθι τῷγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
Ενθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Αλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Αψ ἐπετελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Ες Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσατο παντοπόροιο,
Ψεύδεα βυλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι,
Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο.
Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ.
Η δ' ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ
Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον.
Αλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς· ἦχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.
Η δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Εν δὲ θεείῳ πλῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δὲ, κορώνῃσιν ἴκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο. θεὸς δ' ἀπεσήνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἔχοντι περ ἄλγεα θυμῷ,
Ἰστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρῴροιο
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὄπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
Εννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασε μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ενθά με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων
Ηρως ἀπριάτην. Τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγε ἐς οἶκον
Χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός.
Αμφὶ δέ με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.

Ενθ'

Ενθ' Οδυσηος εγω πυθομην· κειν@ γ' ὲφασκεν
Ξεινίσαι ηδὲ φιλησαι ιόντ' ες πατρίδα γαιαν.
Καί μοι κτηματ' ὲδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Οδυσευς,
Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
Καὶ νύ κεν ες δεκάτην γμεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, 325 360
Τόσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ες Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Εκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Οππως νοσήσῃ Ιθάκης ες πίονα δῆμον,
Ηδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν. 330 365
Ωμοσε γ' ως ὲμ' αὐτὸν, ἀποπεμπόμενον ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατερρύηναι, καὶ ἑταίρους ἔμμεν' ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ες πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐμὲ μὲν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ανδρῶν Θεσπρωτῶν ες Δουλίχιον πολύπυρον. 335 370
Ενθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ακάστῳ
Ενδυκέως. τοῖσιν γὰ κακὴ φρεσὶν ἤνδανε βουλὴ
Αμφ' ἐμοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἀτὶ πῆμα γλυκίμοιο.
Αλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω πολυτρόπῳ νηῦς,
Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ ωρσιμηχανόωντο. 340 375
Εκ μὲν με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
Αμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Ρωγαλέα, τὰ δ' αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι.
Εσπερχοι δ' Ιθάκης εὐδειέλης ἔργ' ἀφίκοντο.
Ενθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐυστελμῳ ἐνὶ νηΐ, 345 380
Ουλῳ ἐϋστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
Εστυμφύως ωδῇ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ρηϊδίως· κεφαλῇ γὰ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
Σεσὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ 350 385
Στῆθος· ἔπφτα γ' χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
Ενθ' ἀναβὰς ὄθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης,
Κείμην πεπτηώς. οἱ δ' μεγάλα στενάχοντες
Φοίτων. ἀλλ' ὅ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι 355 390

Μαίεσθαι πεσθέρω. τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἐβαινον
Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ρηϊδίως, καί με σεθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
Ανδρὸς ἐπισταμένου. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πεσθέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Α δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅτ' ἀλήθης.
Αλλὰ τόδ' ἐκ κατὰ κόσμον ἐίσομαι, ἠδέ με πείσεις,
Εἰπὼν ἀμφ' Οδυσῆι. τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα κὴ αὐτὸς
Νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
Πάγχυ μάλ', ὅτι μιν ἔτι μὴ Τρώεσσι δάμασσαν,
Ηὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Η δέ κε κὴ ὧ παῖδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Αρπυιαὶ ἀνηρείψαντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπόσκοπος, οὐδὲ πόλινδε
Ερχομαι, εἰ μή πού τι πεφίφρων Πηνελόπεια
Ελθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη πόθεν ἔλθῃ.
Αλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
Η μὲν ὅσοι ἄχνυνται δίην οἰχομένοιο ἄνακτος,
Η δ' ὅσοι χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Αλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι κὴ ἐρέσθαι
Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
Ος τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀλήθεις,
Ηλυθ' ἐμὸν πρὸς σεθμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ιδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκειόμενον τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μή τέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μή τέ τι θέλγε.
Οὐ γὰρ τέκνεκ' ἐγὼ σ' αἰδήσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
Αλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πεσθέφη πολύμητις Οδυσσεύς.

Η μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ φίλεσσιν ἄπιστος,
Οἷόν σ' ὀδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, ὀδέ σε πείθω.
Αλλ' ἄγε νεῦ ῥήτρην ποιησόμεθ'. αὐτὰρ ὕπερθε
Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ολύμπον ἔχουσιν.
Εἰ μὲν κεν νοσφίσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Εσσας με χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα, πέμψαι
Δελίχιον δ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς, ὡς ἀγορεύω,
Δμῶας ὀπασεύσας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
Οφρα κε καὶ ἄλλος πλωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὑφορβός.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν κεῖνο ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθα,
Ος σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
Αὖθις ἔπειτα κτείναιμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοίμην.
Πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νεῦ δ' ὥρη δόρποιο. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι
Εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αγχίμολον δ' ἦσαν τε καὶ ἄνέρες ἦλθον ὑφορβοὶ,
Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἦθεα κοιμηθῆναι.
Κλαγγὴ δ' ἄατος ὦρτο συῶν αὐλιζομένάων.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός.
Αξεθ' ὑῶν τὴν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
Τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ ὀίζυὸ
Δηὖ ἔχομεν, πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
Αλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
Ως ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλέι χαλκῷ·
Οἱ δ' ὗν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
Τὴν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρη. ὀδὲ συβώτης
Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν)
Αλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Αργιόδοντος ὑὸς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Οδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
Κόψε δ' ἀναχόμενος ὀχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων.

Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε κὴ εὖσαν.
Αἶψα δέ μιν διέχαυαν. ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτῳ ἀκτῇ,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα κὴ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὠπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
Βάλλον δ' ἐν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. ἂν δὲ συβώτης
Ἵστατο δαιτρεύσων· (περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη)
Καὶ τὰ μὲν ἕπαχα πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων·
Τῶ μὲν ἴαν Νύμφῃσι κὴ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ
Θῆκεν ἐπευξάμενος, τοῖς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ·
Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἀργιόδοντος ὑός· κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος·
Καί μιν φωνήσας πρόσφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Αἴθ' ὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοί, ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, κὴ τέρπεο τοῖσδε
Οἷα πάρεστι. θεὸς γὰρ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
Ὅ, τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει· δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἦ ῥα, κὴ ἄρματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι.
Σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆι πολιπόρθῳ
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὁ δ' ἕζετο ἧ παρὰ μοίρῃ.
Σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
Αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης κὴ Λαέρταο γέροντος·
Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κὴ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἅμα κοῖτον
Σίτῳ ἐπ' ἠρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος· αὐτὰρ ἀπὴ Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πρρητίζων,
Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἤ τιν' ἑταίρων

Αλλον ἐποτρύνειεν· ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην.
Κέκλυθι νυῦ Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ηλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι,
Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, 465
Καί τι ἔπος τοθέηκεν, ὅ περ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Αλλ' ἐπεὶ ἦν τὸ πρῶτον ἀνέρχεαι, οὐκ ὀπίσσω·
Εἶθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τε μοι ἔμπεδος εἴη,
Ως ὅθ' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες.
Ηγείσθην δ' Οδυσεύς τε καὶ Ατρεΐδης Μενέλαος, 470
Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκόμεθα ποτὶ πόλιν αἰπύ τε τεῖχος,
Ημεῖς μὲν περὶ ἄγυ κατὰ ῥωπήια πυκνὰ,
Ανδόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
Κείμεθα· νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέαο πεσόντος, 475
Πηγυλὶς, αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν ψῦτο πάχνη
Ψυχρὴ, ἐοικέναι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ενθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
Εὖδον δ' εὐκήλοι σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους.
Αὐτὰρ ἐγὼν χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον 480
Αφραδίαις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης·
Αλλ' ἐπόμην σάκος οἷον ἔχων ἐὺ ζῶμα φαεινόν.
Αλλ' ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Οδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
Αγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. 485
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὔτι ἔτι ζωοῖσι μετέσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται· ἀ γὰρ ἔχω χλαῖναν· πρὸς δέ μ' ἤπαφε δαίμων,
Οἰοχίτων' ἔμεναι· νυῦ δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
Ως ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, 490
Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ μοι πρὸς μῦθον ἔειπε.
Σίγα νυῦ, μήτις σεῦ Αχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Η, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον.
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. 495

Λίην

Λίην γὰρ νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν. ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ατρείδῃ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Εἰ πολέονας ἤδη ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ως ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας Ανδραίμονος υἱὸς
Καρπαλίμως, ἀπὸ οἱ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Βῆ δ' ἰθὺν ἰθὺ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνῳ
Κείμην ἀσπασίως· φάε δ' ἠρυσόθρονος ἠώς.
Ως νῦν ἠδώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ στεθμοῖσι συφορβῶν,
Αμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔπος.
Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ω γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.
Οὐδέ τι πω νῦν ἠμῖν ἔπος νημερδὲς ἔειπες.
Τῷ ὄφρ' ἐνθητος δμῳὴσεαι, ὄφρά τοι ἄλλα,
Ων ἐπέοικ' ἰκέτῃσι παλαπείριον ἀντιάσαντα
Νῶϊ· ἀπὲρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δυσπαλίξεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες
Ενθάδε ἔννυσθαι, μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Οδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ως εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς
Εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
Ενθ' Οδυσεὺς κατέλεκτ'· ὀπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
Πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς,
Εννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο.
Ως ὁ μὲν ἔνθ' Οδυσεὺς κοιμήσατο· τοὶ δ' παρ' αὐτὸν
Ανδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. οὐδὲ συβώτῃ
Ηνδανεν αὐτόθι κοῖτος, υἷων ἄπο κοιμηθῆναι·
Αλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο. χαῖρε δ' Οδυσεὺς,
Οτι ῥά οἱ βιότου πεπίσευτο νόσφιν ἐόντος)
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις·
Αμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν·
Αν δὲ νάκεον ἕλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο·

Εἵλετο

Εἵλετο δ' ὀξὺ ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Βῆ δ' ἴμεν αἰὲν ὀπίσω, ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὖδον Βορέω τε ἰωγῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Τηλέμαχον Ἀθηνᾶ ὄναρ ὑπὲρ ὕπνου, εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν προτρέπεται· ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται· καὶ ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμενόν τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ὑπὸ φόνου φεύγοντα. καὶ Εὔμαιον Ὀδυσσεῖ δηλοῦται, ὡς Φοίνικες αὐτὸν λῃσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτῃ. καὶ ἡ Τηλεμάχου ναῦς κατάγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ παῖδα εἰς ἄστυ ὑποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὔμαιον ἔρχεται.

ΑΛΛΗ.

Οὐ ἐπέβη Ἰθάκης Ὀδυσεὺς ἐκ Λακεδαίμονος.

ἨΔ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὦιχετ', Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δ' Τηλέμαχον, καὶ Νέστορα δῖον ἀγλαὸν υἱὸν,
Εὕδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔφερεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δηρὸν ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλως· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασάμενοι, σὺ δ' ἧσιν ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἶκον ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.

Ἠδ

Η δη γάρ ρα πατήρ τε καὶ ἀγγιγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξόχα μέλλεν ἔεδνα.
Μὴ νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
Οἶδα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
Κεινὰ βέλεται οἶκον ἀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίῃ·
Παίδων τ' ἠ πρώτερων καὶ κηδεμόνος φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ὑπεξέρυσας ἕκαστα
Δμωάων ἥτις τοι ἀρείων φαίνεται εἶναι,
Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὸν θαλαμοῖτιν.
Ἄλλο δ' τοί γε ἔπος ἐρέω, σὺ δ' σύνθεο θυμῷ.
Μνηστήρων σ' ὑπιδὲς ἀρίστης λοχόωσιν
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλά τέ γ' οὐκ οἴω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσι.
Ἀλλὰ ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα·
Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, πέμψει δέ τοι ἔρον ὄπαθεν
Ἀθανάτων ὅς τις σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους·
Αὐτὸς δ' πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν θηρστῆρ, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι. τὸ δ' ὀτρῦναι πόλιν ἔμπης
Ἀγγελίην ἐρέοντα πρὸς φρένα Πηνελοπείης,
Οὕνεκά οἱ σῶς ἐστι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθεις.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰπὼν ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον.
Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ὑπνου ἔγειρεν,
Λάξ ποδὶ κινήσας· καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἔγρεο Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', ὅπως ἐσσὶν, ἐπιχθονίους περ ὁδοῖο,
Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· πέχα δ' ἔσεται ἠώς.

Αλλὰ

Αλλὰ μέν᾽ εἰσόκε δῶρα φέρων ὑπιόφελα θείη
Ηρως Ατρείδης δυσκλειτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι κελαδήσας ἀποπέμψῃ.
Τῶ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα
Ανδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα πάσχῃ.
Ως ἔφατ᾽. αὐτίκα δ᾽ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἠώς·
Αγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ανστὰς ἐξ εὐνῆς Ελένης πάρα καλλικόμοιο.
Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησεν Οδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα θοὴν χροὶ σιγαλόεντα
Δῦνεν, χλαῖναν δὲ μεγαν ὑπὸ στιβαροῖς βάλετ᾽ ὤμοις
Ηρως, βῆ δὲ θύραζε· παρίστατο δὲ θεοειδὴς
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Οδυσσῆος θείοιο.
Ατρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Η δὴ νῦν μ᾽ ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Η δὴ γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Τηλέμαχ᾽, ἄπο σ᾽ ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ᾽ ἐρύξω
Ἰέμενον νόστοιο. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
Ανδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ᾽ ἔξοχα μῦθον φιλέῃσιν,
Ἐξοχα δ᾽ ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ᾽ αἴσιμα πάντα.
Ισον τοι κακὸν ἔσθ᾽ ὅς τ᾽ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ.
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
Αλλὰ μέν᾽ εἰσόκε δῶρα φέρων ὑπιόφελα θείω
Καλὰ, σὺ δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· ἐρέω δὲ γυναιξὶν
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
Αμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,
Δειπνήσαντας ἰέμεν πολλὴν ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις περιφῶσαι ἀν᾽ Ελλάδα καὶ μέσον Αργος,
Οφρά τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑπαζεύξω δέ τοι ἵππους,
Αξεα δ᾽ ἀνθρώπων ἡγήσομαι. ὐδέ τις ἡμέας
Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἔν γε φέρεσθαι,
Η τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων,
Ηὲ δύ᾽ ἡμιόνους, ἠὲ χρύσεον ἄλεισον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Βάλομαι ἤδη νῆα θοὴν ἐφ' ἡμέτερ' (ἀὲ γὰρ ὄπιθεν
Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ὅτι κτεάτεσσιν ἐμοῖσι)
Μή πατέρ' ἀντίθεον δίζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀγχίμολος δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἐτεωνεὺς,
Ἀνδρὸς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ ἀ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.
Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὀπτῆσαί τε κρεῶν. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
Οὐκ οἷος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε κ) Μεγαπένθης.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι κειμήλια κεῖτο,
Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
Υἱὸν δ' κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγε
Ἀργύρεον. Ἑλένη δ' παρέστατο φωριαμοῖσιν,
Ἔνθ' ἔπαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἃς κάμε αὐτή·
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε δῖα γυναικῶν,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος,
Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βὰν δ' ἰέναι παρὰ δῶματος, ἔως ἵκοντο
Τηλέμαχον. τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Τηλέμαχ', ἦτοι νόσφιν ὅπως φρεσὶ σῇσι μυθοιναῖς,
Ὡς τοι Ζεὺς τελέσειεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον κ) τιμηέστατον ἔστι.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
Ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ὄπι χείλεα κεκρήανται.
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσέ με νοστήσαντα. τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθη δέπας ἀμφικύπελλον

Ηρως Ατρείδης. ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ' αὐτῷ προπάροιθε Φερων κρατερὸς Μεγαπένθης
Αργύρεον. Ελένη δὲ παρίστατο καλλιπάρηϕ,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
Δῶρόν τοι κ' ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ελένης χειρῶν, πολυηράτω ἐς γάμω ὥρην
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως ϝῇδὰ μητρὶ
Κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ. σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον ἐϋκτίμενον κ' σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως εἰπῦσ' ἐν χερσὶ τίθη. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρηθα τίθη Πεισίστρατος ἥρως
Δεξάμενϕ, κ' πάντα ἑῷ ϝήσατο ϝυμῷ.
Τὺς δ' ἦγε προὸς δῶμα κάρη ξανθος Μενέλαϕ·
Εζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμύς τε θρόνυς τε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολϕ προχόω ἐπέχευε φέρυσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· ϝῇδὰ δ' ξεσὴν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρυσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Πὰρ δ' Βοηθοίδης κρέα δαίετο, κ' νέμε μοίρας·
Οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάυ κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσϕ κ' ἐδητύϕ ἐξ ἔρον ἔντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος κ' Νέστορϕ ἀγλαὸς υἱὸς
Ιππυς τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Εκ δ' ἔλασαν προθύροιο κ' αὐθύνης ἠλιγδάπυ.
Τὺς δ' μέτ' Ατρείδης ἔκιε ξανθος Μενέλαϕ,
Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δέξιτερῇφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε· δεδισκόμενϕ δὲ προσηύδα.
Χαίρετον ὦ κύρω, κ' Νέστορι ποιμένι λαῶν
Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἤπιϕ ἦεν
Εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Αχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένϕ ἀντίον ηὔδα.
Καὶ λίην κεῖνώ γε διοτρεφὲς, ὡς ἀγορεύεις,

Πάντα τὰ δ' ἐλθόντες καταλέξομεν. αἰὶ γὰρ ἐγὼν ὡς
Νοσφίσας Ἰθάκηνδε κιὼν, Ὀδυσῆι ἐνὶ οἴκῳ
Εἶπιμι, ὡς ὤφελε θεὸς τυχὼν φιλότητος ἀπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπταθ' δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς, ἀργαλέω χηλῶν φέρων ἐν ὄνυξι πέλωρον,
Ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο
Ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δὲ σφιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
Δεξιὸς ἧιξε παρ' ἵππων. οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων.
Φράζεο δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦέ σοι αὐτῷ.
Ὡς φάτο. μερμήριξε δ' ἀρηίφιλος Μενέλαος
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη ταναύπεπλος ὑποφθάμενη φάτο μῦθον.
Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω.
Ὡς ὄδε χὴν ἥρπαξ ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ
Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γλυφή τε τόκος τε·
Ὡς Ὀδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς
Οἴκαδε νοστήσῃ, καὶ τίσεται· ἦε καὶ ἤδη
Οἴκοι, ἀταρ μνηστῆρσι κακὰ πάντεσσι φυτεύει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὕτω νωῒ Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὡς εὐχετοώμην.
Ἦ, καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἤιξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
Οἱ δὲ παννημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκανον, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Τέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δέ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνὰ θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον.

Εκ δ' ἔλασαν προθύροιο κ) αὐθάσης ἐριγδάπα.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετάθην.
Αἶψα δ' ἔπδη' ἵκοντο Πύλα αἰπὺ πολίεθρον.
Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορ' ἰόν.

Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσσας
Μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ λιλαιόμεθ' εἶναι
Ἐκ πατέρων φιλότητος· ἀπὰρ κ) ὁμήλικες ἐσμέν·
Ηδε δ' ὁδὸς ἐ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσ.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτ',
Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
Ἱέμεν' φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼν ἆσσον ἰκέσθαι.

Ως φάτο. Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῷ συνεφήσατο θυμῷ,
Οππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμεν' τελέσσεν.
Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι·
Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν ἐ θῖνα θαλάσσης·
Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
Εσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε.
Καί μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Σπεύδῃ νυῦ ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους,
Πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱκέσθαι, ἀπευγεῖλαί τε γέροντι.
Εὖ γὰ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα κ) κατὰ θυμὸν,
Οἷος ἐκείνῳ θυμὸς ὑπέρβι', ἔ σε μεθήσ·
Αλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἶσεται. ἀδέ σε φημὶ
Αψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰ κεχολώσεται ἔμπης.

Ως ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
Αψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώματ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Εγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηῒ μελαίνῃ·
Αὐτοί τ' ἐμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα ἔ μάλα μὰ κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐσβαινον, ἐ ὑπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ητοι ὁ μὰ τὰ πονεῖτο, ἐ εὔχετο· θῦε δ' Αθηνῇ
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ. ἀχεδόθεν δέ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Αργε', ἄνδρα κατακτὰς,
Μάντις· ἀπὰρ γενεὴ γε Μελάμποδος ἔκγον' ἦεν.

Ος πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων,
Ἀφνειὸς Πυλίοισι, μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων.
Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο πατρίδα φεύγων,
Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυώτατον ζωόντων,
195 230 Ος οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εἶχε βίη· ὁ δ' ἄρ' ἔως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκηφι
Δεσμῷ ἐν χαλεπῷ δέδετο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης
Τὴν οἱ ὑπὸ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς·
200 235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βοῦς ἐρεμύκους
Ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς,
Ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
Ἠγάγετο ᾧοῖς δώμασθ'. ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱπποβοτον· τῇ γάρ νυ οἱ ἄϊσιμον ἦεν
205 240 Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν.
Ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα.
Γείνατο δ' Ἀντιφάτῃ καὶ Μάντιον, ἠῢν ἐγχεσπάλον.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον·
Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον,
210 245 Ὃν θεὸς κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τὸν δ' ἤδη ἐγέοντ' Ἀλκμάων Ἀμφίλοχός τε.
Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε.
215 250 Ἀλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Αὐτὰρ ὑπερθύμου Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων
Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάρηος,
Ὃς ῥ' ὑπερησίνησ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς·
220 255 Ἐνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τὸν μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
Ὃς τότε Τηλεμάχῳ πέλας ἵστατο. τὸν δ' ἐκίχανε
Σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
225 260 Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,

Λίσσομ'

Λίασομ' ὑπὲρ θυέων Ϛ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
Σῆς τ' αὐτῆ κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται.
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἀπικεύσῃς.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ἐξ Ἰθάκης ἠγέρομαι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσεύς,
Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἦδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δῖον οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Οὕτω τοι κἀγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Ἐμφύλον· πολλοὶ γὰρ κασίγνητοί τε ἔασι τε
Ἀργεῖος ἀνὰ ἱππόβοτον, μέγα δ' κρατέουσιν Ἀχαιοί·
Τῶν ὑπαλδαίνων θάνατον Ϛ κῆρα μέλαιναν
Φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
Μή με κατακτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐίσης·
Ἀλλ' ἕπευ, αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τόδ' ἐπ' ἰκελόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
Αὐτὸς γὰρ νηὸς ἐβήσατο ποντοπόροιο·
Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἕπετο καθέζετο· πὰρ δέ οἱ αὖτῳ
Εἵσε Θεοκλύμενον· τοὶ δ' πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐκπρύμνως ἐπίθοντο.
Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δ' πρυτόνοισιν ἔδησαν.
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοείοις.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον ἦρον ἰὴ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσῃ θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Η ἣ φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπιγομένη Διὸς ὄρῳ·
Η δὲ πὰρ Ηλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Επειοί.
Ενθεν δ' αὖ νήσοισιν ὑπίσσεύηκε θοῇσιν,
Ορμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἤ κεν ἁλώῃ.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Οδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην· ὣδε δέ σφιν ἐδόρπεον ἄνερες ἄλλοι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς Οδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πρρητίζων,
Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι
Αὐτῇ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρύνειε πόλινδε.
Κέκλυθι νυῦ Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Ηῶθεν μὲν ἔπειτι ἄσυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
Αλλά μοι εὖ δ' ὑπόθευ, καὶ ἄμ' ἠγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
Ος κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὴ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
Πλάγξομαι, αἴκέν τις κοτύλλῃ καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
Καί κ' ἐλθὼν μεδὸς δώματ' Οδυσῆος θείοιο,
Αγγελίην εἴποιμι πρὸς φρονι Πηνελοπείῃ·
Καί κεν μνηστῆρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην·
Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες,
Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετ' σφίσιν ὅ, τι θέλοιεν.
Εκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σεῦθεο, καί μοι ἄκουσον,
Ερμείαο ἔκητι Διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
Ανθρώπων ἔργοισι χάρη καὶ κῦδος ὀπάζει·
Δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐείσατο βροτὸς ἄλλος,
Πῦρ τ' εὖ νήσειν, Διά τε ξύλα δανὰ κεάσαι,
Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι πρόδρομοι χέρητες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ω, μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τόδε νόημα
Εφλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις κατὰ δῶμα ἅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Οὐ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
Αλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας.

Αἰεὶ

Αἰεὶ ἢ λιπαρὰ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν. ἐΰξεσοι δὲ τραπέζαι
Σίτου τε κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.
Ἀλλὰ μένε. ἀ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρέοντι,
Οὔτ' ἐγὼ, ὅτε τις ἄλλον ἐπαίρων οἴ μοι ἔασιν. 335
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ἔλθησιν Ὀδυσσῆος φίλον υἱὸς,
Κεῖνός σε χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσῃ,
Πέμψῃ δ' ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αἴθ' ὄφελος Εὔμαιε φίλον Διὶ πατρὶ γένοιο 340
Ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀιζύος αἰνῆς·
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ἕνεκ' ἀλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πήματα καὶ ὀιζύς.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰοχάνδας, μεῖνάί τε μὲ κεῖνον ἄνωγας, 345
Εἶπ' ἄγε μοι πρόφρων μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ' ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Εἴπερ ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. 350
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν.
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα 355
Ἦκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ὲν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Ἡ δ' ἄχεϊ ὃ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ. ὡς μὴ θάνοι ὅστις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλον εἶπη καὶ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν ἔν δὴ κεῖνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης, 360
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαί τε ἔρεσθαι
Οὕνεκά μ' αὐτὴ τρέψεν ἅμα Κτιμένῃ ταναυπέπλῳ
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τῇ ὀπλοτάτῃ τέκε παίδων.
Τῇ ὁμὸν ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤβην ἠγάγομεν ἰκόμεθ' ἄμφω, 365

Τὼ μὲν ἔπφτα Σάμωνδ' ἔδοσαν, ϗ μυρί' ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ϗκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφίεσσαν, ποσὶν δ' ὑποδήματα δῶσαν,
Αγρόνδε πφόαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
335 370 Νωῖν δ' ἤδη τάτων ὀπιδεύομαι. ἀλλά μοι αὐτῷ
Εργον ἀέξασιν μάκαρες θεοὶ ὥ ὀπιμίμνω.
Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, ϗ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Εκ δ' ἄρα δεσποίνης ἀ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος ἀτέ τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἶκω,
340 375 Ανδρες ὑπερφίαλοι. μέγα γὰ δμῶες κατέδουσιν
Αντία δεσποίνης Φάδαν, ϗ ἕκαστα πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν πίεμέν τε· ἔπφτα γὰ καί τι φέρεσθαι
Αγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰάνει.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πφοσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
345 380 Ω πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν Εὔμαιε συβῶτα,
Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ ϗ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ηὲ διεπφάθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ηι ἔνι ναιετάασκε πατὴρ ϗ πότνια μήτηρ·
350 385 Η σέ γε μιννωθέντα παρ' οἰέσιν ἢ πφὸς βασιν
Ανδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασσαν
Τῇδ' ἀνδρὸς πφὸς δῶμα· ὁ δ' ἄξιον ὧνον ἔδωκεν.
Τὸν δ' αὖτε πφοσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ' δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
355 390 Σιγῇ νῦν ξυνίει ϗ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
Ημενος. αἰδε γὰ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὕδειν,
Εστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. οὐδέ τι σε χρὴ
Πρὶν ὥρη καταλέχθαι. ἀνίη ϗ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη ϗ θυμὸς ἀνώγῃ,
360 395 Εὐδέτω ἐξελθών· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.
Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε,
Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λυγαλέοισι,
Μνωομένω. μετὰ γάρ τε ϗ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
365 400 Οστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ ϗ πολλ' ἐπαληθῇ.
Τὼ

Τῶτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, (εἶπας ἀκοάς)
Ορτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.
Οὔτι πεπυκνωμένη λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὰν,
Εὔβοτος, εὐμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος·
Πείνη δ' ἔπποτε δῆμον ἐσέρχεται, ἠδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ὀπὶ συγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Αλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Ελθὼν ἀργυρότοξος Απόλλων Αρτέμιδι ξὺν,
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ενθα δύω πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται·
Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε
Κτήσιος Ορμενίδης, θεοείκελος ἀθανάτοισιν·
Ενθα δὴ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἦλυθον ἄνδρες
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
Εσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ
Καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα.
Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπεροπεύσαν·
Πλωτάων τις πρῶτα μίγη κερδοσύνῃ ᾗδε νηΐ
Εὐνῇ θ' φιλότητι· τά τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Εἰρώτα δ' ἥπτησε τις εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Η δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Εκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι·
Κάρη δ' εἰμὶ Αρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
Αλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι λῃστῆρες ἄνδρες
Αγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τῷ δ' ἀνδρὸς πολλὸς δώματ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ.
Η ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
Οφρα ἴδῃς πατρὸς θ' μητέρα ὑψερεφὲς δῶ,
Αὐτάς τ'. ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Εἴη κεν θ τῶτ', εἴ μοι ἐτήλοιτε γε ναῦται
Ὁρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.

Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὅμοσάν τε τελεύτησάν τε τ' ὄρκον,
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ, κὴ ἀμείβετο μύθῳ.
Σιγῇ νῦν· μήτις με τεθοωμαδάτω ἐπέεσσιν
405 440 Ὑμετέρων ἑτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἢ πρὶν ἔπι κριωὴν· μήτις ποτὶ δῶμα γέροντι
Ἐλθὼν ἐξείπῃ· ὁ δ' ὀϊσάμενος καταδήσῃ
Δεσμῷ ἐν δριμαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσατ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων.
410 445 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς τολείη βιότοιο γέμητον,
Ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἱκέσθω.
Οἴσω γὰρ κὴ χρυσὸν ὅτις κ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἔπιθαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἕηος ἐνὶ μεγάροις ἀπιτάλλω,
415 450 Κερδαλέον δὴ τοῖον ἀμαιρεχόωντα θυραζε,
Τόν κεν ἄγοιμ' ἔπι νηός· ὁ δ' ὑμῖν μυελὸν ὦνον
Ἀλφοι, ὅπη περάσητε θεὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Ἡ μὴν ὣς εἰπεῦσ' ἀπέβη θεὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἄπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
420 455 Εν νηῒ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί.
Ἦλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμὲ θεὸς δώματα πατρὸς,
Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο·
425 460 Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμωαὶ κὴ πότνια μήτηρ
Χείρεσιν ἀμφαφόωντο, κὴ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὦνον ὑποχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ·
Ἦτοι ὁ καννεύσας κοίλῃσι ἔπι νῆα βεβήκει.
Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θυραζε.
430 465 Εὗρε δ' ἐνὶ θεσπόμῳ ἡμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἱ μοῦ πατέρ' ἀμφεπένοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον θεσμόλον, δήμοιό τε φῆμιν.
Ἡ δ' ἄψα τρὶς ἄλεισα καταικρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
Ἐκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπέμπλων ἀεσιφροσυνῇσι.
435 470 Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ὡς

Ημεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κιόντες,
Ενθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ἀκύαλος νηῦς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέσχεσαν ὑγρὰ κέλευθα,
Νὼ ἀναβασάμενοι· ὄπι δὲ Ζεὺς ἔρον ἴαλλεν.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Αλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ὄπι Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα·
Αντλῳ δ' ἐνδύπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κῆξ·
Καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
Εκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Τὰς δ' Ἰθάκη ἐπέλασσε Φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ
Ενθά με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τὴν δέ τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.

Τὸν δ' αὖ διογενὴς Οδυσεὺς ἠμείβετο μύθῳ.
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ Φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Αλλ' ἤτοι σοὶ μὲν καὶ ἔπειτα καὶ κακῷ ἔθλὸν ἔθηκε
Ζεύς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δῶμα τ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
Ηπίᾳ, ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε
Ενδυκέως· ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον. αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βροτῶν ὄπι ἄστε' ἀλώμενος ἐνθαδ' ἱκάνω.

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Καὶδ' ἀραθέτην δ' ὀλίγον ὄπι χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.
Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν ἐύθρονος. οἱ δ' ὄπι χέρσῳ
Τηλεμάχῳ ἔπαροι λύον ἱστία· καὶδ' ἕλεν ἱστὸν
Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον πρόερυσαν ἐρετμοῖς.
Εκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ὄπι ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων.

Υμεῖς μὲν νῦν ἄγχι νέα μέλαιναν
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας.
Εσπέρι δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτελθε·
Ηῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὀδοιπόρον ὤδ' ἀθείλω,

Δαῖτ'

Δαῖτ' ἀγαθὴ κρειῶν τε καὶ οἴνοῦ ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδὴς,
Πῆ δὴ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω; τεῦ δώματ' ἴκωμαι
Ἀνδρῶν οἱ κρατέουσι Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
Ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴων καὶ σῖο δόμοιο;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἠμέτερόνδε κελοίμην
Ἐρχεσθ'. ἐπὶ γάρ τοι ξενίων πρόκειται· ἀλλά σοι αὖτῳ
Χεῖρον, ἐπεὶ τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
Ὄψεται. οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
Φαίνεται, ἀλλ' ἄπο τῆς ὑπερῴῳ ἰσὸν ὑφαίνει.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα προφαύσκομαι ὅν κεν ἵκηαι,
Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι.
Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
Μητρὸς ἐμῆς γαμέειν, καὶ Ὀδυσῆος γέρας ἔχειν.
Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων,
Εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελεύτητον κακὸν ἦμαρ.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε
Μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐπάρων ἀπονόσφι καλέσας,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ', ἦ τοι ἄνδρα θεὸς ἔπλετο δεξιὸς ὄρνις.
Ἔγνων γὰρ μιν ἐσιόντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα.
Ὑμετέρῃ δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς κάρτεροι αἰεί.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εἰ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῶ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τις σε σαώσαντόμενον μακαρίζοι.
Ἦ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε πιστὸν ἑταῖρον.
Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα
Πειθὴ ἐμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο.

Καὶ

Καὶ νῦν μοι τ' ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σῇσιν,
Ενδυκέως φιλέειν καὶ πέμψυ, εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις
Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ ἀσπὴ ἔσεαι.
Ως εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρυς
Αὐτός τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' ἔσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν. τοὶ δ' πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Οἱ μὲν ἀνώσαντες ἐπλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Οδυσῆος θείοιο.
Τὸν δ' ὦκα ποσὶ βιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Ενθά οἱ ἦσαν ὗες μάλα μυρίαι, ἦσι συβώτης
Εὐθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἵππα εἰδώς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ, ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Ελθόντος εἰς τὰς ἀγρὰς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὔμαιος εἰς τὴν πόλιν, ὀφείλων ἐπαγγεῖλαι τῇ Πηνελόπῃ τὸν παρόντα. γίνεται δ' ἐν τοῖς ἔξω Οδυσέως πρὸς τὸν ὑὸν ἀναγνωρισμὸς καὶ βάλησιν Αθηνᾶς, καὶ τὸ ὅπη τὴν ἐνέδραν Τηλεμάχῳ τεταγμένων ὅπη τὴν πόλιν ὑποστρέφῃ.

ΑΛΛΗ.

Πῖ δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὅν.

Τῶ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Οδυσεὺς καὶ θεῖος ὑφορβὸς
Εντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κιαμένω πῦρ,
Εκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δ' ὑπέστιχον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Οδυσεὺς
Σαίνοντάς

Σαίνοντάς τε κύνας, ὡΐ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες ἠχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ σειαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἰρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἐξη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο
Κίρνας αἴθοπα οἶνον. ὁ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἄνακτος·
Κύσατε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δ' ὅτε πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν προφυὰς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἦλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. οὐ σέ τ' ἔγωγε
Ὄψεσθαι ἐφάμην ἐπεὶ ὤχεο νηῒ Πύλονδε·
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
Ἀλλ' ἀτιδημύεις. ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων προσοράᾶν αἰδήλιον ὁμιλον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἔστεται ἔτως ἄττα· σέθεν δ' ἕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημε· ὀδύσσηος δέ πο εὐνὴ,
Χήτεϊ ἐνφυαίων κακὴ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας, οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.

Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν, κὴ ὑπέρβη λάϊνον ἀδόν.
Τῷδ' ἕδρης ἀπόντι πατὴρ ὑπόσιζεν Ὀδυσεύς.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε.
Ησ' ὦ ξεῖν' ἡμεῖς ἤ κ' ἄλλοθι δήομεν ἕδρῃ
Σπεῖσμ' ἐν ἡμετέρῳ· πάρεα δ' ἀνὴρ ὃς καταδήσῃ. 45
Ως φάθ'. ὁ δ' αὖθις ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τῷ δ' ὑποδύτης
Χεῦεν ὑπὸ χλωρὰς ῥῶπας, κὴ κῶας ὑπέρθεν·
Ενθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Τοῖσιν δ' κρειῶν πίνακας παρέθηκε συδώτης
Οπταλέων, ἃ ῥα τῇ πρὸς ἑσπέρη ὑπέλειπεν ἔδοντες· 50
Σῖτον δ' ἐσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν·
Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος κὴ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 55
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν.
Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δὲ ἑ ναῦται
Ηγαγον εἰς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὴν χάρ τι ἑ πεζὸν ὁίομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συδῶτα. 60
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Εκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων·
Φησὶ δὴ πολλὰ βροτῶν ἄστεα δεδηωθῆναι
Πλαζόμενος· ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων.
Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς 65
Ηλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·
Ερξον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εὔμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες,
Πῶς γὰρ δὴ τὸ ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ; 70
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, κὴ ἔτι χερσὶ πέποιθα
Ανδρὶ ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Η αὖτ' παρ' ἐμοί τε μένῃ, κὴ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν, 75
Η ἥδη

Η ἤδη ἄμ᾽ ἕπηται Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρησιν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὸ ξεῖνον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Ἔστω μὶν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσὶ πέδιλα,
Πέμψω δ᾽ ὅππη μὶν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις σὺ, κόμισσον ἐνὶ ξεσμοῖσιν ἐρύξας·
Εἴμαθα δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον ἅπαντα
Ἐδμεναι, ὡς ἂν μή σε καπαιτεύχῃ καὶ ἐπαύρῃς.
Κεῖσε δ᾽ ἂν ἤ μὶν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῶμι
Ἐρχεσθαι· λίην γὰρ ἀπάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
Μή μὶν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρήξαι δ᾽ ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
Ἀνδρα καὶ ἴφθιμον· ἐπὴν πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Ὦ φίλ᾽, ἐπεὶ θεὼ μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν,
Ἦ μάλα μεῦ καπαδάπτετ᾽ ἀκόντος φίλον ἦτορ,
Οἷα φατὲ μνηστῆρας ἀπάσθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγέροις ἀέκητι σέθεν τοιόσδε ἐόντος.
Εἰπέ μοι· ἦε ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ᾽ ἀνὰ δῆμον, ὀπιπεύθοντι θεὸς ὀμφήν;
Ἦ τι καπαγνήτοις ὀπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, ἓ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται;
Αἲ γὰρ ἐγὼν ὕτω νέος εἴην τῷ δ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦε καὶ αὐτὸς
Ἔλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα)
Αὐτίκ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο κάρη ταμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γνοίμεν,
Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ᾽ αὖ με πληθύι δαμασσάμενος μόνον ἐόντα,
Βούλοιμὶν κ᾽ ἐν ἐμοῖσι κατακτάμεν μεγάροισι
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ᾽ αἰὲν ἀεικέα ἔργ᾽ ὁρᾶσθαι,
Ξείνους τε συφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ῥυσὶ ζόντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά·
Καὶ οἶνον ἀφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας

Μὰψ, αὔτως ἀτέλεστον, ἀνιηύσῃ δπὶ ἔργῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Οὔτέ τι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
Οὔτε κασιγνήτοις δπιμέμφομαι, οἷσι περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Ὧδε γὰρ ἡμετέρῃσι γενεὴ μάνωσε Κρονίων·
Μοῦνον Λαέρτεω Ἀρκεισίου υἱὸν ἔπικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ὀνόνητο.
Τῶν νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν δπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατανάσσονται,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνώωνται, τεύχουσι δ' οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελεύτην
Ποιῆσαι δύναται. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἀτὰρ, σὺ δ' ἔρχεο δῖον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὖτ' εἶμι· σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
Οἴη ἀπαγγείλας· τῇ δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Πεύθεσθω. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωντο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτῷ ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
Δυσμόρῳ· ὃς τέως μὲν Ὀδυσῆος μέγ' ἀχεύων
Ἔργά τ' ἐποπεύεσκε, μετ' ἀμφίων δ' ὁπὶ οἴκῳ
Πῖνε καὶ ἤσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
Αὐτὰρ νῦν ἐξ οὗ σύ γε ὤχεο νηὶ Πύλονδε,
Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως,
Οὐδ' ὁπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ σοναχῇ τε γόῳ τε
Ἧσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστέοφιν χρώς.

Τὸν

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενόν περ.
Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτον κεν δ' πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Αλλά σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγρὸς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον· ἀταρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
Αμφίπολον ταμίην ὁτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
Κρύδδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.
Η ῥα, καὶ ὦρσε συφορβόν. ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα·
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. ἐκ δ' ἄρ' Αθήνην
Λῆθεν ἀπὸ ταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός.
Αλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε, δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δ' κατ' ἀντίθυρον κλισίης Οδυσῆι φανεῖσα.
Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, ἐκ δ' ἐνόησεν·
(Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς)
Αλλ' Οδυσεύς τε κύνες τε ἴδον· καί ῥ' ἤχ υλάοντο,
Κυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε διὰ ταθμοῖο φόβηθεν.
Η δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δ' δῖος Οδυσεύς·
Εκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τέχιον αὐλῆς·
Στῆ δ' πάροιθ' αὐτῆς. τὴ δ' θεσπεσίην Αθήνη.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Ηδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ὑπίδυθε,
Ως ἂν μνησῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
Ερχησθον θεοτὶ ἄστυ θεικλυτόν. ἐκ δ' ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαῶτα μάχεσθαι.
Η, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Αθήνη.
Φᾶρε μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνέες ἠδὲ χιτῶνα
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβαν.
Αψ δ' μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δ' ἐράνθεν·
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.
Η μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Οδυσεὺς
Ἴεν ἐς κλισίην. θάμβησε δέ μιν φίλον υἱός.
Ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Αλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,
Αλλα ϗ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς ὄσσι ἔϑ' ὁμοῖος.
Η μάλα τις ϑεός ἐστι τοὶ ἀρανὸν εὐρυὺ ἔχουσιν.
Αλλ' ἴλη϶, ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσομεν ἱερά,
Ηδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα. φείδεο δ' ἡμέων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Οὔτις τοι ϑεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;
Αλλὰ πατὴρ τεός εἰμι· τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
Πάσχῃς ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Ως ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ ϗ πρὸσθεν
Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί.
Τηλέμαχος δ' (ὀ γάρ πω ἐπείϑετο ὃν πατέρ' εἶναι)
Εξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Οὐ σύγ' Οδυσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός· ἀλλά με δαίμων
Θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν ϑνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
Ωι αὐτῷ γε νόῳ, ὅτε μὴ ϑεὸς αὐτὸς ἐπελϑών,
Ρηϊδίως ἐϑέλων ϑείη νέον ἠδὲ γέροντα.
Η γάρ τοι νέον ἧσϑα γέρων κὴ ἀεικέα ἕσσο,
Νῶϊ ϗ ϑεῖσιν ἔοικας οἳ ἀρανὸν εὐρυὺ ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Τηλέμαχ', ἤ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
Οὔτέ τι ϑαυμάζειν προϊόσιον ἔτ' ἀγάασϑαι.
Οὐ μὺν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνϑάδ' Οδυσεύς.
Αλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παϑὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλὰς,
Ηλυϑον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Αϑηναίης ἀγελείης,
Η τέ με τοῖον ἔϑηκεν ὅπως ἐϑέλει· δύναται γὰρ)
Αλλοτε μὺν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ανδρὶ νέῳ ϵ καλὰ εἵματα εἰμένῳ ἔμμεν.
Ρηΐδιον ϗ ϑεῖσι τοὶ ἀρανὸν εὐρυὺ ἔχουσιν,
Η μὺν κυδῆναι ϑνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι.
Ως ἄρα φωνήσας, κατ' ἄρ' ἕζετο. Τηλέμαχος ϗ
Αμφιχυϑεὶς πατέρ' ἑῷ ὀδύρετο δάκρυα λείβων.
Αμφοτέροισι ϗ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο·

Κλαῖον

Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ
φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος τετεινὰ γνέσθαι.
Ὡς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
Καὶ νύ κ' ἐδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Τηλέμαχος ἐπέφραδε ὃν πατέρ' αὐτῶν.
Ποίῃ γὰρ νηῒ δεῦρο πάτερ φίλε νηΐ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω,
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵτε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅπις σφέας εἰσαφίκηται.
Καί μ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην. ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσι θεῶν ἰότητι κέονται.
Νῶϊ δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμεθα προθελυμοσύνῃσιν Ἀθήνης
Ὀφρά κε δυσμενέεσσι φόνα πεπνυμένω εἴη.
Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
Ὀφρ' εἰδέω ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί.
Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας,
Φρασσόμην εἴκειν νῶϊ δυωκαίδεκ' ἀντιθέοισιν
Μάνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ δίζησόμεθ' ἄλλους.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ πάτερ, ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
Χεῖράς τ' ἀιχμητὼ ἔμμεν καὶ θυμὸν ἀμύμονα βαλλέειν.
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
Ἀνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
Μνηστήρων δ' ὅτ' ἄρ' εἰσὶν ἀριπρεπέες, οὐδὲ δύ' οἷαι,
Ἀλλὰ πολὺ πλείονες· τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι· ἕξ δ' ὑπηνῆρες ἕποντο.
Ἐκ δ' Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν.
Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐείκοσι φῶτες Ἀχαιῶν.

Ἐκ

Εκ δ' αὐτῆς Ιθάκης, δυωκαίδεκα πάντες ἄριστοι
Καὶ σφιν ἅμ' ἑστὶ Μέδων κῆρυξ τε θεῖος ἀοιδὸς,
Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.
Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
Μὴ πολύπικρα τε αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών. 255 290
Αλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαι τὴν ἀμύντορα μερμηρίξαι,
Φράζεο, ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πεφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε πεπρόσειπε πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.
Τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σάωσε, καὶ μάλ' ἄκουσον,
Καὶ φράσαι εἰ τε νῶϊν Αθηναίη σαώ Διὶ πατρὶ 260 295
Αρκέσει, ἢ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εσθλώ τοι τάτω γ' ἐπαμύντορε τὼ ἀγορεύεις,
Τψι περ ἐν νεφέεσι καθημένω, ὥτε τε ἄλλοις
Ανδράσι τε κραταιοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι. 265 300
Τὸν δ' αὖτε πεπρόσειπε πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.
Οὐ μάν τοι κείνω γε πολὺ χρόνον ἀμφὶς ἔπεσθον
Φυλόπιδος κραταιρῆς, ὁππότε μνησῆρσι τε ἡμῖν
Εν μεγάροισιν ἐμοῖσι μάχος κελήσεται Αρηος.
Αλλὰ σὺ μὰν νῦν ἔρχεο ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι 270 305
Οἶκαδε, καὶ μνησῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει.
Αὐτὰρ ἐμὲ πρῶτα ἄγυ συβώτης ὕστερον ἄγρει,
Πτωχῷ λιγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν τ' ἦ φίλον κῆρ
Τετλάτω ἐν σήθεσσι, κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, 275 310
Ην περ καὶ Διὸς δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε,
Η βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
Αλλ' ἤτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι τοδαυδῶν. οἱ δέ τοι ἀκὴ
Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρέστα αἴσιμον ἦμαρ. 280 315
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Οππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Αθήνη,
Νεύσω μάν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπιθι νοήσας
Οσσά τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήια τεύχεα κεῖται,
Ες μυχὸν ὑψηλὸν θαλάμου κατατεθείνα ἀείρας. 285 320

Πάντα

Πάντα μάλ'. αὐτὰρ μνησῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθ, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν πολέοντες,
Ἐκ καπνὸν κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώικει
Οἷά ποτε Τροίηνδε νεὼν κατέλειπεν Ὀδυσεύς.
Ἀλλὰ κατήκισαν ὄσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή·
Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν σήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα
Καὶ μνησύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Νῶϊν δ' οἵοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δῆρε
Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάχεια χερσὶν ἑλέσθαι·
Ὡς ἂν ὑπὸ σύσσωτα ἑλοίμεθα. τὼς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουάτω ἔνδον ἐόντος,
Μήτ' ἔνδον Λαέρτης ἴσω τόγε, μήτε συβώτης,
Μήτε τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἠθύν.
Καί κε τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πρηθεῖμεν,
Ἣ μὲν ὅπως τις νὼ τίει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἣ δ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός.
Ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀΐω
Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύνῃ γε μὲ ἔχουσιν·
Ἀλλ' ἄτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσεσθαι ὀΐω
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ γὰρ φρεάζεσθαι ἄνωγα.
Δηθὰ γὰρ αὐτως εἶσι ἑκάστου πρηνίζων,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπερβίον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάσκεσθαι ἄνωγα,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ οἳ νηλιτέες εἰσίν.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σχεδὸν ἐθέλοιμι
Ἡμέας πρεφάζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι·
Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Η δ' ἄρ' ἔπτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς ἐυεργὴς,
Η φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπερθύμοι θεράποντες.
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρόσθεσαν δόμον εἰς Οδυσῆος
Αγγελίην ἐρέοντα πρόφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγρὸν νῆα δ' ἀνώγει
Ασυδ' ἀποπλείειν· ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ
Ιφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον ἔβοι.
Τὼ δ' ὑπαντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος
Κῆρυξ μὲν ῥα μέσῃσι μετ' δμωῇσιν ἔειπεν.
Ηδη τοι βασίλεια φίλη παῖς εἰλήλυθε.
Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παραστὰς
Πάνθ' ὅσα οἱ φίλη υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἰέμενος μετ' υἷας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατὰ φρεσὶν τ' ὀνὶ θυμῷ·
Εκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τεῖχος αὐλῆς,
Αὐτοῦ ἧ περ πάροιθε θυράων ἐδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάις ἦρχ' ἀγορεύειν.
Ω φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ ἀ τετέλεσθαι.
Αλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν ἥτις ἀρίστη·
Ες δ' ἕρετας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κήνοις ἀγγείλωσι θοῶς οἶκόνδε νέεσθαι.
Οὔπω πᾶν ἔρρηθ' ὅτ' ἀρ' Αμφίνομος ἴδε νῆα,
Στρεφθεὶς ἐκ χώρης λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς,
Ιστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ηδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετέφωνεεν οἷς ἑτάροισι.
Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἵδε γὰρ ἐνδόν.

Η τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἰσιδον αὐτοὶ
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχεῖν.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης.
Αἶψα δὴ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν,
325 360 Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπερθύμοι θεράποντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλων
Εἴων οὔτε νέων μεταίζειν οὔτε γερόντων·
Τοῖσιν δ' Αντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ω πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
330 365 Ημασι μὲν σκοποὶ ἧζον ἐπ' ἄκρης ἠνεμοέσσας
Αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Νηὶ θοῇ ὠλείοντες ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν,
Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
335 370 Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήλασεν οἰκάδε δαίμων.
Ημεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον
Τηλεμάχῳ· μήδ' ἧμας ὑπεκφύγοι. οὐ γὰρ ὀΐω
Τόν γε ζώοντος ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ὀπιζήμων βουλή τε νόος τε·
340 375 Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἧρα φέρουσιν.
Αλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγερέσθαι Αχαιοὺς
Εἰς ἀγορήν. οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω,
Αλλ' ἀπομήσασθαι· ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀνάσσει,
Οὔνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐρᾴπομεν, οὐδ' ἐκίχημεν.
345 380 Οἱ δ' οὐκ αὐτήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα,
Μήτι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι
Γαίης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
Αλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
Ἢ ἐν ὁδῷ· βίοτον δ' αὐτοὶ κτήματ' ἔχωμεν,
350 385 Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας· οἰκία δ' αὖτε
Κείνῃ μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βάλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν & ἔχειν πατρώια πάντα,
Μή οἱ κτήματ' ἔπηα ἄλις ὀφέλλετε θυμῷ δ' ἔδωμεν
355 390 Ενθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ὃς μεγάθυμος ἕκαστος

Μνάσθω ἐέδνοισι δίζήμενος· ἡ δ' ἂν ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι τε μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου Φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος·
Ὃς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου πιήεντος
Ἡγεῖτο μνηστῆρσι· μάλιστα δ' ἥ Πηνελοπείη
Ἡνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν.
Ὃ σφιν ἐὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν γὰρ ἔπος βασιλήιον ἐστὶ
Κτείνειν. ἀλλὰ πρῶτα θεῶν ἐπαρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
Αὐτός τε κτενέω, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀναστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
Μνηστῆρσι φανῆναι ὑπερφίαλον ὕβριν ἔχουσι·
Πεύθετο γὰρ ἃ παρ' ὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἀντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αντίνοον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἀντίνοε ὑβριν ἔχων κακομήχανε, καὶ δέ σε φασὶν
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον
Βουλῇ καὶ μύθοισι. σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δὴ σὺ Τηλεμάχῳ θανατόν τε μόρον τε
Ῥάπτεις; ἠδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Μάρτυρος; ἠδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων
Δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,

Οὕνεκα λιἰξῆρσιν ἐπιστόμυθ' Ταφίοισιν
Ηκαχε Θεσπρωτὸς· οἱ δ' ὑμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, & ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ,
Η ἢ κατὰ ζωλὺ φαγέειν μνωοικέα πολλόν·
Αλλ' Οδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τῷ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ ἢ γυναῖκα,
Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ ἢ μεγάλως ἀκαχίζεις.
Αλλά σε παύσασθαι κέλομαι, & ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πεῖς ἀντίον ηὔδα.
Κέρη Ικαρίοιο πολύφρον Πηνελόπεια,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μελόντων φρεσὶ σῇσι·
Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔσται, οὐδὲ γένηται,
Ος κεν Τηλεμάχῳ σῷ ἐπὶ χεῖρας ἐποίσει
Ζώοντός γ' ἐμέθεν, καὶ ἔτι καθορᾷ βιότοιο.
Ωδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται,
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ημετέρῳ· ἐπὴν καὶ ἐμὲ πολύπορθος Οδυσεὺς
Πολλάκις γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, κρέας ὀπτὸν
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχέ τε οἶνον ἐρυθρόν.
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ανδρῶν· μηδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
Ἐκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
Ως φάτο θαρσύνων, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Η μὴν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερῴια σιγαλόεντα,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρά οἱ ὕπνον
Ηδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Εσπέριος δ' Οδυσῆι & υἱέι δῖος ὑφορβὸς
Ηλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπτήλιζοντο,
Συῶ ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Οδυσῆα
Ράβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ ἧ εἵματα ἕστο περὶ χροΐ, μή ἑ συβώτης
Γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, καὶ ἐπὶ Πηνελοπείη
Ελθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο.
Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος προσέφη μύθοισιν.

Ηλθες δ᾽ Εὔμαιε· τί δὴ κλέος ἔς᾽ ἀνὰ ἄστυ;
Η ῥ᾽ ἤδη μνηστῆρες ἀγαυόρες ἔνδον ἔασιν
Ex λόχυ; ἦ ἔτι μ᾽ αὖτ᾽ εἰρύαται οἴκαδ᾽ ἰόντα;
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι ϛ ἔρεσθαι 465
Ἀσυ καταβλώσκοντα· τάχιστά με θυμὸς ἄνωγε,
Ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ᾽ ἀπονέεσθαι.
Ωμήρησε δέ μοι παρ᾽ ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς
Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτον ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Αλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 470
Ηδη ἐγὼ πολιος ὅθι Ερμαῖος λόφος ἐστὶν,
Ηα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
Ες λιμένα ἡμέτερον· πολλοὶ δ᾽ ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
Βεβριθυῖα δ᾽ σάκεσσι ϛ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καί σφέας ὠΐσθην σφὼ ἔμμεναι· ὐδέ τι οἶδα. 475
Ως φάτο. μείδησεν δ᾽ ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Ες πατέρ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· ἀλέεινε δ᾽ ὑφορβόν.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ ἓν πάσαντο πόνυ, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυτ᾽· ὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 480
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνυ δῶρον ἔλοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ρ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΕΙΣ τὴν πόλιν ἐλθὼν Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τὰ ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τῶν Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστήρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπαγγέλλει πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην· καὶ ὡς Εὔμαιος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστρέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς μένει.

ΑΛΛΗ.

Ῥῶ βάλες αἰπόλε τε μνησῆρ τε κύων δὲ ἀνέγνω.

ΗΜΟΣ δ' ἠελίοιο φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑὸν ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Ἀσσον δὲ ἰέμενος, καὶ ἐὸν προσέειπε συβώτην.
Ἄττ' ἤτοι μὲν ἐγὼ εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρά με μήτηρ
Ὄψεται· (ἣ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω
Κλαυθμῷ τε στυγερῷ, γοόιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτὸν μ' ἐσιδήται) ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω,
Τὸν ξεῖνον δύσηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι
Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλιον. ἐμὲ δ' ἔπος ἐστὶν ἅπαντας
Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μιμνίσκει, ἄλγιον αὐτῷ
Ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσαιτο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλος, ἀδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροὺς
Δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι ὅς κε θέλῃσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,

Ως

Ως ἀπιφλαμύω σημάντορ πάντα πιθέσθαι.
Αλλ' ἔρχου· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε ὃν σὺ κελεύεις,
Αὐτὶκ ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται·
(Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά) μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη. ἔκαθεν δέ τοι ἄξυ φάτ' εἶναι.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δ' ἀμὰ σανθμοῖο βεβήκει,
Κραιπνὰ ποσὶ θεσπεσίοις· κακὰ δ' μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν, κὴ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τὸν δ' πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
Κώεα καταρνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς κίεν. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
Δμωαὶ Οδυσσῆος παλαίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ κύνεον ἀγαπάζόμεναι κεφαλήν τε κὴ ὤμους.
Η δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο πεῖφρων Πηνελόπεια,
Αρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Αφροδίτῃ.
Αμφὶ δ' παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.
Κῦσε δέ μιν κεφαλὴν κὴ ἄμφω φάεα καλὰ,
Καί ῥ' ὀλυφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ηλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος· ἄ σέ τ' ἔγωγε
Οψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὤχεο νηὶ Πύλονδε
Λάθρη ἐμεῦ ἀέκητι φίλας μητρὸς ἀκουήν.
Αλλ' ἄγε μοι καταλέξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι χόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ
Εν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺ ὄλεθρον.
Αλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τελήεσσας ἑκατόμβας
Ρέξειν, αἴκέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἐλεύσομαι, ὄφρα καλέσσω
Ξεῖνον ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρόπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι·
Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα πρόσσω οἶκον ἄγοντα
Ενδυκέως

Ενδυκέως φιλέειν ᾗ πέμεν εἰσόκεν ἔλθω.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔσκετο μῦθος.
Η δ' ὑδρηναμύμη, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τελησέσας ἑκατόμβας
Ρέξειν, αἴκέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ὀκ μεγάροιο βεβήκει
Εγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες ποδας ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχυδεν Αθήνη·
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Αμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγακλυτοὶ ἠγερέθοντο,
Εσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ ᾗ φρεσὶ βυσσοδομεῦον.
Αὐτὰρ ὁ τῆ μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πυκλὰ ὁμίλου,
Αλλ' ἵνα Μέντωρ ἦσο ϛ Αντίφος, ἠδ' Αλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
Ενθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
Τοῖς δ' ἦλθε Πείραιος δορικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
Ξεῖνον ἄγων ἀγορηνδε διὰ πόλιν. αὐδ' ἄρ' ἔπι δηὖ
Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τεράπετ', ἀλλὰ παρέσῃ·
Τὸν ᾗ Πείραι ϖατρὶ ϖατὴρ ϖεὸς μῦθον ἔειπεν.
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ως τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Πείραι, ἀ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσεται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγακλυτοὶ ἐν μεγάροισι
Λάθρη κτείναντες, πατρώια πάντα δάσσωνται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βάλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τέτοισι φόνον ᾗ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν ϖεὸς δώματα χαίρων.
Ως εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγε ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ες δ' ἀσαμίνθους βάντε ἐϋξέσας λόσαντο.
Τὰς δ' ἄρα δμῶαι λοῦσαν ᾗ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Αμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἕλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Εκ ῥ' ἀσαμίνθων βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

Χέρνιβα

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δ' ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο
Κλισμῷ κεκλιμένη, λεπτὰ ἠλάκατα τραφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πολύφρων Πηνελόπεια.
Τηλέμαχ' ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνήν, ἥ μοι γοόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ ὅ Ὀδυσεὺς
Ὤιχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· ἀδὲ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόσον σὸν πατρὸς σάφα εἰπέμεν εἴπερ ἄκουσας.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι μῆτερ ἀληθείην καταλέξω·
Ὠιχόμεθ' ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Δεξάμενος δέ μ' ἐκεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδυκέως ἐφίλει ὡσεί τε πατὴρ εὸν υἷα
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὣς ἐμὲ κεῖνος
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισι.
Αὐτὰρ Ὀδυσῆος πολυφρονος οὔπω ἔφασκε
Ζωὸς ἀδὲ θανόντος ὀπιθονίων πευ ἀκοῦσαι,
Ἀλλά μ' ἐς Ἀτρεΐδην δουρικλυτὸν Μενέλαον
Ἵπποισι πρόπεμψε καὶ ἅρμασι κηλητοῖσιν.
Ἐνθ' ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὅτεῳ δὴ χρῄζων ἱκόμεθ' Λακεδαίμονα δῖαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.

Ως δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κερατοῦο λέοντος
Νεβρὰς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνὰς,
Κνημὰς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δέ τ' ὦκα ἐὴν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
95 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεύ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδην ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
100 135 Καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γλυκίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρεξ εἴποιμι καὶ ἀμφαδὸν, ἀδ' ἀπατήσω.
105 140 Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρων ἁλιος νημερτὴς,
Ὧν ἀδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος ἀδ' ὑπεύσω.
Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατερὴ ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
Ἰσχει· ὁ δ' ἀδύνατος ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
110 145 Οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι
Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης διαπρύσιος Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νέομαι· δόσαν δέ μοι ὄρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
115 150 Ὡς φάτο. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Ὦ γύναι Αἰολίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦ τοι ὅδ' ἀφραδίῃσιν ἑοῖσιν· ἐμεῖο δὲ σοὶ μῦθον
Ἀτρεκέως γὰρ σοι μαντεύσομαι, ἀδ' ὑπεύσω.
120 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
Ἡμένος ἢ ἕρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
Ἐσθλὸν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὴν πάντεσσι φυτεύει.
125 160 Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋστέλμοιο ὑπὲρ νηὸς

Ημιν θ' εφεσσόμεθα, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνδειν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Αἰ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε σαώτερον ἀμφιθ' μακαρίζοι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνησῆρες δ' ἤ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ ἀθυρμοσύνῃσιν ἱέντες
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Αλλ' ὅτε δὴ δεῖπνησὲν ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον οἳ τοπάρος περ,
Καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων· ὃς γάρ ῥα μάλιστα
Ηνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίνετο δαιτί.
Κοῦροι, ἐπεὶ δὴ πάντες ἐπέρφθητε φρένα θέλγοις,
Ἔρχεσθε πρὸς δώματ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα.
Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν, πείθοντο δ' μύθῳ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας·
Ἱέρευον δ' σύας σπάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πολῖται
Ὦρτύνοντ' Ὀδυσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὑφορβός.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ξεῖν', ἐπεὶ ἆρ δ' ἤφθε πολῖνδ' ἰέναι μνηστῆρσιν
Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμός, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτοῦ βαλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα φυλάσσειν·
Αλλὰ τ' αἰδεσθῆ, καὶ δείδιμεν μή μοι ὀπίσσω
Νεικείῃ· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Αλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ημαρ, ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Γιγνώσκω, φρονέω· πρός γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Αλλ' ἴομεν, σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι εἰπὸν ἴθι τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐσί,

Σκηλάπιθ',

Σκηρίπιεσθ', ἐπὴ φάτ' ἀριστῆας ἔμμεναι ἀέθλων.
Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὦμοισιν ἀείκελα βάλλετο πήρην
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ τρόφις ἦεν ἀορτήρ.
Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.
Τὼ βήτην. στεθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες
Ρύατ' ὄπιθε μύοντες. ὁ δ' ἐς πόλιν ἤγαγε ἄνακτα
Πτωχῷ λυγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὸ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Αὐτὰρ ὅτε δὴ τείχοντες ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν
Ἀστοῦ ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρημνὴν ἀφίκοντο
Τυκτὴν, καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Τὴν ποίησ' Ἰθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος
Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμοὶ δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται·
Ἔνθα σφέας ἐκίχανε φέρων ὑὸς Δολίοιο Μελανθεὺς,
Αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον ἀμπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστῆρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τὰς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε
Ἐκπαγλον δ' ἀείκες· (ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος)
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγεμάζει·
Ὡς αἰεὶ τ' ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τ' ὁμοῖον.
Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παγὰς φλίψεται ὦμους,
Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.
Τόν κ' εἴ μοι δοίης στεθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
Σηκοκόρον τ' ἔμμεναι, θαλλόν τ' ἐρέφοιτο φορεῖναι,
Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλῃσι ἐπιγναμπτὰ θείτο.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἦν δὴ ἔργα κακὰ ἔρραισθεν, οὐκ ἐθελήσει
Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
Βάλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τόδε κὲ τετελεσμένον ἔσται.
Αἴ κ' ἔλθῃ σοῖς δώμασ' Ὀδυσσῆος θείοιο,

Πολλά οἱ ἀμφικαρῆ σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων
Πλθυραὶ ἀποτρίψασι, δόμον κάτα βαλλομένοιο.
Ως φάτο. τὴ παρὰ λαῖτ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
Ιοχίω· ἀδέ μιν ἐκτὸς ἀπαρπιτὲ ἐσυφέλιξεν,
Αλλ ἔμεν ἀσφαλέως. ὁ δ' ἐμερμήριξεν Οδυσεὺς,
Ηὲ μεταΐξας ροπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο,
Η πρὸς γλῶ ἐλάσσε κάρη, ἀμφ' ἔδας ἀείρας·
Αλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔρκετο. τὸ δὲ συβώτης
Νείκεσεν ἀντα ἰδών· μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών.
Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Οδυσεὺς
Τμμ' ὀπὶ μηρί' ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ
Αρνῶν ἠδ' ἐριφων, τόδε μοι κρήηναι ἐέλδωρ·
Ως ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσφεν ἁπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
Ασυ κάτ'. αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρασι νομῆες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελανθεὺς αἰπόλος αἰγῶν.
Ω πόποι, οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώια εἰδὼς,
Τόν ποτ' ἐγὼν ὀπὶ νηὸς εὐσταλμοιο μελαίνης
Αξω τῆλ' Ιθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.
Αἰ γὰ Τηλεμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Απόλλων
Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
Ως Οδυσῆί γε τηλὲ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ως εἰπὼν, σὺν μὲν λίπεν αὐτόθι ἦκα κιόντας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὦκα δόμος ἵκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἴσω ἴεν, μετὰ δ' μνηστῆρσι κάθιζεν
Αντίον Εὐρυμάχου· τὸ γὰ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ πρὸ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἱ πονέοντο·
Σῖτον δ' ἀιδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εὐμαιος. ἀγχίμολον δ' Οδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Στήτην ἐρχομένω. περὶ δὲ σφέας ἦλυθ' ἰωὴ
Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος. αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν, προσέειπε συβώτην.
Εὔμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Οδυσῆος,
ῥεῖα δ' ἀείγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.

Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐσίν· ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ ἐ θελγηθῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τις μιν ἀνὴρ ὑπερσπλίσαιτο.
Γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ανδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνυθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
Ηπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ πόησαν ἑταίρῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ρεῖ' ἔγνως· ἐπεὶ ὅδε τά τ' ἄλλα περ ἔας ἀνοήμων.
Αλλ' ἄγε δὴ φεραζώμεθ' ὅπως ἔσεται τάδε ἔργα.
Ηὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Δύσεο δ' ἡμῆνας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτός.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ὄπιμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε.
Μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νοήσας
Η βάλῃ, ἢ ἐλάσῃ· τά δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ φρονέοντι κελεύεις.
Αλλ' ἔρχου προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτός.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων.
Τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' ὅπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν
Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι.
Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὁπλίσσονται
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αν δ' ἄρα κύων κεφαλήν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν
Αργος Οδυσῆος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
Θρέψε μέν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δὲ εἰς Ιλιον ἱρὴν
Ωιχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς.
Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Εν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ πρόπαροιθε θυράων,
Ημιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ'· ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Οδυσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες.
Ενθα κύων κεῖτ' Αργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

Δὴ

Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσεὺς ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔτηνε, κὴ ἔατα κάββαλεν ἄμφω·
Αὐτὸν δ' αὖτ' ἔτ' ἔπειτα δυσηόατο οἷο ἄνακτος
Ελθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀτομόρξατο δάκρυ,
Ρεῖα λαθὼν Εὔμαιον· ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.
Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ·
Καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' ὀ σίφα οἶδα
Εἰ δὴ κὴ ταχὺς ἔσκε θέειν ὅπτι εἴδεϊ τῷδε,
Η αὕτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
Γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοῖός δ' εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα
Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσεύς,
Αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα Ϛ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο, Ϛ ἴχνεσι γὸ πειήδη·
Νῶϊ δ' ἔχεται κακότητι, ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
Ωλετο· τ' ὴ γυναῖκες ἀκηδέες ὀ κομέουσι·
Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ὑπερκρατέωσιν ἄνακτες,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
Ημισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ανέρϛ, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.
Ως εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετ' μνηστῆρας ἀγαυούς.
Αργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανϛ θανάτοιο,
Αὐτίκ' ἰδόντ' Οδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.
Τὸν δὴ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ερχόμενον κατὰ δῶμα συβώτιον· ὦκα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ὅπτι οἱ καλέσας. ὁ δ', παπτήνας ἕλε δίφρον
Κείμενον, ἔνθα δὴ δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλὰ
Δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κάτα δαινυμένοισι.
Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
Αντίον, ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο. τῷ δ' ἄρα κήρυξ
Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθη, κανέῳ τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.

Αγχίμολον

Αγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δ'ώματ' Οδυσεὺς,
Πτωχῷ λαβροπόλῳ ἐναλίγκιος· ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἕσσο.
Ἷζε δ' ἔπι μελίνῃ ἀδρῇ ἔνθα θύρηφιν,
Κλινάμενος καθαρῷ κυπαρισσίνῳ, ὄν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σανίδα ἴθυνε.
Τηλέμαχος δ' ἔπι οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην.
Ἄρτον δ' ἕλον ἐλὼν πολυκαλλέος ἐκ κανέοιο,
Καὶ κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,
Δὸς τῷ ξείνῳ τοῦτα φέρων, αὐτὸν τε κέλευε
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ πολίτῃ.
Ὡς φάτο. βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τ' μυθον ἄκουσεν·
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένῳ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχός τοι ξεῖνε διδοῖ τάδε, καί σε κελεύει
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδῶ δ' ἐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ πολίτῃ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
Καί οἱ πάντα γλωσσῇ ὅσσα φρεσὶν ἧσι μενοινᾷ.
Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελίης ὑπὸ πήρης·
Ἡσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν,
Εὖθ' ὅδ' ἐδφπνήκει, ὁ δ' ἐπαύσατο θεῖος ἀοιδός.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ'. αὐτὰρ Αθηνὴ
Αγχι παρισταμένη Λαερτιάδῃ Οδυσῆα
Ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι.
Αλλ' ὀδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ' ἐλεαίροντες ἴδοσαν, Ϲ ἐθαύμαζον αὐτόν·
Αλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη κ πόθεν ἔλθοι.
Τοῖσι δὲ κ μετέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης

Τὼ δὲ πέρι ξείνε· ἦ γάρ μιν ϖεῴθεν ὄπωπα.
Ηπι μὴν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν,
Αὐτὰρ δ' ὰ σάφα οἶδα ϖόθεν γὴ εὔχεται εἶναι.
Ως ἔφατ'. Αντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσε συβώτην.
Ω ῥίγιστε συβῶτα, τίη ἦ σὺ τόνδε ϖόλινδε
Ηγαγες; ἦ ὀχ ἄλις ἡμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
Η ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος
Ενθάδ' ἀγερόμενοι; σὺ δὲ καὶ ϖόθι τόνδ' ἐκάλεσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ϖεροσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Αντίνοε, ὰ μὴν καλὰ κὴ ἐοθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις.
Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
Αλλόν γ', εἰ μὴ τ' οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων;
Η κὴ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅ κεν τέρπησιν ἀείδων;
Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Πτωχὸν δ' ὀκ' ἄν τις καλέοι τρύζοντα ἑαυτόν.
Αλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων
Δμωσὶν Οδυσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἰως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει ἐνὶ μεγάροις κὴ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος ϖεπνυμένως ἀντίον ηὔδα.
Σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο ϖολλ' ἐπέεσσιν.
Αντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ κὴ ἄλλους.
Η ῥα, κὴ Αντίνοον ἔπεα ϖτερόεντα ϖροσηύδα.
Αντίνοε, ἦ μεὺ καλὰ, ϖατὴρ ὡς κήδεαι ἡμος,
Ος τ' ξεῖνον ἄνωγας ἀϖὸ μεγάροιο διέσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἑλών· ὅ τοι Φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Μήτ' ὄν μητέρ' ἐμεὶο ἄζεο τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Οδυσῆος θείοιο.
Αλλ' ὅτοι τοιοῦτον ἐνὶ ϕρεσὶ νόημα.
Αὐτὸς γὰρ ϕαγέμεν ϖολὺ βέλτερος ἢ δόμεν ἄλλῳ.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος ἀϖαμειβόμενος ϖροσέειϖε.

Τηλέμαχ'

Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μλύος ἄαχετε, ποῖον ἔειπες;
Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηςῆρες,
Καί κέν μιν τρεῖς μλῶας ἀπόπαθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ως ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζη
Κείμλυον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαρὰς πόδας εἰλαπινάζων,
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρλυ
Σίτυ καὶ κρειῶν. τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Οδυσεὺς
Αὖτις ἐπ' ἀδὸν ἰὼν πειρητὸς γεύσεσθαι Αχαιῶν.
Στῆ δὲ παρ' Αντίνοον, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Δὸς φίλ' ἀ μλύ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Αχαιῶν
Εμμλυαι, ἀλλ' ὤρεξος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ τε χρὴ δόμλυαι καὶ λώϊον ἠέ περ ἄλλοι
Σίτυ· ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ολβιον ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτου κεχρημλύος ἔλθοι·
Ησαν δ' ὁμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλά τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Αλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, (ἤθελε γάρ πυ)
Ος μ' ἅμα λῃϊςῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι δολιχλὸν ὁδὸν, ὄφρ' ἀπολοίμλυ.
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ενθ' ἤτοι μλὺ ἐγὼ κελόμλυ ἑταίρυς ἐπάρυσς
Αὐτοῦ παρ νήεσσι μλύειν, καὶ νῆας ἐρύσθαι·
Οπλήρας δ' ἀπὸ σκοπιὰς ὤτειλα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἀπασάμλυοι μλύϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν πεδίονδε ἄγρυς
Πόρθεον· ἐκ δ' γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτανον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δ' βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομλυήφι
Ηλθον· πλῆτο δ' πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δ' Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακλὼ βάλεν· οὐδέ τις ἔτλη
Στῆναι ἐναντίβιον· πᾶσι γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσῃ.
Ενθ' ἡμέων πολλοὺς μλὺ ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,

Τὸς δ᾽ ἄναγον ζωὸς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
Αὐτὰρ ἔμ᾽ ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι Ιασίδῃ, ὃς Κύπρῳ ἶφι ἄνασσεν·
Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ᾽ ἵκω πήματα πάσχων.
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Αντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Τίς δαίμων τόδε πῆμα παρασπάσαι, δαιτὸς ἀνίην;
Στῆθ᾽ ὅτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι.
Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι παρίκτης.
Ἑξείης πάντεσσι παρίσασιν· οἱ δ᾽ ἐθέλωσι
Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ὀπίσσεται οὐδ᾽ ἐλεήσει
Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πόρα πολλὰ ἑκάστῳ.
Τὸν δ᾽ ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Ω πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ᾽ ὀπὶ εἴδεϊ καὶ φρενες ἦσαν·
Οὐ σύ γ᾽ ἂν ἐξ οἴκου σῷ ὀπίσσατο οὐδ᾽ ἄλα δοίης,
Ὅς νῦν ἀλλοτρίοισιν παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης
Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
Ὡς ἔφατ᾽. Αντίνοος δ᾽ ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Νῦν δή σ᾽ οὐκ ἔτι καλὰ δι᾽ ὑκ μεγάροιό γ᾽ ὀίω
Ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις.
Ὡς ἄρ᾽ ἔφη. καὶ σκῆπτρον ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. ὁ δ᾽ ἐστάθη ἠΰτε πέτρη
Ἐμπεδον· οὐδ᾽ ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Αντινόοιο,
Αλλ᾽ ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Ἄψ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ οὐδὸν ἰὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, κὰδ δ᾽ ἄρα πήρην
Θῆκεν ἐϋπλείην· μνῆστιν δ᾽ ἔειπεν.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν οὐδ᾽ ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ᾽ ἀνὴρ σῶῃ οἷσι μαχεσσόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ σῶῃ βουσὶν, ἢ ἀργυνῆς ὀίεσσιν·
Αὐτὰρ ἔμ᾽ Αντίνοος βάλε χατέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Αλλ᾽ εἴπερ πωχῶν γε θεοὶ καὶ Ερινύες εἰσὶν,

Αντίνοον θεὸν γάμοιο τέλον θανάτοιο κιχείη.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος θεοσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Εσθλ' ἔκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλη·
Μή σε νέοι δόμα δώματ' ἐρύσσωσ', (οἷ' ἀγορεύεις)
Η ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν.
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Αντίνο', ἢ μὴν καλ' ἔβαλες δύσηνον ἀλήτην.
Οὐλόμεν', εἰ δή πᾳ τὶς ἐπουρανίων θεός ἐστι,
Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
Ανθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ως ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὴν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε
Βλημένῳ. ἀδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ὀκ βλεφάροιϊν,
Αλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τῷ δ' ὡς ἓν ἤκουσε πολύφρων Πηνελόπεια
Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμωῇσιν ἔειπεν.
Αἴθ' ὄφελ' αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Απόλλων.
Τὼ δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη θεὸς μῦθον ἔειπεν.
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλον ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ ἄν τις τούτων γε εὐθρονον ἠῶ ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται·
Αντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
Ξεῖνός τις δύσηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ανέρας αἰτίζων· (ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει)
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε·
Οὗτος δὴ θρασὺϊ πεύκην βάλε δεξιὸν ὦμον.
Η μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν,
Ημένη ἐν θαλάμῳ. ὁ δ' ἐδείπνεε δῖος Οδυσσεύς.
Η δ' ὀπὶ οἱ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν.
Ερχεο δῖ' Εὔμαιε, κιὼν τὸν ξεῖνον ἄνωχθι
Ελθέμεν, ὄφρά τι μὶν προσπύθωμαι, ἠδ' ἐρέωμαι
Εἴ που Οδυσῆος παλαίφρονος ἠὲ πέπυσται.

Η ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Εἰ γάρ τοι βασίλεια σαωσήσαν Ἀχαιοὶ
Οἷ' ὄγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα
Εν κλισίῃ, (πρῶτον γὰρ ἐμ' ἵκετο νηὸς ἀποδρὰς)
Αλλ' ἔπω κακότητα διήνυσεν ἠν ἀγορεύων.
Ως δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται ὅς τε θεῶν ἔξ,
Αείδει δεδαὼς ἐπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τὼ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ·
Ως ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.
Φησὶ δ' Οδυσῆος ξεῖνος πατρώιος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνως γμός ἐσιν.
Ενθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων,
Προπροκυλινδόμενος. ςεῦται δ' Οδυσῆος ἀκοῦσαι
Αγχοῦ θεσπεσίων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωὸς· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πεφιδὼν Πηνελόπεια.
Ερχεο, δεῦρο κάλεσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσσῃ.
Οὗτοι δ' ἠὲ θύρηφι καθήμενοι ἐψιάασθον,
Η αὖτ' κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐὔφρων.
Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος τε μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν τ' οἰκῆες ἔδουσιν·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἤματα πάντα
Βόας ἱερεύοντες, τε ὄϊς, τε πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσι τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατημύνεται· ἀ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ
Οἷος Οδυσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἶκα ἀμῦναι.
Εἰ δ' Οδυσεὺς ἔλθοι τε ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δ' μέγ' ἔπταρεν· ἀμφὶ δ' ὦμα
Σμερδαλέον κονάβησε. γέλασσε δ' Πηνελόπεια.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ερχεό μοι, τ' ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσον.
Οὐχ ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν;

Τῷ κε χ' οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
Πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἑσσω μιν χλαῖναν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Ὡς φάτο. βῆ δ' ὑφορβὸς ἐπεὶ τ' μῦθον ἄκουσεν·
Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἑ θυμὸς
Ἀμφὶ πόσῃ κέλεται, χ' κήδεά περ πεπαθυίῃ.
Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἑσσει σε χλαῖναν τε χιτῶνά τε, τ' σὺ μάλιστα
Χρῄζεις. σῖτον δ' χ' αἰτίζων κατὰ δῆμον,
Γαστέρα βοσκήσῃς, δώσει δέ τοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Εὔμαι', αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνης, ὁμηλικίη δ' ἀνεδέγμεθ' ὁΐζυι.
Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε μ' ὧδε ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
Οὔτέ τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν, οὔτέ τις ἄλλος.
Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
Μείνας, ἐπήν περ καὶ λίην κατάδυσσα.
Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
Ἀσσοτέρω καθίσασα πυρὸς αἰθομένοιο· εἵματα γάρ τοι
Λυγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτός, ἐπεὶ σέ πρῶθ' ἱκέτευσα.
Ὡς φάτο. βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τ' μῦθον ἄκουσεν.
Τὸν δ' ὑπερθύρου βάντα προσηύδα Πηνελόπεια.
Οὐ σύ γ' ἄγεις Εὔμαιε; τί τ' τ' ἐνόησεν ἀλήτης;
Ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ἦε καὶ ἄλλως
Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' εἴποιτο καὶ ἄλλος,

τ6ερμν ἀλυσκάζων ἀνθρῶν ὑπερηνορεόντων.
Αλλά σε μεῖναι ἄνωγμι ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πεῖφρων Πηνελόπεια.
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀίεται, ὅσσερ ἂν εἴη.
Οὐ γάρ πω τινὲς ὧδε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Ανέρες ὑβρίζοντες ἀπάσαλα μηχανόωνται.
Η μὴν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν. ὁ δ' ὤρνυτο δῖος ὑφορβὸς
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αγχι κάρη κεφαλῇ, ἵνα μὴ πεύθοιατ' οἱ ἄλλοι.
Ω φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σόον καὶ φράζεο θυμῷ,
Μή τι πάθῃς. πολλοὶ δὴ κακὰ φρονέουσιν Αχαιῶν·
Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσσαι πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εστιν ταῦτα, πάπα· σὺ δ' ἔρχεο δηθυνίσας·
Ἡῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγαν ἱερήια καλά.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ως φαθ'. ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ὑπὸ δίφρου,
Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μετ' ὕας· λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε
Πλεῖον δ' αἰτυμόνων. τοὶ δ' ὀρχηστύι καὶ ἀοιδῇ
Τέρπαντ'· ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Ὀδυσέως καὶ Ἰρὸς πυγμὴ γίνεται. φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῆς δῶρα λαμβάνει. γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσέως πρὸς Εὐρύμαχον.

ΑΛΛΗ.

Σίγμα δ' ἔειν Ἰρὸς, εὖχος Ὀδυσσῆος, δῶρά τ' ἀνάκτων.

Ἦλθε δ' ὀπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπεπε γαστέρι μάργῃ.
Ἄζηχὲς φαγέμεν καὶ πίεμεν· οὐδὲ οἱ ἦν ἰς,
Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁρᾶσθαι.
Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
Ἐκ γενετῆς· Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι.
Ὃς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο.
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἶκε γέρον προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ὀπιπλίζουσιν ἅπαντες,
Ἐλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰδοῦμαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δαιμόνι', οὔτέ τι σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,
Οὔτέ τινα φθονέω δόμεναι καὶ πολλὰ ἀνελόντα.
Οὐδός δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται· οὐδέ τι σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
Ὥσπερ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς,

Μή

Μή σε, γέρων περ ἐών, ῥῆγος καὶ χείλεα φύρσω
Αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
Αὖλιον. ἀλλ' μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω
Δεύτερον ἐς μέλαθρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἶρος ἀλήτης.
Ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ὑπερμενέεσσιν ἀγορεύει,
Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ὑπαγνώωσι καὶ οἵδε
Μαρναμένους. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδὸν ὑπὲρ ξεστὸν παυσυμαδὸν ἐκελόωντο.
Τοῖϊν δὲ ξωσέην ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρεσσιν.
Ὦ φίλοι, ἦ μάλα πω τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη.
Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγε εἰς τόδε δῶμα·
Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοῖϊν
Χερσὶ μαχέσασθαι. ἀλλὰ ξωσέλασόμεν ὧκα.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήιξαν γελόωντες,
Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοῖς κακοείμονας ἠγερέθοντο.
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες, ἀγήνορες, ὄφρα τί εἴπω.
Γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τὰς δ' ὑπὲρ ὀρπῷ
Κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἣν κ' ἐθέλῃσιν ἀναιδὴς αὐτὸς ἑλέσθω·
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ὑπεμήνατο μῦθος.
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλοι, ἔπος ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἀνδρα γέροντα δύῃ ἀδημονέοντ'· ἀλλά με γαστὴρ
Οτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,

Μήτις

Μή τις ἐπ' Ιρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χθελ παχείη
Πλήξῃ ἀπαθάλλων, τάτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευε.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.
Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Τὸν ἀλέξασθαι· τὸ δ' ἄλλων μή τιν' Αχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ τοὶ ἐόνεστι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκῳ μὴν ἐγών· ἔτι δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
Εὐρύμαχός τε καὶ Αντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν ὦεϊ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρὸς
Καλός τε μεγάλως τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
Στήθεά τε, σθαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
Μνησῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀχάσαντο·
Ωδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Η τάχα Ιρῳ ἄϊρῳ ἔπιασσεν κακὴν ἔξιν.
Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἔπιγνύδα φαίνει.
Ως ἄρ' ἔφαν. Ιρῳ δ' οὐ κακῶς ὀρέγνετο θυμός.
Αλλὰ καὶ ὣς δρησῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
Δειδίοτα· σαίρκες δ' ἐτετρομέοντο μέλεσσιν.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Νιῶ μὲν μήτ' εἴης βασιλεῖε, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τὸν γε τρομέεις ὧδε δείδιας αἰνῶς,
Ανδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον ἦ μιν ἱκάνει.
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἰ κέν σ' ὅτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ' ἠπείρονδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ος κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ ἄτερα νηλέϊ χαλκῷ,
Μήδεά τ' ἐξερύσας, δῶῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Ως φάτο. τῷδ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἕλλαβε γυῖα.
Ες μέσσον δ' ἄναγον· τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Η ἑλάσῃ ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,

Ηέ μιν ἦκ' ἐλάσσε, ταν ύσσέν τ' ὀπὶ γαίη.
Ὣδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ηκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ὀπιφεσσαίατ' Αχαιοί.
Δὴ τότ' ἀναχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
Ιρος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' ὄατος, ὀστέα δ' ἔισω
Εθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα,
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας
Λακτίζων ποσὶ γαῖαν. ἀταρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Χεῖρας ἀναχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. αὐταρ Οδυσσεὺς
Εἵλκε δι' ὀκ ωεθύροιο, λαβὼν ποδός· ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Αἰθούσης τε θύρας. καί μιν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς
Εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα ωροσηύδα.
Ενταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας τε σὰς τ' ἀπερύκων,
Μηδὲ σύ γε ξείνων ϲ πωχῶν κοίρανϑ εἶναι,
Λυγρὸς ἐών· μή πϖ τι κακὸν ϲ μεῖζον ἐπαυρῇ.
Η ῥα, κ' ἀμφ' ὦμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δ' τρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Αψ δ' οὖ' ἐπ' ὀδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοὶ δ' ἴσαν ἔισω
Ηδὺ γελώοντες, καί ἑ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε κ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ο, τι μάλις' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔωλετο θυμῷ,
Ος τ' τὸν τ' ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
Εν δήμῳ. πίχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπροὐδε
Εἰς Εχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ως ἄρ' ἔφαν. χαῖρεν δ' κλεηδόνι θεῖος Οδυσσεύς.
Αντίνοϑ δ' ἄρα οἱ μεγάλῳ ωὸ κεκέρα θῆκεν
Εμωλείην κνίσης τε κ' αἵματος. Αμφίνομος δὲ
Αρτας ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας,
Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε· γϖοιτό τοι ὥσπερ ὀπίσω
Ολβος, ἀταρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενϑ ωροσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Αμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένϑ εἶναι.
Τοιάτ' γὸ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,

Νίσον Δουλιχίηα εὖν τ' ἔμμεν ἀφνειόν τε.
Τῷ σ' ὧκ φασὶ γνύεσθαι, ἐπητῆ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τέκνα τοι ἐρέω· σὺ δ' οὐθεο, καί μοι ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο
Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,
Ὅφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὲ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῷ μή τις τοι πάμπαν ἀνὴρ ἀδεμίστιος εἴη,
Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ, τι διδοῖεν.
Οἵ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. ἀλλά σε δαίμων
Οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι· μήδ' ἀντιάσας ἐκείνῳ,
Ὅππότε νοστήσῃ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε δυσηλυσίην ὀΐω
Μνηστῆρας καὶκεῖνον, ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι.
Ὡς φάτο. καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον.
Αὖ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα, φίλον τεπιμήνιος ἦτορ,
Νοὺξαίζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ.
Ἀλλ' ἀδ' ὡς φύγε κῆρα· πέδησε γὰρ ἐγχείη Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει ἶφι δαμῆναι.
Αὖ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κέρδεϊ Ἰκαρίοιο πολυφρονι Πηνελοπείῃ
Μνηστῆρεσι φανῆναι, ὅπως πεπάσθε μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο
Μᾶλλον

Μᾶλλον ϖερὶ ϖοσίός τε Ϛ ἠὲος ἦ ϖάρ Θ ἦεν.
Ἀγρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔϖος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Εὐρυϖόμη, ϑυμός μοι ἐέλδεται, ὅτι ϖάρ Θ γε,
Μνησήρεστι φανῆναι, ἀπεχθομένοισί ϖερ ἔμϖης.
Παιδὶ δέ κεν εἴϖοιμι ἔϖος τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ ϖάντα μνησῆρσιν ὑϖερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
Οἵτ' εὖ μὲν βάζεσι, κακῶς δ' ὄϖιϑεν φρονέεσιν.
Τὼ δ' αὖτ' Εὐρυϖόμη ταμίη ϖερὶ μῦϑον ἔειϖεν.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε ϖάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειϖες.
Ἀλλ' ἴϑι, ϰ᾽ σῷ ϖαιδὶ ἔϖος φάο, μήδ' ὀϖίϰαδε,
Χρῶτ' ἀϖονιψαμένη, Ϛ ὀϖιχρίσασα ϖαρειάς.
Μήδ' ἔτω δακρύοισι ϖεφυρμένη ἀμφὶ ϖρόσωϖα
Ἔρχεο, ἐϖεὶ ϰάκιον ϖενϑήμεναι ἄκεστον αἰεί.
Ἤδη μὲν γάρ τοι ϖαῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Ἥρῃ ἀϑανάτοισι γουνήσαντα ἰδέσϑαι.
Τὴν δ' αὖτε ϖερόσειϖε ϖεῖφρων Πηνελόϖεια.
Εὐρυϖόμη, μὴ ταῦτα ϖροφύδα κηδομένη ϖερ,
Χρῶτ' ἀϖονίζεσϑαι, ϰ᾽ ὀϖιχρίεσϑαι ἀλοιφῇ.
Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε ϑεοὶ τὸι Ὄλυμϖον ἔχουσιν
Ὤλεσαν, ἐξ οὗ κεῖνο Θ ἔβη ϰοίλης ἐνὶ νηυσίν.
Ἀλλά μοι Αὐτονόην τε ϰ᾽ Ἱϖϖοδάμειαν ἄνωχϑι
Ἐλθέμεν, ὄφρα ϰέ μοι ϖαρσήετον ἐν μεγάροισιν.
Οἴη δ' οὐϰ εἴσῃμι μετ' ἄνερας· αἰδέομαι γάρ.
Ὡς ἄρ' ἔφη. γηϑὺς δ' ὑϖὸ ϰὴρ μεγάροιο βεβήϰει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, ϰ᾽ ὀτρυνέουσα νέεσϑαι.
Ἐνϑ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ϑεὰ γλαυϰῶϖις Ἀθήνη·
Κέρῃ Ἰϰαρίοιο ϰατὰ γλυϰὺ ὕϖνον ἔχυεν.
Εὗδε δ' ἀνακλινϑεῖσα· λύϑεν δέ οἱ ἅψεα ϖάντα
Αὐτῇ ἐνὶ κλιντῆρι. τέως δ' ἄρα δῖα ϑεάων
Ἀμβροτα δῶρα δίδη, ἵνα μιν ϑηήσατ' Ἀχαιοί.
Κάλλεϊ μὲν οἱ ϖρῶτα ϖροσώϖατά τε ϰαλὰ ϰάϑηρεν
Ἀμβροσίῳ, οἷόν περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χαίτῃ, εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.
Καί μιν μαϰροτέρην Ϛ ϖάσσονα ϑῆϰεν ἰδέσϑαι·
Λευϰοτέρην δ' ἄρα μιν ϑῆϰεν ϖρισῇ ἐλέφαντος.

Η μὲν

Η μὴν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων.
Ηλθον δ' ἀμφίπολοι λαὸν ὠλένοι ἐκ μεγάροιο,
φθόγγῳ ἐπερχόμεναι. τὴν δ' γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
Καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς, φώνησέν τε.
Η με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.
Αἴθε μοι ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Αρτεμις ἁγνὴ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιος πεδέουσα φίλοιο
Παντοίην ἀρετήν. ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Αχαιῶν.
Ως φαμένη κατέβαιν' ὑπερῴια σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥὰ παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Αντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Τῶν δ' αὐτὸ λύτο γόνατ', ἔρως δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν·
Πάντες δ' ἠρήσαντο κατὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Η δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Τηλέμαχ' οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα.
Παῖς ἔτ' ἐὼν σὺ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
Καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς,
Ες μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλοτρίος φὼς,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
Ος τ' ξεῖνον ἔασας ἀεικιαθήμεναι ἧτω.
Πῶς νῦν; εἴτις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ημενος, ὧδε πάθοι ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
Σοί κ' αἶσχος, λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμὴ τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσητῶς κεχολῶσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Εσθλά τε καὶ τὰ χέρηα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
Αλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι.
Εκ γάρ με φοβέουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,

Οἵδε,

Οἶδε, κακὰ φρονέοντες· ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
Οὐ μὴν τοι ξείνης γε κὴ Ἰρὸς μῶλος ἐτύχθη
Μνηστήρων ἰότητι; βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ κὴ Ἀθηναίη κὴ Ἄπολλον
Οὕτω νωῒ μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ' ἔνθαδε δόμοιο, λέλυτο δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
Ὡς ἔνθ' Ἰρὸς ὅδε κεῖται ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἧσται νδυσσεύς κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,
Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
Οἶκαδ' ὅπη οἱ θυμὸς· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προμύθια Πηνελόπειαν.
Κέρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰασσον Ἄργος Ἀχαιοὶ,
Πλείονές κεν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δαινύατ'. ἐπεὶ πρέπεσσι γυναικῶν
Εἶδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Εὐρύμαχ', ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τ' ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν κὴ κάλλιον ἔτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσυεν κακὰ δαίμων.
Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤιε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,
Δεξιτερὴν ὄπι καρπῷ ἑλὼν ἐμὸ χεῖρα προμύθια.
Ὦ γύναι, ὃ γὰρ οἴω ὐκνήμιδας Ἀχαιὺς
Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι.
Καὶ γὰρ Τρῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἡ μὲν ἀκοντίστας ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν,
Ἵππων τ' ὠκυπόδων ὄπιδέτορας, οἵ κε τάχιστα
Ἐκρήναν μέγα νεῖκος ὁμοίϊα πολέμοιο.
Τῶ οὐκ οἶδ' εἴ κέν μ' ἀνέσῃ θεὸς, ἦ κεν ἀλώω
Αὐτὸ ἐνὶ Τροίῃ. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.

Μεμνῆσθαι

Μεμνῆθαι πατρὸς ϗ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γυναικὸς ἴδηαι,
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιπόσας.
Κεῖνός γ' ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ' ἔσαν ἄτε δὴ ζυγερὸς χάμος ἀντιβολήσας
Οὐλομένης ἐμέθεν, τὴν δὴ Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην ϗ θυμὸν ἱκάνει,
Μνησήρων ἀχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο,
Οἵτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα ϗ ἀφνειοῖο θύγατρα
Μνηστεύειν ἐθέλωσι, ϗ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν.
Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγεσι βόας ϗ ἴφια μῆλα,
Κήρυκες δαῖτα φίλοισι, ϗ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
Αλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.
Ως φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὕνεκα τοῖ μὴ δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσι, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
Δέξασθ'· ἀγὲ καλὸν ἀνήναθαι δόσιν ἐστίν.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἄπι ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτέ πη ἄλλη,
Πρίν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ως ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπήνδανε μῦθος.
Δῶρα δὴ ἄρ' οἰσόμενοι πρόσθεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντίνοῳ μὲν ἔνεικε μέγαν πρόκαλλέα πέπλον
Ποικίλον· ἐν δὲ ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Χρύσεαι, κλῃσὶν εὐγναμπτοῖς ἀραρυῖαι.
Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐρμένον, ἠέλιον ὥς.
Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος
Ἰοῦλον ἤνεικεν θεράπων πρόκαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.

Ἡ μὲν

Η μὲν ἔπτ' ἀνέβαιν' ὑπερώια δῖα γυναικῶν·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἔφερον πυρὶ καλὰ δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ὄφρ' ἔσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ὄπι ἔσπερος ἦλθεν·
Αὐτίκα λαμπῆρας τρεῖς ἔσσαν ἐν μεγάροισιν,
Ὀφρα φαείνοιεν· πρὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
Αὖα πάλαι, πρόκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·
Καὶ δαΐδας μετέμισγον. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος παλαίφρονος. αὐτὰρ ὁ τῇσιν
Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Δμωαὶ Ὀδυσσῆος δῖον οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δώματ', ἵν' αἰδοίη βασίλεια.
Τῇ δὲ πὰρ ἠλάκατα τροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
Ἡμενα ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρεα πείκετε χερσίν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τοῖσιν φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἤνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐὺθρονον ἠῶ μίμνειν,
Οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δέ μάλ' εἰμί.

Ὡς ἔφαθ'. αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δ' ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Μελανθὼ καλλιπάρῃος,
Τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
Παῖδα δὲ ὡς ἀπίπαλλε· δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ.
Ἀλλ' ὅδ' ὡς ὄφελε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης.
Ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, ἧς φιλέεσκεν·
Ἣ ῥ' Ὀδυσῆ ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι.

Ξεῖνε πάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ,
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκηΐον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις
Θαρσυνέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ κὴ μεταμώλια βάζεις.
Ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀνασχὴ,
Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ σιβαρῇσι,
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.

Τὸν

Τλὼ δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Η πάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω κύον οἷ' ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι Δαμαλεῖσι τάμησιν.
Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἴμβυαι Διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γῦα ἑκάστης
Ταρβοσύνη. Φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπῆρσι φαείνων αἰθομένῃσιν
Εἰσήκει ἐς πάντας ὁρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κὴρ
Ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
Μνησῆρας δ' ὃ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτυξεν.
Κέκλυτέ μοι μνησῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήιον ἐς δόμον ἵκει,
Εμπης μοι δοκέει δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί.
Η ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πολίπορθον.
Ξεῖνε, ἦ ἄρ' κ' ἐθέλεις θητεύμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
Αγρῷ ἐπ' ἐσχατιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται)
Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
Ενθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐτήσιον παρέχοιμι,
Εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
Αλλ' ἐπεὶ ἦν δὴ ἔργα κακὰ ἔμμαθες, οὐκ ἐθελήσεις
Εργον ἐπισχεσθαι· ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
Βάλεαι, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ὡρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
Καὶ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πρησαίμεθα ἔργα
Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δ' ὑπαείη.
Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν οἵπερ ἄριστοι,

Αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορημότε πίης,
Ηλικες, ἰσοφόροι, τ' τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ,
Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὥλκα διηνεκέα σεσαμοίμην.
Εἰ δ' αὖ ἐς πόλεμόν ποθεν ὁρμήσσε Κρονίων
Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δόρε,
Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἁρηρυῖα κροτάφοις
Τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ σεσμάκοισι μιγῆτα,
Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιὸς,
Οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς·
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκηται ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψα κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι σύνοιντο δι' οὐκ σεσθύροιο θύραζε.

Ὡς ἔφατ'. Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑποδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα σεσσύδα.

Ἀ δείλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἳ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· ἠδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ μεταμώλια βάζεις.
Ἢ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τ' ἀλήτην;

Ὡς ἄρα φωνήσας, σφέλας εἵλετο. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφινόμῳ σεσὶ γούνα καθέζετο Δολιχίῃος,
Εὐρύμαχον δείσας. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
Δεξιτερὴν· σεσχος δ' ἐκχαμὰι βόμβησε πεσοῦσα.
Αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς σλησίον ἄλλον.

Αἴθ' ὤφελ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
Πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' ὄτι τόσσον κέλαδον μεθέηκεν.
Νῦν δὴ σεὶ σλωχῷ ἐριδαίνομεν· ἠδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δὴ κὰ μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.

Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ

Βρωτὺν

βρωτιὼ, ὐδὲ ποτῆτι. θεῶν νύ τις ὔμμι ὀροθύνει.
Αλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες,
Οππότε θυμὸς ἄνωγε· δίωκω δ' ὅτιν' ἔγωγε.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θεσπεσίως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Αμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου Φαίδιμος υἱὸς Αρητιάδαο ἄνακτος.
Ω φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ὀπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Αντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτε νύ τ' ξεῖνον συφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δῶματ' Οδυσῆος θείοιο.
Αλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Οφρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες·
Τὸν ξεῖνον δ' ἐάωμεν ἐνὶ μεγάροις Οδυσῆος
Τηλεμάχῳ μελέμεν. ὅδε γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
Ως φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπε.
Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεραάσατο Μέλιος ἥρως
Κῆρυξ Δολιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Αμφινόμοιο.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ὀπιζεσθόν· οἱ δ', θεοῖσι
Σπείσαντες μακάρεσσι, πίον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Βάν ῥ' ἴμμεναι κείοντες ἐὰ ἐῢδμητα δώματ' ἕκαστος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Τ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΣΤΝ Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τ̃ ὅπλων Οδυσεὺς, κ̀ ϖερ̀ς Πηνελόπην ἐκ Κρήτης ἐλθ̃ ὑποκείνεται. γίγνεται ὴ αὐτ̃ δ' ἐλ̃ς ἀναγνωρισμὸς ϖρὸς Εὐρύκλειαν, τὸς πόδας αὐτ̃ νίψασ̃. κ̀ χ̃ παρέκβασιν ὁ ϖοιητ̀ς διηγεῖται ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑϖὸ συὸς ἐπλήγη κυνηγῶν.

ΑΛΛΗ.

Γαῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ ὑλ̃ς χρ̃ς Οδυσ̃α.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑϖελείϖετο δῖος Οδυσεὺς,
Μνηςήρεσσι φόνον σὺν Αθηναίῃ μερμηρίζων.
Αἶψα ὴ Τηλέμαχον ἔϖεα ϖτερόεντα ϖροσηύδα.
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Αρήια κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηςῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ϖοθέοντες·
Εκ καπν̃ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει,
Οἷά ϖοτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειϖεν Οδυσεὺς,
Αλλὰ κατήκισϖεν ὅσον ϖυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς δ' ἔτι κ̀ τόδε μεῖζον ἐνὶ ϕρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήϖως οἰνωθέντες, ἔρι ζήσαντες ἐν ὑμῖν,
Αλλήλυς τρώσητε, καταιχμώητε ὴ δαῖτα,
Καὶ μνηςύν. αὐτὸς γὰ ἐϕέλκεται ἄνδρα σίδηρ.
Ως ϕάτο. Τηλέμαχος ὴ ϕίλῳ ἐϖεϖείθετο ϖατρί·
Εκ ὴ καλεσσάμενος ϖροσέϕη τροϕὸν Εὐρύκλειαν.
Μαῖ', ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Οϕρά κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα ϖατρὸς
Καλὰ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει,
Πατρὸς ἀποιχομένοιο. ἐγὼ δ' ἔτι νήϖιος ἦα.
Νωῖ δ' ἐθέλω καταθέσθαι ἵν' ὲ ϖυρὸς ἵξετ' ἀϋτμή.

Τὸν

Τὸν δ' αὖτε πρόσεειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Αἰ γὰρ δή ποτε τέκνον ὑπερφρονέοντας ἀνέλοιο,
Οἷόν κήδεαται, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσῃ.
Ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένῃ, φάος εἶσι;
Δμωὰς δὴ σὺκ εἴας πρόβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον.
Τὼ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα.
Ξεῖνος ὅδ'. ὁ γὰρ ἀέργον ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπηται, καὶ τηλόθεν εἰληλαθώς.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερον ἔπλετο μῦθος·
Κλῄσεν δ' θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
Ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλόεσσας,
Ἐγχειά τ' ὀξύοντα. πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἔπαιεν.
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα.
Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι,
Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, ἠδὲ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
Φαίνονθ' ὁφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ ἠρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε.
Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτὸς,
Ὄφρά κ' ἔτι δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω.
Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἄμφις ἕκαστα.
Ὡς φάτο. Τηλέμαχος δ' διὰ κὴν μεγάροιο βεβήκει
Κείων ἐς θάλαμον δαΐδων ὑπολαμπομενάων,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Ἔνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο, καὶ ἠὼ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπολείπετο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Μνησήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Ἦ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Τῇ ῥ' ἄρα μιν κλισίην πυκινὴ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε,

Δινωτὴν

Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ οἱ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε,
Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ὅπλ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα θεῖφρων Πηνελόπεια.
Ἦλθον δὲ δμῳαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο· 60
Αἱ δ' ἄσπετο μὲν σῖτον τραπέειν ἠδὲ τραπέζας,
Καὶ δέπα· ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπήρων χαμάδις βάλον· ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
Νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως ἔμμεν ἠδὲ θέρεσθαι.
Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις. 65
Ξεῖν', ἔτι καὶ νεῦ ἐνθάδ' ἀνήσεαι δι' νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπεύσεις δ' γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύρηζε πάλαι, καὶ δαιτὸς ὄπασσον·
Ἢ τάχα κε δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς. 70
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεχοτημένῃ θυμῷ;
Ἢ ὅτι ἑ λίπόω; κακὰ δ' ἔμπεδα εἵματα εἶμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἔπειμι.
Τοιοῦτοι πλωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον 75
Ὀλβίῳ ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁπόσος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλά τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἤθελε γάρ πω. 80
Τῷ νεῦ μή ποτε καὶ σὺ γυναῖ ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς
Ἀγλαΐην, τῇ νεῦ γε κατὰ δμωῇσι κέκασσαι,
Μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Ἢ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, 85
Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Λήθει ἀτασθάλλουσ', ἐπεὶ οὐκ ἔτι νήλιγος ἐστίν.
Ὡς φάτο. τὸν δ' ἤμειβε θεῖφρων Πηνελόπεια·
Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν. 90

Πάντα

Πάντως Ἰαρσαλέη κύον ἀδδὲς ἔτι με λήθῃς
Ἐρδῆσαι μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις·
Πάντα γὰρ εὖ ἤδηθ'· ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τ' ξεῖνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ἀμφὶ πόσι εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμῃ ταμίῃ τῷδε μῦθον ἔειπεν.
Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἔπ' αὐτῷ,
Ὄφρα καθεζόμενος ἔπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν, ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὡς ἔφαθ'. ἡ δ' ἅμα λαὸς ὀπηδὸς κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον, ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος ἀργικὸν εὐρὺ ἰκάνει.
Ὡσέ τοῦ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεοδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχησι· φέρῃσι δὲ μῆλα μέλαινα
Πυρὸς δὲ κελεύθοις, βείθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετέλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· πολλὰ δ' εἰμὶ πολύτλων· ἀλλά μ' ἐᾷ χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἤματα· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή·
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμεῖο ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσενέβαινον

Ἀργεῖοι,

Αργεῖοι, μὴ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τ' ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μᾶλλόν κε κλέος ἐσθλὸν ἐμὸν καὶ κάλλιον ἔτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσσοι γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δ' οἶκον.
Τῷ ὄτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὐδ' ἱκετάων,
Οὐτὲ κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα πόθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἱ δ' γάμον ἀσπεύδουσιν· ἐγὼ δ' δόλοις τολυπεύω.
Φάρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ ἀθρέμονες· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον.
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσεύς,
Μίμνετ' ἐπιχρίμψαι τ' ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φάρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι πανημέριος θανάτοιο.
Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσας.
Ὡς ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγλαΐηρ.
Ἔνθά κεν ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼν καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, πολλαὶ δ' ἤματα πολλὰ ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή μευ, διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἷλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεστα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Νῦν δ' ἔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτέ πιν ἄλλην
Μῆτιν ἐφευρίσκω, μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ'. ἀχαλάα δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων
Γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα

Οἷκον

Οἶκα κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ κ᾽ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γλῦκος, ὅππόθεν ἐσσί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
130 165 Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οὐκ ἔτ᾽ ἀπολλήξεις τ᾽ ἐμὸν γόνον ἐξερέεσθαι;
Ἀλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μὴν μ᾽ ἀχέεσσί γε δώσεις
Πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἢ γὰρ δίκη, ὅππότε πάτρης
Ἧς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον ὅσσον ἐγὼ νῦν,
135 170 Πολλὰ βροτῶν δῆτι ἄστε᾽ ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ κ᾽ ὡς ἐρέω ὅ μ᾽ ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ᾽ ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ κ᾽ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ᾽ ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπφρέσιοι, κ᾽ ἐννήκοντα πόληες.
140 175 Ἀλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη. ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ᾽ Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Τοῖσι δ᾽ ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθά τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
145 180 Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δέ μ᾽ ἔτικτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Αλλ᾽ ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤιχετ᾽ ἅμ᾽ Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ᾽ ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
150 185 Ἔνθ᾽ Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τ᾽ Κρήτηνδε κατήγαγε οἷς ἀνέμοισι,
Ἰέμενον Τροίηνδε, παρέπλαγξαν δὲ Μαλειῶν.
Στῆσε δ᾽ ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόλις δ᾽ ὑπάλυξεν ἀέλλας.
155 190 Αὐτίκα δ᾽ Ἰδομενῆα μεταλλήσασθ᾽ ἀνελθών·
Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ᾽ ἔμεν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ᾽ ἤδη δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη πέλεν ἠὼς
Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ περὶ δῶματ᾽ ἄγων εὖ ἐξείνισα,
160 195 Εὐδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.

Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑταίροις οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα, καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βᾶς ἱερεύσαιμι· ἵνα πλησαίατο θυμόν.
Ἐνθα δυώδεκα μὲν μύον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·
(Εἶλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ὅπι γαίη 200
Εἶα ἴσασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων)
Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
Τῆς δ' ἄρ' ἀκαχήσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δ' ἠὼς.
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκεται ὑψικόμοισιν ὄρεσσιν, 205
Ἣν τε Εὖρος κατέτηξεν ἐπιὼν Ζέφυρος καταχεύων,
Τηκομένης δ' ἄρα τε ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
Ὡς τ' τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης,
Κλαιούσης ἣν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἐὴν ἐλέαιρε γυναῖκα. 210
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος,
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν πέρθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν.
Νιῶ μὲν δή σευ ξεῖνέ γ' οἰώ πρήσεσθαι 215
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σοὺς ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι ὁππῖ' ἄστα τοι ἕννυχα εἵματα ἕσσο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, ἠὲ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς. 220
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν. ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης.
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω ὥς μοι ἐνδάλλεται ἠτορ.
Χλαῖναν πορφυρέην δίπλῃ ἔχε δῖος Ὀδυσεύς, 225
Διπλῆν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
Ἐν ποσὶ τέροντα κύων ἔχεποικίλον ἐλλὸν
Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες· ὁ μὲν, λάε νεβρὸν ἀπάγχων, 230

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἥπαιρε πόδεσσι.
Τὸν δ' χιτῶν' ἐνόησαι ωεῖ χροὶ σιγαλόεντα,
Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἴσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς·
Η μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἔσο ωεῖ χροὶ οἴκοθ' Οδυσεὺς,
Η ἧς ἑτάρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Η τίς πε κὴ ξεῖνος. ἐπεὶ πολλοῖσιν Οδυσεὺς
Εσκε φίλος· πῶροι γὰ Αχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, κὴ δίπλακα δῶκα
Καλλὶ πορφυρέην, κὴ τερμιόεντα χιτῶνα.
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋστέλμῳ ἐπὶ νηός.
Καὶ μήν οἱ κήρυξ ὀλίγον ωεσφυέστερος αὐτῷ
Εἵπετο· ς τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ.
Γυρὸς ἔην ὤμοις, μελανόχροος, ὀλοκάρηνος·
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ων ἑτάρων Οδυσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἠδή.
Ως φάτο. τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Σήματ' ἀναγνόσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Οδυσεύς.
Η δ' ἐπεὶ ἔδν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη ωεσέειπε.
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς
Εν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε.
Αὐτὴ γὰ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
Κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι. τὸ δ' ἐκ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοσήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Τῷ ῥα κακὴ αἶσα κοίλης ἐπὶ νηὸς Οδυσεὺς
Ωιχετ' ἐποψόμενος κακὸν Ἴλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος ωεσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Ω γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Οδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε, πόσιν γοόωσα. νεμεσσητὸν μέν γε μὲν ἔδν.
Καί γάρ τις τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα

Κρείδιον, τῷ τέκνα τέκη Φιλότητι μιγεῖσα,
Η Οδυσῆϊ, ὃν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
Αλλὰ γόᾳ μὲν πᾶσαι, ἐμεῖο δ' ἦ σαώτερο μῦθον.
Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, ὡδ' ὀπικεύσω.
Ως ἤδη Οδυσῆα ἐγὼ πρὸς νόστου ἄκουσα
Αγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωὸν· αὐτὰρ ἅγα κειμήλια πολλὰ κ' ἐάλα,
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους
Ωλεσε θ' νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεύς τε κ' Ηέλιος, ὅ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Τὸν δ' ἄρ' ὀπὶ τρόπις νέος ἔκβαλε κῦμ' ὀπὶ χέρσῳ
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἳ δή μιν πρὶν κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Οδυσεὺς
Ην· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὸν ὀπὶ γαῖαν ἰόντι.
Ως πρὶν κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οἶδ' Οδυσεύς· πρὸς δ' ἄν βροτὸς ἄλλος.
Ως μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων.
Ωμνυε δ' ὅς ἑμὶ αὐτὸν ἐπισπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατερύσθαι, κ' ἑταίρους ἔμμεν' ἑταίρους.
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλως ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ανδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Οδυσεύς·
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
Οσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Οππως νοστήσαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ηδη δηὖ ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν.
Ως ὁ μὲν ὕτως ἐστὶ σόος· κ' ἐλεύσεται ἤδη

Αγχ'

Αγχι μάλ' ἀδ' ἔπι τῆλε φίλων ἠ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπεσσεῖται. ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώτω·
Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος κ' ἄριστος,
Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
305 Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω,
Τὼ δ' αὖτ' λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεὺς
Τῶ μὲν φθίνοντος μηνὸς, ἕ δ' ἰσαμένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πρόφρων Πηνελόπεια.
Αἰ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ· ὡς ἄν τις σὲ σαωσαντόμενον μακαρίζοι.
Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸς ὀίεται ὡς ἔσεται περ·
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ· ἐπεὶ οὔτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
315 Οἵ τ' Ὀδυσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, (εἴποτ' ἔην γε)
Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνὴν,
Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
Ὡς κ' εὖ θαλπόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται·
320 Ἠῶθεν δ' μάλ' ἦρι λοέσασαί τε χρίσαί τε,
Ὡς κ' ἔνδον σόλῳ Τηλεμάχῳ δειπνοῖο μέδηται
Ἡμένῳ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον ὅς κεν ἐκείνων
Τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον
Ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῖο σὺ ξεῖνε δαήσεαι, εἴπερ γυναικῶν
Ἀλλάων περίειμι νόον ἠὲ πεφρονα μῆτιν,
Εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἵμενος ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ; ἄνθρωποι δ' μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μιν ἀπηνής τ' αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 Τῷ δ' καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες·
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Τοῦ μὲν κλέος εὐρὺ μετ' ἀνθρώπους ξεῖνοι φορέουσι,
Πάντες ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.

Ω γύναι

Ω γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναν καὶ ῥήγεα στιχλόεντα
Ἠχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
Νοσφισάμην ἅμα νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Κεἰω δὴ ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῃ ἐνὶ κοίτῃ
Αεσα, καί τ' ἀνέμεινα ἐΰθρονον ἠῶ δῖαν.
Οὐ δέ τι μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπέηρανα θυμῷ
Γίγνεται· ἀλλὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο
Τάων αἵ τοι δῶμα κάτα δρήστρα ἔασιν,
Εἰ μή τις χρηὺς ἐστι παλαιὴ, κέδν' εἰδυῖα,
Ἥ τις τέτληκεν τόσα φρεσὶν ὅσσά τ' ἐγὼ περ·
Τῇδε δὲ λὰν ἀ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε πρὸς ἔειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε φίλ', ἦ μάλα τίς μοι ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα,
Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Εστι δέ μοι χρηὺς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἥ κεῖνον δύστηνον ἐΰτροφον ἦδ' ἀτίταλλεν,
Δεξαμένη χείρεσσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστᾶσα πολύφρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα· καί που Ὀδυσεὺς
Ἦ δὴ τοῖος δ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη. χρηὺς ᾗ κατέσχετο χεροὶ πρόσωπα,
Δάκρυα δὲ ἔκβαλε θερμά· ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὤ μοι ἐγὼ σέο τέκνον ἀμήχανος· ἦ σε πολὺ Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε δεδάη θυμὸν ἔχοντα·
Οὐ γάρ πω τις τόσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκηε, καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας,
Ὅσσα σὺ τῷ ἐθέλων, λελάθου δ' ἕως ἴκηαι
Γήρας τε λιπαρὸν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
Νῦν δέ τοι ὧδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ·
Οὕτω που καὶ κεῖνῳ ἐφεψίοωντο γυναῖκες

Ξείνων

Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τοὶ κλυτὰ δ' ὤμαθ' ἵκοιτο,
Ὡς σέθεν αἰ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι·
Τάων νωῖ λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλ' ἀλεείνων,
Οὐκ ἐάας νίζειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκητι ἀνώγει
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς
Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νωῖ ξυνίει ἔπος ὅ, τί κεν εἴπω·
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
Ἀλλ' ὅπως τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι
Ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γρηῦ, ἔτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα ἰκέλω ἀλλήλοιϊν
Ἐμμεμυῖα, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέεσθ' ἀγορεύεις.
Ὡς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δ' ἄλεθεν ἔλε παμφανόωντα
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολλὺ
Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δ' σκότον ἐτράπετ' αἶψα.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, μή ἑ λαβοῦσα
Οὐλίω ἀμφεάσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔρδα γένοιτο.
Νίζε δ' ἄρ' ἆσσον ἰοῦσα ἄνακτ' ἑόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
Οὐλίω τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα μετ' Αὐτολύκου τε καὶ υἷας,
Μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώποις ἐκέκασσο
Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία κάῃεν
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον,
Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς.
Τὸν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο ὅ, τι κε θείης
Παιδὸς παγδὶ φίλῳ. πολυάρητος δέ τοι ἐσσί.
Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.

Γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε τίθεθ' ὄνομ', ὅ, τι κεν εἴπω.
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμην τόδ' ἰκάνω
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν·
Τῷ Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρῴϊον εἰς μέγα δῶμα
Ἐλθῃ Παρνησσόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω·
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσί τε μειλιχίοισι.
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς πολυφῦς Ὀδυσῆϊ,
Κῦσ' ἄρα μιν κεφαλῇ τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἑφοπλίσασθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Αὐτίκα δ' εἰσήγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον,
Τὸν δέρον ἀμφί θ' ἔπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίσυλλόν τ' ἄρ' ὄπτησαμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὠπησάν τε πολυφραδέως, δάσαντό τε μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πανύοπτον ἦμαρ ἐς ἠέλιον κατέδυτα
Δαίνυτ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνον δῶρον ἕλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Βὰν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἧιεν. ἀτὰρ δ' ὄρεος πεδιόωντα κατειμένον ὕλῃ
Παρνησσὸν· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον πεδόσε βάλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Υἱὲς Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἧιεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
Τὴν μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διάκει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε

Οὔτέ μιν ἠέλιος Φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρῳ περάασκε Διὰμπερές· ὡς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε ὠΐσατο κτύπος ἦλθε πιθοῖϊν,
Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. ὁ δ' ἀντίῳ ἐκ ξυλόχοιο
Φείξας εὖ λοφιῇ, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν ὀχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσεὺς
Ἔσυτ' ἀναχόμενον δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμενος μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σὺς
Γνὸς ὕπερ· πολλὸν γὰ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς αἰζηός, ἐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς ἔτυπσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ γὰ διῆλθε φαεινῇ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών· ἀπὸ δ' ἔπλατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ὠτειλὴ δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλα πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου τε καὶ υἷες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πόροντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλῃ χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τὼ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν χερσὶν χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἀπιμασαμένη· πόδα δ' ἄφεικε φέρεσθαι.
Ἐν δ' ἔβαλε κνήμην, κανάχησε δὲ χαλκός.
Ἄψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἀπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα ἕλε φρένα· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλήσθην· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Ἄψαμένη δ' ἄρα γούνων Ὀδυσῆα προσέειπεν.
Ἦ μάλ' Ὀδυσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.

Η, ἓ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Η δ' ὅτ' ἀθρήσαι δώματ' ἀντίη, ὅτε νοήσαι·
Τῇ γὰρ Αθηναίη νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Χεῖρ' ὑπὸ μασταμφω φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔθεν ἄσσον ἐρύσατο, φώνησέν τε.
Μᾶια, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ὑπὸ μαζῷ. νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ηλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐπεὶ ἐφράθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μήτις τ' ἄλλῳ ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
Ωδὲ γὰρ ἐξερέω· τὸ δὲ ἓ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ χ' ὑπὸ ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυὸς,
Οὐδὲ τροφὸς ἔσῃς σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Εὐρύκλεια.
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὺν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ὀπιθεῖσαν·
Εξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἢὲ σίδηρος.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Εἰ χ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυὸς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσεύς.
Μᾶια, τίη δὲ σὺ ταῦς μυθήσεαι; οὐδέ τι σε χρή·
Εὖ νυ κὰγ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ ἕκαστα.
Αλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ὑπίστεο δὲ θεοῖσιν.
Ως ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ δι' ὤκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψέν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀστοπόρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Οδυσεὺς
Θερσόμενος, ἀλλὰ δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πολύφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κείτοιο πάρ' ἠδέος ἔασται ὥρη,

Οντινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς ϛ κηδόμῳόν περ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ ϛ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ημαται μὴ γὰ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,
Ες τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα ϗ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕληταί τε κῶιτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Οξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ως δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆις ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Η τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ιτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ως ϛ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ηὲ μένω ὥδε παρ' παῖδ', ϗ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε ϗ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Η ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Αχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς ἔως μὲν ἔτι πέλε νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὐκ ἐάμ', οὐδ' ἔα, πόσιος κατὰ δῶμα λιπέσθαι·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ ϗ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κτήσιος ἀχαλόων τὴν οἱ κατέδουσιν Αχαιοί.
Αλλ' ἄγε μοι τὸ ὄνειρον ὑποκρίνασθαι, ϗ ἄκουσον.
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τε σφιν ἰάνομαι εἰσορόωσα·
Ελθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, ϗ ἔκτανεν. οἱ δὲ κέχυντο
Αθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον ϗ κώκυον ἔν περ ὀνείρῳ.
Αμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Αχαιαὶ,
Οἰκτρὸ ὀλοφυρομένην ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Αψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ὀπὶ προέχοντι μελάθρῳ·
Φωνῇ δ' ἀνθρωπηίῃ κατερήτυε, φώνησέν τε.

Θάρσῃ Ικαρίοιο κόρη τηλεκλειτοῖο·
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
Χῆνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νυῦν αὖτε θεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δ', χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένους ὡδὲ πύελον, ἦχι πάρος περ.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι, ἔπως ἐσὶν ὑποκλίναντα ὄνειρον
Ἄλλη ἀποκλίναντ'. ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
Πέφραδ' ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ'· οὐδέ κε τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε, ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
Γίνονθ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
Τῶν οἳ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστὸν ἐλέφαντος,
Οἵ δ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκρήαντα φέροντες.
Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀάσσητον ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ἠδη δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποιχήσῃ. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τὸν πελέκεας σοὶ κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἔοῖσιν
Ἰσκε' ἐξείης, δρυόχους ὡς, δώδεκα πάντας·
Στὰς δ' ὄγε πολλὸν ἄνευθε, διαρρίπτασκεν ὀιστόν·
Νῦν ἤ μνηστῆρεσσιν ἄεθλον τόνδε φήσω.
Ὅς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοιστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσπόμενος, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κρείθιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·

Τὸν

Τῶ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τῶτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεὺς,
Πρὶν τόξα τόδε τόξον εὐξόον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρῳ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Εἰ δ' ἐθέλοις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰεὶ
Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνὴν ἣ μοι γοόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος κακόφημον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθά κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷ δ' ἐνὶ οἴκῳ,
Ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὡς εἰπὼν ὑπερῷα θοὰ βήσετο λαμπετόωντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Υ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Βουληθεὶς ἀνελεῖν Ὀδυσεὺς τὰς μνηστῆρας τοῖς μνηστῆρσι διαπαντὸς, καὶ μεταγνοὺς, ἀφ' ἧς ἐξῆς ποιεῖ Εὔμαιον καὶ Φιλοίτιον ἀφικέσθαι, ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται ὁμιλία.

ΑΛΛΗ.

Υ, Βεβυταῖς Ζεὺς δαίσειν Ὀδυσῆα, καὶ οἷς θ' Ἑταίροις.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προθόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσεύς·
Καμμενὲν ἀδέψητον βοέην ὑπερθε
Κώεα πολλ' ὀΐων οὓς ἱερεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ὑπὲρ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων. τοὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
Ἦισαν αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τῷ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Πολλὰ δ' μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
Ἦ ἔτ' ἐᾷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Τσατα καὶ πύματα. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἀνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι·
Ὡς ῥα δ' ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένη κακὰ ἔργα.
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ.
Τέτλαθι δὴ κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,
Ἡμαὶ τῷ ὅτε τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
Ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἔτλαο, ὄφρά σε μῆτις

Ἐξάγαγ'

Εξάγαγ' ἐξ ἄντροιο ὀϊόμβιον θανέεσθαι.
Ως ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
Τῷ ῥ' μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀπὸ δ' αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα ⁊ ἔνθα.
Ως δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσης τε ⁊ αἵματος ἔνθα ⁊ ἔνθα
Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
Ως ἄρ' ὅγ' ἔνθα ⁊ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσιν. ἀχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα, δέμας δ' ἴκτο γυναικί·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν φωνὴς μῦθον ἔειπε.
Τίπτ' αὖτ' ἐρήαι πάντων πέρι κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστί, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καὶ παῖς οἷόν πε τις ἐέλδεται ἔμμεναι ὥς.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλά τι μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι ⁊ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
Εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἑκητι,
Πῇ κεν ὑπεκφύγοιμι; τὸ σὺ φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Σχέτλιε, ⁊ μὴν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ,
Ὅστις θνητός τ' ἐστὶ ⁊ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, δι' ἀμπερὲς ἥ σε φυλάσσω
Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
Νῶϊ περισταῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἀρῆι,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας ⁊ ἴφια μῆλα.
Ἀλλ' ἐλέτω σε ⁊ ὕπνος· ἀνίη ⁊ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑπὸ δύσεαι ἤδη.
Ως φάτο. ⁊ ῥά οἱ ὕπνον ὑπὸ βλεφάροισιν ἔχυεν.
Αὐτὴ δ' αὖ ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων.

Εὖτε

Εὖτε τ' ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμῷ,
Λυσιμελής. ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέχρετο κέδν' εἰδυῖα·
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν.
Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, αἴθέ μοι ἤδη
Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά κ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο φερόμενα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς ἠϊόος βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, αἰ δ' ὑπολίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δ' ἄρα δῖ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδεῖ οἴνῳ·
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἁγνὴ,
Ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι·
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον
Κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
Εἰς Διὰ τερπικέραυνον· (ὁ γὰρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ', ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων)
Τόφρα δὴ τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν συνεροῖσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ὡς ἔμ' ἀϊσώσαιεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Ἦ μ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' ὀδυσῆα
Ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὑπὸ συνερεῖ ἀφικοίμην,
Μηδέ τι χείρον ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχησιν· (ὁ γὰρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ)
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσθην κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.

Ως

Ως ἔφατ. αὐτίκα ἦ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἠώς.
Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σώθετο δῖος Ὀδυσεύς·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ἤδη γινώσκουσα παρεστήκυῖαν κεφαλῇφι.
Χλαῖναν μὲν σωρῆλῶν καὶ κώεα τοῖσιν ἔνδδεν,
Ες μέγαρον κατέβησκε δῖπι θρόνδε· ἐκ δ' βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών.
Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ὑπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν
Ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν, ἔκτοθεν δ' Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος. ὃ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων. γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἕατο πυμένι λαῶν·
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπηρώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν·
Ἡ δὲ μία οὔπω παύετ', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Ἡ ῥα μύλην στήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι.
Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὐδέ πόθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις
Κρῆνον νῦν, καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ, τι κεν εἴπω·
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὔστατον ἤματι τῷδε
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐραστήν.
Οἱ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γύνατ' ἔλυσαν
Ἄλφιτα τυχέσαι, νῦν ὕστατα δειπνήσαιεν.
Ως ἄρ' ἔφη. χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσεὺς,
Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
Ἀνεκόμισσαν ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δ' ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·

Ποσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, θεὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔεικτε.
Μαῖα φίλη, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσαθ' ἑνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ ἠδ' σίτῳ; ἢ αὔτως κεῖται ἀκηδής;
Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸ δὲ τ' ἀρείων ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Εὐρύκλεια.
Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενον, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πρόνημνον· εἴρετο γάρ μιν.
Αλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνος μιμνήσκοιτο,
Ἢ μὲν δέμνι' ἄνωγε ὑπασπορέσσαι δμωῇσιν.
Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν ὀιζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἤθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν,
Αλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Εδράθεν ἐν προθύροιο· χλαῖναν δ' ὑπέστορεσα μοῦνοι ἡμεῖς.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δ' ἀπὸ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Αχαιούς.
Η δ' αὖτε δμωῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν,
Εὐρύκλει' Ωπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
Ἀρῆϊθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι,
Ῥάσσατέ τ', ἐν δὲ θρόνοισ' εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ στόγοισι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ερχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσατε θᾶσσον ἰοῦσαι.
Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
Αλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ως ἔφαθ'. αἱ δ' ἄρα τ' μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπίθοντο.
Αἱ μὲν εἰκοσι βῆσαν ὑπὸ κρήνην μελάνυδρον·
Αἱ δ' αὖτε κατὰ δῶμα ὑπασσαμένως πονέοντο.
Ες δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες. οἱ μὲν ἔπειτα

Εὖ κ' ἐπιξαμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἔασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι.
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα θεοσηύδα μειλιχίοισι.
Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν;
Ἦ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Αἰ γὰρ δὴ Εὔμαιε θεοὶ τίσαιτο λώβην,
Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωνται
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, ἀδὲ αἰδῶς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστῆρεσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐϊδάτῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι.
Ξεῖν', ἔτι Ϲ νωῖν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξειμι θύραζε
Πάντως; οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι οἴω,
Πρὶν χειρῶν πεύσεσθαι. ἐπεὶ σύ περ ἀκὰ κόσμον
Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλοι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο. τὸ δ' ἔπι προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βῆν σεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας,
(Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵτε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται)
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐϊδάτῳ·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτιον ἄγχι σταθείς.
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶτα
Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξεύχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; πᾶ δὲ νύ οἱ γῆν καὶ πατρὶς ἄρουρα;
Δύσμορος, ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,

Οπποτε κ' βασιλεῦσιν ὑπικλώσσηται ὀϊζύν.
Η, Ὁ δ' ἑξιτερῆ δειδίσκετο χειρὶ ῥαχείας·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ὕστερον ὀπίσσω
Ολβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῆς ἔχεαι πολλοῖσιν.
Ζεῦ πάτερ, ἄ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς,
Μισγέμεναι κακότητι κ' ἄλγεσι λυγαλέοισιν.
Ἰδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυσται δέ μοι ὄσσε
Μνησαμένῳ Ὀδυσῆϊ· ἐπεὶ κἀκεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
Εἴπερ ἔτι ζώει, κ' ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, Ὁ εἰν ἀίδαο δόμοισιν,
Ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ ἀμύμονος, ὅς μ' ὑπὸ βυσὶν
Εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ·
Νῦν δ' αἰ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, ὧδέ κεν ἄλλως
Ανδρί γ' ὑποσχύῳτο βοῶν ἠΰ εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι μὲν κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
Εδμεναι· ἐδέ τι παυδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσι,
Οὐδ' ὅππόσα τρομέουσι θεῶν. μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δάσασθαι δῖ' οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ φίλοισι
Πόλλ' ὀπιδνείεται· μάλα μὲν κακὸν, ὕμος ἐόντος,
Αλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσι
Ανδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δ' ἧ ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βυσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν·
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων. (ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται)
Αλλ' ἔτι τ' δύσηνον ὀΐομαι, εἴποθεν ἐλθὼν
Ανδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Βάκτρ' ἐπεὶ ἄρα κακῷ ὄρ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γινώσκω ἧ κ' αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει,
Τὤνεκά σοι ἐρέω, κ' ἐς μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,

Εστίη

Εσθη τ' Οδυσῆϊ ἀμύμονι ἠν ἀφικάνω·
Η σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Οδυσεύς.
Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἶψ' ἐθέληθα,
Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Αἰ γὰρ τῶτο ξεῖνε ἔπος τελέσαι Κρονίων.
Γνοίης οἵη ἐμοὶ δυνάμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ως δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Οδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανατόν τε μόρον τε
Ηρτυνον. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δ' ἰρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Αμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ω φίλοι, οὐκ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλέμαχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ως ἔφατ' Αμφίνομος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ελθόντες δ' ἐς δώματ' Οδυσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ιέρευον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
Σωλάγχνα δ' ἄρ' ὀπήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσι κερόωντο. κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης·
Σῖτον δὲ σφ' ἐπένειμε φιλοίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐῴνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Οδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
Εντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, πρὸς λάϊνον οὐδόν·
Δίφρον ἀεικέλιον προσθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν·
Παρ δ' ἐτίθη σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχυεν
Εν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ενταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων.
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων. ἐπεὶ οὔ τοι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Οδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.

Τμεῖς

Υμεῖς ἦ μνηςῆρες ὑπίσχετε θυμὸν ἑνιπῆς
Καὶ χεῖρας, ἵνα μή τις ἔρις κὴ νεῖκος ὄρηται.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες
Τηλεμάχῳ θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Αντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Αχαιοὶ
Τηλεμάχῳ· μάλα δ' ἡμιν ἀπηλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαιμι ἐν μεγάροισι, λιγυὺ περ ἐόντ' ἀγορητύν.
Ως ἔφατ' Αντίνοος. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ηγον. τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Αχαιοὶ
Αλσος ὑπὸ σκιερὸν ἑκατηβόλῳ Απόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα θ' ἐρύσαντο,
Μοίρας δασάμενοι δαίνυτ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Οδυσῆι μοῖραν θέσαν ὀτρύνοντο,
Ισην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον· ὡς γὰ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Οδυσῆος θείοιο.
Μνηςῆρας δ' ὲ πάμπαν ἀγακλυτὸς ἔῤῥα Αθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδαο Οδυσῆος.
Ην δέ τις ἐν μνηςῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδὼς,
(Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμη δ' ἔνι οἰκία ναίεν)
Ος δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Οδυσῆος δηὶν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ος ῥα τότε μνηςῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
Κέκλυτέ μοι μνηςῆρες ἀγακλυτοί, ὄφρά τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξείνῳ ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ισην. ὲ γὰ καλὸν ἀτέμβειν ὲδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώματ' ἵκηται.
Αλλ' ἄγε οἱ κὴ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὄφρα κὴ αὐτὸς
Ηὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠὲ τῷ ἄλλῳ
Δμώων οἳ κατὰ δῶμα' Οδυσῆος θείοιο.
Ως εἰπὼν, ἔῤῥιψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών. ὁ δ' ἀλεύατ' Οδυσεὺς,

Ηκα Ἀθηναίης κεφαλὴν· μείδησε δ' Ὀδυσσεὺς
Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.
Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ.
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ,
Οὐκ ἔβαλες τ' ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ἐνθάδε. τῷ μή τις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω· ἤδη γὰρ νοέω ἠδ' οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δέ τι νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ πεπλαμένῳ εἰσορόωντες,
Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου. χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
Τεθνάμεν ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁρόωσθαι,
Ξείνους τε συφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ῥυσάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὄψε δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος.
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ὑπὲρ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτ' ἔτι τ' ξεῖνον συφελίζετε, μήτέ τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
Ἧπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἆδοι ἀμφοτέροισιν.
Ὄφρα μὲν ἡμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοσφίσσειν Ὀδυσῆα πολύφρονα οὔνδε δόμονδε,
Τόφρ' ἄτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰαχέμεναί τε
Μνηστῆρας κατὰ δῶματ'· (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
Εἰ νόσφι' Ὀδυσεύς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα)
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλέξον,
Γήμασθ' ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πορήσιν,

Ὄφρα

Οφρα σὺ μὴν χαίρων πατρῴια πάντα νέμηαι,
Εσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλα δῶμα ἴκηται.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐ μὰ Ζῆν' Αγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ος πᾶ τῆλ' Ιθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄπτερα δῶρα δίδωσι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο διέσσαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τᾶτο θεὸς τελέσειεν.
Ως φάτο Τηλέμαχος. μνησῆρσι δὴ Παλλὰς Αθήνη
Ασβεσον γέλον ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν·
Αἱμοφόρυκτα δὴ κρέα ἤσθιον· ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὠίετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Α δειλοὶ τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, δεδάκρυται δὲ παρειαί·
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον· πλείη δὲ καὶ αὐλὴ
Ιεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον. ἠέλιος δὲ
Οὐρανῷ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ὑπεδέδρομεν ἀχλύς.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γελάασαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν.
Αφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Αλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψαθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐίσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Εὐρύμαχ' οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ ὦτα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής·
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ερχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι, οὐδ' ἀλέαιτο
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Οδυσῆος
Ανέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.

Ως εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.
Ικετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ὑπὶ ξείνοις γελόωντες.
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Τηλέμαχ', ἤτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.
Οἷον μὲν ξεῖνα τῆτον ἔχεις ἀτίμησον ἀλήτεω,
Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον· ἠδέ τι ἔργων
Εμπαιον, ἠδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Αλλος δ' αὖτέ τις ἦτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Αλλ' εἴ μοι πείθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Τὼς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληῖδι βαλόντες
Ες Σικελὸς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
Ως ἔφασαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
Αλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ
Οππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Η δ' ἀπαντήσιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κέρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ανδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γὰρ τοί γε γελοίωντες τετύκοντο
Ηδύ τε Ϲ μηυσικὴς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἱέρευσαν·
Δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαλίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι. πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Φ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Πηνελόπη τῷ τείνοντι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον. Ὀδυσεὺς ὑπ' Εὐμαίῳ, καὶ Φιλοιτίῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀρίστησι τὸ βέλος ἀφ' τῆς πελέκεων, ἄλλως τεῖναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος.

ΑΛΛΗ.

Φῖ δὲ βίον ποτίθησιν ἀεθλον Πηνελοπείη.

Τὴ, δ' ἄρ' ὅτι φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Τόξον μνησήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχεῦ.
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν ποσσὶ βήσετο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο δ' ἠ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
Καλὴν, χαλκείην, κώπῃ δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν·
Βῆ δ' ἴμεν ἀθέλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἑκάτερθεν. ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος.
Ἔνθα δὴ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη
Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν γοόεντες ὀϊστοὶ,
Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἶφιτος Εὐρυτίδης, ὁπιπήλος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος. ἤτοι Ὀδυσεὺς
Ἦλθε μετ' χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε.
Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξέσσην πολλὼ ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσεὺς,

Παιδνὸς ἐών· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
Ἰφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ,
Αἵ δή οἱ κῆ ἔπφτε φόνος κῆ μοῖρα γένοντο,
Ἐπφδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
Φῶθ' Ηρακλῆα, μεγάλων ἐπίσπορα ἔργων,
Ος μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Σχέτλιος, ἀδὲ θεῶν ὄπιδ' ἠδέσατ', ἀδὲ τράπεζαν
Τὴν δή οἱ παρέθηκεν· ἔπφτε δ' ἔπφνε δ' αὐτόν·
Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Οδυσῆι σινήμενος· δῶκε δ' ἄρ' ὄιστόν,
Τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὔρυτος, αὐτὰρ ὁ παισὶ
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
Τῷ δ' Οδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
Ἀρχὴν ξεινοσύνης πρόσκηδέος. ἀδὲ τραπέζῃ
Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ἰφιτον Εὐρυτίδην, θεοείκελον ἀθανάτοισιν,
Ος οἱ τόξον ἔδωκε. τὸ δ' ὕστατα δῖος Οδυσεὺς
Ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ηρεῖτ', ἀλλ' αὐτῷ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τ' ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Οὐδόν τε δρυΐνον πρόσβησάτο, τὸν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σταθμοὺς ἴθυνεν,
Εν δ' ἕσταθμὸς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Αὐτὴ ἄρ' ἥ γ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης,
Εν δ' κληῖδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας
Αντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δ' ἧκλοὶ
Εστασαν, ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο.
Ενθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ παστάλα ἄἰνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ πρόσκειτο φαεινός.
Ἐζομένη δ' κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,

Κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἧρες τόξον ἄνακτος.
Η δ' ἐπεὶ ἓν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἴμεν μεγαρόνδε μετ' μνηστῆρας ἀγαυὺς,
Τόξον ἔχων' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκην· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. 60 95
Τῇδ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς ἠ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥὰ παρ' σταθμὸν τέλος πύκα ποιητοῖο,
Ἀντα παρειάων ἐχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα· 65 100
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Αὐτίκα δὴ μνηστῆρσι μετηύδα, κὴ φάτο μῦθον.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες ἀγήνορες, οἱ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐδητύϊ ἠ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, οὐδέ τιν' ἄλλην 70 105
Μύθῳ ποιήσασθαι ἐπιχθονίην ἐδυώασθε,
Αλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Αλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον.
Θήσω γὰρ μέγα τόξον Οδυσσῆος θείοιο·
Ος δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, 75 110
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσπόμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κυρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο,
Τὸ ποτε μεμνήσεσθαι οἰόμην ἔμπερ ὀνείρου.
Ως φάτο. καὶ ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν 80 115
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο, ἠ κατέθηκεν.
Κλαῖε δὴ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημερία φρονέοντες, 85 120
Ἀ δειλοὶ, τί νυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον; ἦ τε κὴ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτιν.
Αλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἠὲ θύραζε
Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, 90 125

Μνηστήρεσσιν

Μνηςήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. ὃ γὰρ οἵῳ
Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύεσθαι.
Οὐ γάρ τις κατὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα·
(Καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ) πάις δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσιν ἐώλπει
Νόῳ ἐὼ ἐντανύσειν, διοϊςεύσειν τε σιδήρου.
Ἦτοι ὃ ἰοχέαιρα μετ' ἀνδράσι πρῶτος ἔμελλεν
Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα
Ἡμενος ἐν μεγάρῳ, ὄτρυνε δὲ πάντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὴ κὴ μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.
Ὦ πόποι ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων.
Μήτηρ μὲν μοι φῆσι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἄλλῳ ἄμ' ἕψεσθαι, νοσφισαμένῃ τόδε δῶμα·
Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω κὴ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγετε μνηςῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Οἵη νῦν ἔκ ἐςι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
Οὔτε Πύλῳ ἱερῇ, ἔτ' Ἄργεϊ, ἔτε Μυκήνῃς,
Οὔτ' αὐτῇς Ἰθάκης, ἔτ' Ἠπείροιο μελαίνης.
Καὶ δὴ αὐτοὶ τόδε γ' ἴςε· τί με χρὴ μητέρα αἶνα;
Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνηςι παρέλκετε, μηδ' ἔτι τόξα
Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε πανυςύος, ὄφρα ἴδωμεν.
Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ δὴ τόξα πρηνέμμεν·
Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοϊςεύσω τε σιδήρου,
Οὐ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
Λείπει ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
Οἷός τ' ἤδη παιτὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Ὀρθὸς ἀναίξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας ςῆσεν, ἀμὰ τάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ ςάθμην ἴθυνεν·
Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τάφος δ' ἔλε πάντας, ἰδόντας
Ὡς εὐκόσμως ςῆσε· πάρος δ' ὃ πώποτ' ὀπώπει.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, καὶ τόξα πρήτιζεν.
Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,

Τρὶς

Τελὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἁπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
Νδρλεὺ ἐντανύσθην, διοιζύσθην τε σιδήρω.
Καὶ νύ κε δὴ ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
Αλλ' Οδυσεὺς ἀνένευε, Ϛ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο.
Ω πόποι, ἢ κὴ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι κὴ ἄκικυς,
Ηὲ νεώτερός εἰμι, κὴ ὄφρα χερσὶ πέποιθα
Ανδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε μις πρότερος χαλεπήνῃ.
Αλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐσσε,
Τόξα πρήσασθε, κὴ ὀκτελέωμεν ἄεθλον.
Ως εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε,
Κλίνας κεκλητῆσιν εὐξέσης σανίδεσσιν·
Αὐτῷ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἀπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέσης.
Τοῖσιν δ' Αντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ορνυθ' ἑξείης ἁπὸ δεξιὰ πάντες ἑταῖροι,
Αρξάμενοι ὅθεν τε περ οἰνοχοεύει.
Ως ἔφατ' Αντίνοος. τοῖσιν δ' ἀπίνυσε μῦθος.
Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο Οἰνοπος υἱός,
Ο σφι θυοσκόος ἔσκε, πὰρ δὲ κρητῆρα δὲ καλὸν
Ιζε μυχοίτατος αἰεί· ἀπαφαλίαι δέ οἱ οἷος
Εχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνησῆρεσσιν.
Ος ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε κὴ βέλος ὠκύ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, κὴ τόξα πρήτιζεν.
Οὐδέ μιν ἐντάνυσε· πρὶν γὰ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
Ατρίπτους, ἁπαλάς. μνῆ ἣ μνησῆρσιν ἔειπεν.
Ω φίλοι, ἢ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω ἣ κὴ ἄλλος.
Πολλὸς γὰ τόδε τόξον ἀρεσσῆας κεκαδήσει
Θυμῷ κὴ ψυχῆς· ἐπὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι
Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν ὧδ' ἔνεκ' αἰεὶ
Ενθάδ' ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
Νῦν μέν τις Ϛ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ
Γῆμαι Πηνελόπειαν Οδυσσῆος πόσιν ἀκοίτιν·
Αὐτὰρ ἐπὶν τόξα πρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Αλλην δή τιν ἔπειτα Αχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω

Μνάσθω ἐέδνοισιν ἀριζήμιον. ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν ἄριστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕο τόξον ἔθηκε,
Κλίνας κληλιτῆσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν,
Αὐτῇ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ ἐνεσέκλινε χορώνῃ·
Αὖ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἀπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέσης.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Λειώδες, πῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκέων.
Εἰ δὴ τὸ τόξον γε τόσον ἀέλπτως κεκαδήσῃ
Θυμῷ καὶ ψυχῇς· ἐπεὶ ὃ δώσουσι σὺ πανύσσαι.
Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ
Οἵόν τε ῥυτῆρα βιῷ τ' ἔμμεναι καὶ ὀϊστῶν·
Αλλ' ἄλλοι πανύσσουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.
Ως φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν.
Αγχοῦ δὴ πῦρ κῆιον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεύ,
Πὰρ δ' ἧπτε δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Εκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Οφρα νέοι θαλπόντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
Τόξῳ πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέσωμεν ἄεθλον.
Ως φάβ'. ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ.
Πὰρ δ' ἧκεν φέρων δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Εκ δὲ στεατόεν ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Τῷ ῥα νέοι θαλπόντες, ἐπιχρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
Ενταυσαι, πολλὸν δ' ἔτι βίης ἐπιδεύεες ἦσαν.
Αντίνοος δ' ἔτ' ἔπειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Αρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς ὀδυσσῆος θείοιο·
Ἐκ θ' αὐτὸς μετὰ τοῦ δόμου ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
Φθεγξάμενος σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μειλιχίοισι.
Βουκόλε καὶ σὺ συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι

Ωδε μάλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκῃ;
Ἦ κεν μνησήρεσσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
Εἴπατ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε πρωτέεσσιπε βοῶν ἀγὸς ἀγκυλοχήλης ἀνήρ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥ' τοῦτο τελεύτησας ἐκέλευσε, 200 235
Ὡς ἔλθοι μνῶν κεῖνος ἀνήρ, ἀλάλκοι δέ ἑ δαίμων,
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τ' γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω, 205 240
Ἑξαῦτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ· κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐέλδομαι οἰσιν ἰκάνω
Οἵοισι δμώων· τῶν δ' ἄλλων οὔ τιν' ἄκουα 210 245
Εὐξαμένην ἐμὲ αὖτις ὑποστρέψαι οἶκαδ' ἱκέσθαι.
Σφῶϊν δ' ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω·
Αἴ κ' αὖ ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὀπάσω,
Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα 215 250
Τηλεμάχου ἑταῖρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
(Ὀφρά μ' εὖ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ)
Οὐλίην τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο. 220 255
Ὡς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπὸ ἔργαθεν ὀλῆς.
Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ὡς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσε. 225 260
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε.
Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε· μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀπαγγείλῃσι δὲ καὶ ἔσω.
Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες· 230 265

Πρῶτος

Πρῶτος ἐγὼ, μὴ δ' ὔμμες. ἀπὸρ τόδε σῆμα τετύχθω·
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην.
Ἀλλὰ σὺ δῖ' Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἤν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι τῷδ' ἔργῳ.
Σοὶ δ' ὦ φιλοίπε δῖε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη.
Ἐς δ' ἄρα οἱ τὼ δμῶε ἴτην θείοιο Ὀδυσῆος.
Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μὲν χερσὶν ἑνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλας πυρός· ἀλλά μιν ὀδ' ὡς
Ἐντανύσας δοιώτο· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Ὤ πόπο, ἦ μοι ἄχος καὶ ἐμοὶ τ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ πάντων.
Οὔτι γάμου τοσσόνδε ὀδυρόμεθ' ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἵ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ὑπεροπλίζει ἐμεῖο
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' ἀθανάτοισι μάχεσθαι.
Τόξον· ἐλεγχείη κε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Εὐρύμαχ', οὐ γάρ πως ἔστιν· νοέεις καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'. ἀπὸρ πελέκεας γε καὶ εἰ κ' ἐθέλῃσθα ἅπαντας
Ἑστάμεν, ἀθανάτω γὰρ τὶν ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ'· οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
Ἡῶθεν δ' ἐκέλευε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν

Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Οφρ' ἅπτι μηρία ἥεντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξα πειρώμεθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ως ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἅπιηδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἅπτι χεῖρας ἔχυαν, 270 305
Κοῦροι δ' κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἒν σπείσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Τοῖσδε δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης, 275 310
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοείδεα
Λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος καταὶ μοῖραν ἔειπε·
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἅπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κρείτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. 280 315
Αλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ σθένεϊ πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ις οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Η ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν, 285 320
Δείσαντες μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσῃεν.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Α δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἑκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι; αὐτὰρ ἀκούεις 290 325
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος
Ημετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Οἶνος καὶ κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα 295 330
Ασσεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειριθόοιο,
Ες Λαπίθας ἐλθόντ'. ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο.
Ηρωας δ' ἄχος εἷλε, δι' ἐκ πρόθυρα δ' ὀρώρει
Ελκων ἀναίξαντες, ἀπ' ἄατα νηλεῖ χαλκῷ 300 335

Ρῖνάς

Ῥινάς τ' ἀμήσαντες. ὁ δ', Φρεσὶν ἧσιν ἀασθεὶς,
Ἤιεν ἠΰ ἄτῃσιν ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ,
Ἐξ ὧν κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
Οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ὡς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴ κε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς. ἀ γάρ τοι ἐπητύς ἀντιβολήσας
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Πέμψομαι· ἔνθεν δ' οὔ τι σαώσεαι. ἀλλὰ ἔκηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κυρτερόισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Ἀντίνοε, ἀ μὴ καλὸν ἀτέμβειν ἠδὲ δίκαιον
Ξείνης Τηλεμάχης, ὅς κεν τάδε δώματ' ἴκηται.
Ἐλπεαι, αἴ κ' ὁ ξεῖνος ὀδυσσῆος μέγα τόξον
Ἐντανύσῃ, χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ εἰὼ ἧσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτὸς πρὸ τεῦ γ' ἐνὶ φρεσὶν ἔλπεο θυμῷ,
Μηδέ τις ὑμείων ὄφρ' εἰνέκα θυμὸν ἀχεύων
Ἐνθάδε δαινύσθω. ἐπεὶ ἠδὲ μὴ ἠδὲ ἔοικεν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Κούρη Ἰκαρίοιο πολύφρων Πηνελόπεια,
Οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθ'· ἠδὲ ἔοικεν·
Αλλ' αἰσχυνόμεθοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Ἢ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται· ὅτ' ἠδέ τις τόξον ἐΰξοον ἐντανύσσας,
Ἀλλ' ἄλλος τις πλωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ῥηϊδίως ἐπένυσσε βιὸν, λάχε δ' ἧκε σιδήρου.
Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Εὐρύμαχ', ἄπως ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
Ἐμμενέμεν, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀρίστου· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δ' ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπαγής,
Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμενεν ἔμμεν.

Αλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον· ὄφρα ἴδωμιν.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ ᾧ κε τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
Ἑσσω μιν χλαῖναν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δ' ὀξυὼ ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα τ' ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἀμφήκες· δώσω δ' ὑπὸ ποσὶ πέδιλα·
Πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν ὅττις ἐμεῖο
Κρείσσων ὧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε τ' ἀρνήσασθαι,
Οὐδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατεκοιρανέουσιν,
Οὐδ' ὅσοι νήσοισι παρὲξ Ηλίδος ἱπποβότοιο·
Τῶν ὅττις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αὖ κ' ἐθέλοιμι
Καὶ καθαπὰξ ξείνῳ δόμεναι πάσδε τόξα φέρεσθαι.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε· καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐπιχεύσθαι· τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· ἐμὸν γὰρ κράτος ἐς τὸ ἵκωμαι.
Η μὲν, θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ·
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν· ὄφρά οἱ ὕπνον
Ηδὺν ὀπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις ἀμέλγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τίχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Απόλλων
Ημῖν ἱλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ως φάσαν. αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτοῦ ἐνὶ χώρῳ,
Δείσας, ἕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπὸ λήσας ἐγεγώνει.
Ατταλα, πρόσω φέρε τόξα· (τίχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις)
Μή σε, ἐὼν ὀλοώτερος περ ἐών, ἀγορόνδε δίωμαι

Βάλλων

Βάλλων χερμαδίοισι. βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
Αἰ γὰρ πάντων τόσσον ὅσσοι κατὰ δῶματ' ἔασι,
Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα συγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ημετέρης ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες· κ̀ δὴ μεθίεν χαλεπὸν χόλοιο
Τηλεμάχῳ. τὰ δ' ἔπειτα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
Εν χείρεσσ' Οδυσῆϊ δαΐφρονι ἧκε πάλαισε.
Εκ δ' καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Τηλέμαχος κέλεταί σε, πεπίφρων Εὐρύκλεια,
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Μηδέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ανδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμμεναι ἠδὲ ἔργῳ.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε,
Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἤϊεν αὐτός.
Εζετ' ἔπειτ' ἀπὸ δίφρου ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέσχη,
Εἰσορόων Οδυσῆα. ὁ δ' ἤδη πόρσον ἐνώμα,
Πάντη ἀναστρωφῶν, πρόμολος ἔνθα κ̀ ἔνθα
Μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ωδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Η τις δὴ μήτηρ κ̀ Οπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Η ῥα νύ πού τοιοῦτα κ̀ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Η οὐ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὡς ἐνὶ χερσὶ
Νωμᾷ ἔνθα κ̀ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Αλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Αἰ γὰρ δὴ τοσσόνδε ὁμήσιος ἀντιάσειεν,
Ως ἕτος ποτε τόδε δυμήσεται ἐντανύσασθαι.
Ως ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ἀπὰρ πολύμητις Οδυσσεὺς
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάσσατο, κ̀ ἴδε πάντη,

Ως

Ως ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγα ἐπισταμένως καὶ ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐπάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός·
Ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πρήσσετο νευρῆς·
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.
Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γλυκὺ μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὅτι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κέατο, τὼ τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πρήσσεσθαι.
Τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἑλὼν, εἵλκεν νευρὴν γλυφίδας τε
Αὐτόθεν ἐκ διφροιο καθήμενος. ἧκε δ' ὀϊστὸν
Ἀντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης ἐξελεῖης, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν.

Τηλέμαχ', ἤ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος· οὐδέ τι δῶρ' σκοπιὴν ἤμβροτεν, οὐδέ τι τόξον
Δηρὸν ἔκαμον πανύοχον· ἔτι μοι μένος ἔμπεδός ἐστιν,
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλοις ἐψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι. τὰ γάρ τ' ἀνδήματα δαιτός.

Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ· ἆγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Πὰρ θρόνῳ εἰστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΤΑ περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἐρχομένην Ὀδυσεὺς παρούσης Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἔξης τὰς θεραπαίνας λαβὼν Τηλεμάχῳ καὶ τοῖς οἰκείοις κολάζει, ἅμα Μελανθίῳ.

ΑΛΛΗ.

Χὶ, Ὀδυσεὺς μνηστῆρας ἀκάμυτο νηλεῖ χαλκῷ.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμηλος Ὀδυσεύς·
Ἅλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
Αὐτόθι πρόσθε ποδῶν· μνηστῆρσι δὲ μῦθον ἔειπεν.
Οὗτος μὲν δὴ ἆεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι· πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ· καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
Χρύσεον, ἀμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Οφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο. τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πολέσσι, κἂν εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἱ πεύξειν θανάτόν τε κακὸν καὶ κῆρα μελαίναν;
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ὀπιχόμενος βάλεν ἰῷ,
Αντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένῳ· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. ποδὼς δ' ἀπὸ οἷο τραπέζαν
Ὦσε ποδὶ πολλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε·

Σῖτός

Σῖτός τε κρέα τ' ὀπὶ φορύνετο. τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες εὐτμήτους ποτὶ τοίχους.
Οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
Ἀλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
Κάρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

Ἴσκεν ἔκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
Ἀνδρα κατακτεῖναι. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν
Ὡς δή σφιν κῆρ πᾶσιν ὀλέθρῳ πείρατ' ἐφῆπτο.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.

Ὦ κύνες, ἤ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑποτροπὸν οἶκαδ' ἱκέσθαι
Δήμῳ ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
Δμωῆσιν δ' γυναιξὶ παρεμπάζεσθε βιαίως,
Αὐτῷ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεοὺς δείσαντες οἱ ἀργανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτέ τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε.
Νῦν ὑμῖν κῆρ πᾶσιν ὀλέθρῳ πείρατ' ἐφῆπται.

Ὡς φάτο. τοῦ δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Πάπτηνεν δ' ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺ ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν.

Εἰ μὴ δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀταύθαλα, πολλὰ δ' ἔπ' ἀγρῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· ἕτος γὰρ ὀπήλεν τάδε ἔργα,
Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, ἀλλὰ χατίζων,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
Ὅφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐϋκτιμένης βασιλεύῃ
Αὐτὸς, ἀταρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφατο· σὺ δ' εἰσέο λαῶν
Σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,

Οσσά

Οσσά τοι ἐκπέποταμ ἐδήδοταμ ἐν μεγάροισιν,
Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἑεικοσάβοιον ἕκαστος,
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὴν κῆρ
Ἰανθῇ· πρὶν δ' ὅπι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Εὐρύμαχ', εἴ μοι πατρῴια πάντ' ἀποδοῖτε,
Οσσά τε νῦν ὔμμ' ἔστι, καὶ εἴποθεν ἄλλ' ὀπιθεῖτε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Νῦν ὑμῖν προδάκειται ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι,
Ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
Ἀλλά τιν' ἢ φεύξεσθαι ὀΐομαι αὐτῷ ὄλεθρον.
Ὡς φάτο. τῶν δ' αὖτις λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις.
Ω φίλοι, ἢ μὴν οὗτος ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὐξοον ἠδὲ φαρέτρην,
Οὐδὲ ἀπὸ ξεστῆς τοξάσεται, εἰσόκε πάντας
Ἀμμε κατακτείνῃ. ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ὠκυμόρων· ὄπι δ' αὖτῳ πάντες ἔχωμεν
Ἀθρόοι, εἰκέ μιν ἢδὲ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων.
Ἐλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ· βοὴ δ' ὦκιστα γένοιτο·
Τῷ κε πάϊ' ἕτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο.
Ὡς ἄρα φωνήσας, ἐρύσατο φάσγανον ὀξὺ,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αἶψα δ' ἔπ' αὖτῳ
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποσσεύεις βάλλε ῥῆξος ἀνδρὸς μάζον,
Ἐν δέ οἱ ἧπαρ πῆξε θοὸν βέλος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε· σειρῆνδὴς δ' ἢ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἐραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. ὁ δ' ἄρ' ὀλοφυδνὰ τύπτε μετώπῳ,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δ' ὀρνύμενος ἀμφοτέροισι
Λακτίζων ἐτίναξε. κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς.
Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Αντίος αἶψα· ἔρυτο δ' φάσγανον ὀξὺ,

Εἶπως οἱ εἴξειε θυρέων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος κατόπαθε βαλὼν χαλκήρει δουρὶ
Ὠμων μεσηγύς, ἀφὶ ἤ σήθεσφιν ἔλασσε.
Δοῦπησεν ἢ πεσών, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Τηλέμαχος δ' ἀπέρυσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτὸς ἐν Ἀμφινόμῳ· ὦκα γὰρ ἀίε μή τις Ἀχαιῶν
Ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσσαι
Φασγάνῳ αἰχμάς, ἠὲ ῥεθέεσσι τύψας.
Βῆ ἢ θέων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέην εὐχαλκον ὀπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβώτῃ
Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἶσε θεῶν, εἰως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἴκοι,
Μή μ' ἀποκινήσωσι θυρέων μοῦνον ἐόντα.
Ὡς φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἴμεν' ἀθάλαμον ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
Ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δόρατα δ' ὀκτὼ,
Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα περὶ χροῒ δύσατο χαλκόν·
Ὡς δ' αὕτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλὰ,
Ἕσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὖτῳ ἀμυνέσθαι ἔσαν ἰοὶ,
Τόφρα μνησήρων ἕνα γ' αἰεὶ ὧ ἐνὶ οἴκῳ
Βάλλε πιτυσκόμενος· τὼ δ' ἀγχίστοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπεν ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα,
Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ἐκλινεν ἑσσάμενος πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
Ἱππουρίν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεχορυθμένα χαλκῷ.

Ορσοθύρη δέ ἑ ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
Ακρότατον ᾗ παρ᾽ ὁδὸν εὐξεσθέος μεγάροιο
Ην ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ᾽ ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Τὴν δ᾽ Οδυσεὺς φεύξεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Εσσόμενόν τ᾽ ἄγχι αὐτῆς· μία δ᾽ οἴη γίνετ᾽ ἐφορμή.
Τοῖς δ᾽ Αγέλαος ἔειπεν ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων.
Ω φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν᾽ ὀρσοθύρην ἀναβαίη,
Καὶ εἴποι λαοῖσι, βοὴ δ᾽ ὤκιστα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ᾽ ἔτος ἀνὴρ νηῦν ὕστατα τοξάσαιτο.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.
Οὔπως ἔς᾽ Αγέλαε διοτρεφὲς· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον σῆμα λαύρης.
Καί κ᾽ εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅστ᾽ ἄλκιμος εἴη.
Αλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὑμῖν τεύχε᾽ ἐνείκω θωρηχθῆναι
Εκ θαλάμου. ἔνδον γὰρ (οἴομαι) ἠδὲ πη ἄλλη
Τεύχεα κατθέσθην Οδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ως εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν
Ες θαλάμους Οδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο·
Ενθεν δώδεκα μὲν σάκε᾽ ἔξελε, τόσα δ᾽ ἄσπετα,
Καὶ τόσους κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ᾽ ἴμεν, μάλα δ᾽ ὦκα Φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
Καὶ τότ᾽ Οδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ως πτοιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δ᾽ ἄσπετα
Μακρὰ πινάσσοντας· μέγα δ᾽ αὐτῷ φαίνετο ἔργον.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ᾽, ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ω πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, (οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος) ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τὸ δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Αλλ᾽ ἴθι δ᾽ Εὔμαιε θύρην ὄπιθες θαλάμοιο,
Καὶ φέασθαι εἴτις ἄρ᾽ ἐστὶ γυναικῶν ἢ τάδε ῥέζει,
Ἦ ὁ Δολίοιο Μελανθεὺς, τόν περ ὀΐω.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Οἴσων τεύχεα καλά. νόησε δὲ δῖος ὑφορβός,
Αἶψα δ' Ὀδυσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' αἶδηλος ἀνὴρ ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοί,
Ερχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπε,
Ἢ μιν ἀποκτείνω αἴ κεν κρείσσων γε γένωμαι·
Ἠέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλὰς, ὅσσας ἕκτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ἦ τοι ἐγὼ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυὰς
Σχήσομεν ἔνθαδεν μεγάρων μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Ες θάλαμον βαλέεσθον, ἀνίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπιθε.
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πρηνέας,
Κίονος ἂν ὑψηλοῖο ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
Ὡς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλεπ' ἄλγεα πάσχῃ.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὺθ κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον· λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἦτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
Τὼ δ' ἔσαν ἑκάτερθε θυράων σταθμοῖσι μένοντε·
Εὖθ' ὑπὲρ ὀδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τὴν ἑτέρην μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τευφάλειαν,
Τὴν δ' ἑτέρην σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κεκλίζων φορέεσκε·
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξαντ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν ἔσω
Κεκλιγότες· ἐν δαπέδῳ δ' ἧς χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ.
Σὺν δ' ἧς πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε θαμὰ πρηνέας, ὡς ἐκέλευσεν
Τῖος Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Σειρὴν δ' ἧς πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πρηνέα τοῦ,
Κίονος ἂν ὑψηλοῖο ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Εὔμαιε συβώτα.
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις
Εὐνῇ

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενον, ὥς σε ἔοικεν·
Οὐδέ σε γ' ἠελίοιο παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐπερχομένη ξουσάθρονον, ἠνίκ' ἀγινεῖς
Αἴγας μνησήρεσσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.
Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο τανυθεὶς ὅλοῳ ἐνὶ δεσμῷ.
Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύπτε, θύρας τ' ὀπιθέντε φαεινὰς,
Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτεω.
Ἐνθα μὲν πνείοντες ἐφέζεσαν· οἱ μὲν ἔπ' ἀδῖν,
Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε.
Μέντορ ἄμμιον ἀρχὲ, μνήσαι δ' ἑταίροιο φίλοιο,
Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί.
Ὡς ἔφατ', οἰόμενον λασιαύχενα ἔμμεν Ἀθήνην.
Μνησῆρες δ' ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι·
Πρῶτος τὼ γ' ἐνένιπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος.
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσεὺς
Μνησήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω·
Ὀππότε κεν τάτυς κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν,
Ἐν ᾗ σὺ τοῖσιν ἔπεσσι πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς
Ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῷ δ' αὖτε κεφάλατι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
Κτήμασθ' ὁπόσα τοι ἐστὶ τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι,
Τοῖσιν Ὀδυσῆϊ μεταμίξομεν· ἠδέ τοι υἷας
Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, ἠδὲ θυγατρας,
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.
Ὡς φάτ'. Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Νείκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Οὐκέτι σοί γ' Ὀδυσεῦ μένος ἔμπεδον, ἠδέ τις ἀλκὴ,
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λαοσσόον εἴκοσιν ἤμας
Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρνασο νωλεμὲς αἰεί·
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.

Πῶς

Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σόν γε δόμον Ϲ κτήματ' ἱκάνεις,
Αὖτα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμ@ εἶναι;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵζανε, κ' ἴδε ἔργον,
Οφρ' εἰδῇς οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Μέντωρ Ἀλκιμέδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
Ἡ ῥα· κ' ὄπω πύγχυ δίδε ἑτεραλκέα νίκλω,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε Ϲ ἀλκῆς πρήτιζεν
Ἡ μὺ Οδυσῆ@ ἠδ' ὑὲ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι ἰκέλη ἄντλω.
Μνησῆρας δ' ὦτρυνε Δαμασορίδης Ἀγέλα@,
Εὐρύνομός τε κ' Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πεισανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων.
Οἳ γὺ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
Οσσοι ἔτ' ἔζωον, περί τε ψυχέων ἐμάχοντο·
Τὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς κ' ταρφέες ἰοί.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν ἔπος πάντεσσι φαύσκων.
Ω φίλοι, ἤδη ἀχήσ' ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτας.
Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὺ ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών·
Οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δάρατα μακρά·
Ἀλλ' ἄγεθ' οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Οδυσῆα βλῆθαι, κ' κῦδος ἀρέσθαι.
Τῶν δ' ἄλλων ὰ κῆδος, ἐπὶν ὅτός γε πέσῃσιν.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκοντίσαν ὡς Ϲ κέλευσεν,
Ἰέμενοι· τὰ δ' ἄρα πάντα ἐτώσια ἦκεν Ἀθηνὴ.
Τῶν ἄλλ@ μὺ ϛαθμὸν ἐϋσταθὲς μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλ@ δ' ἢ θύρῃ πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Αλλᾳ δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Αὐτὰρ ἐπὶ δὴ δάρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Ω φίλοι, ἤδη μὺ κεν ἐγὼν εἴπιμι κ' ἄμμι
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
Ημέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ πρωτέροισι κακοῖσιν.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκοντίσαν ὀξέα δάρα,

Αὖτα

Αντα τιτυσκόμενοι. Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσεὺς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δ' ὑὸς συβώτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἄμα πάντες ὁδὸν ἔλον ἄσπετον ὕδας.
Μνησῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροισι μυχόνδε·
Τοῖς δ' ἄρ' ἐπηίξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
Αὖτις δ' μνησῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἱέμενοι· τὰ δ' πολλὰ ἐτώσια δῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋστάθεος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δ' ὑρλὶν πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Αλλα δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Λίγδην, ἀκρίδα δ' ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχει μακρῷ
Ὦμον ἐπέρεψεν· τὸ δ' ὑπερπάτατο, πῖπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Μνησήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολύπτροπος Ὀδυσεὺς,
Ἀμφιμέδοντα δ' Τηλέμαχος, Πόλυβον δ' συβώτης·
Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπιπτε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βεβλήκει γὰρ δῆρος· ἐπευχόμενος δ' ἔπεα πτερόεντα.
Ω πολυθερσίδη Φιλοκέρτομε, μή ποτε πάμπαν
Εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τῶτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κάτ' ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Οὖτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ.
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον ὄτρη
Δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δ' χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῇ δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
Οἱ δ' ἐφέοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι,
Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν

Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχήλαι
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσι,
Τὰ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πλώοντα ἵενται,
Οἱ δέ τε τοῖς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι· ὧδέ ἑ οἱ αἰχμὴ
Γίνεται ὧδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἀπισθοφάδλω. τῶν ᾗ σίνοντο ὧρνυτ' ἀεικὴς,
Κράτων τυπτομένων· δάπεδον δέ ῥ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γόνων,
Καί μιν λιασόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Οὐ γάρ πω τινὰ φημὶ γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἰπεῖν ἠδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ὑπὸ χεῖρας ἔχεσθαι·
Τῶ ῥ' ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μὲν τοῖσι θυοσκόος, οὐδέν ἐοργὼς,
Κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι,
Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
Τηλοῦ ἐμοὶ νόστιον τέλος γλυκερὸν ἡμέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην ποτέεσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
Τῶ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
Ὡς ἄρα φωνήσας, ξίφος εἵλετο χερσὶ παχείῃ
Κείμενον, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε.
Φθεγγομένου δ' ἄρα οἱ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τερπάδης δέ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκασε κῆρα μέλαιναν
Φήμιος, ὃς ῥ' ἤειδε μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ἕστη δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἀγχι παρ' ὁρσοθύρην· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλοιο πρὸ βωμὸν
Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ

Λαέρτης

Λαέρτης Οδυσεύς τε βοῶν ἀπὸ μηλ' ἔκαιον·
Η γένων λίασκετο ποθοπλίζας Οδυσῆα.
Ὡδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Γένων ἄψασθαι Λαερτιάδεω Οδυσῆος.
Η τοι ὁ Φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε
Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνα ἀργυρόηλα·
Αὐτὸς δ' αὖτ' Οδυσῆα ποθοπλίζας λάβε γένων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γνῶθί σ' Οδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἵμας
Παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δέ τοι θεὸν ἀείδειν
Ὥστε θεῷ· τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός,
Ως ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον, ἀσπὲ χατίζων,
Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
Ως φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε θεσπέσιος Τηλεμάχοιο,
Αἶψα δ' ἐὸν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Ἰσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον ὄτρυνε χαλκῷ.
Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅστέ μοι αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παῖδος ἐόντος·
Εἰ δὲ μή μιν ἔπεφνε φιλοίτιος, ἠὲ συβώτης,
Ἠέ σοι ἀντιβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
Ως φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Πεπληὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Ἐσσο βοὸς νεόδαρτον, ἁλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην·
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσποθίζας λάβε γένων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ω φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο, εἰπὲ δὲ πατρὶ
Μή με προθελυμνέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἵ οἱ ἔκειρον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτισαν.

Τὸν δ' ὑπομειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Θάρσει, ἐπεὶ δή σ' ὅτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ,
Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδὸς,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅτι μοι χρή.
Ὡς φάτο. τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν,
Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἕὸν δόμον, εἴτις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τὸς δ' ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτηῶτας· πολλὸς ὥστ' ἰχθύας ὅσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς πεδέοντες ὑπὲ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μνύ τ' ἠελίῳ φαέθοντι ἐέλδετο θυμός·
Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχ' εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Ὄφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.
Ὡς φάτο. Τηλέμαχος δ' ἥλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Κινήσας δ' ἤυσε, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῢ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
Δμωάων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἠμετεράων·
Ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρά τι εἴπῃ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
Ὤιξεν δ' ἥ θύρας μεγάρων εὖ ναιετάοντων·
Βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετ' ἀνδράσιν ἐνδατέοντα,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο,
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρηίά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι·

Ως Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Η δ' ὡς ἓν νέκυάς τε καὶ ἄστετον εἰσιδεν αἷμα,
Ιθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσιδεν ἔργον·
Αλλ' Οδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔχεθεν ἰεμένην περ·
Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εν θυμῷ χρηῦ χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.
Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.
Τόσδε γὰ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ ὀφέτλια ἔργα.
Οὔτινα γὰρ πέσσον ἀπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, ἀδὲ μὰν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
Τῷ καὶ ἀταθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον
Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Τοι γὰ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω.
Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
Δμωαὶ, τὰς μὰν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
Εἰρειά τε ξαίνειν, καὶ δμωσύνης ἀνέχεσθαι·
Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἐμὲ πᾶσαι ἔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
Τηλέμαχος γὰ νέον μὰν ἀέξετο, ἀδέ ἑ μήτηρ
Σημαίνειν ἔασκεν ὑπὶ δμωῇσι γυναιξίν.
Αλλ' ἄγ' ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερῴια σημαίνουσα,
Εἶπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε. σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξὶν
Ελθέμεν αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
Ως ἄρ' ἔφη. γρηῢς δ' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Αγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Εἰς ἑ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Υδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσηθε,

Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋξεσθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θοῶν καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
Θεινέμεναι ξίφεσιν πανυσσέσιν, εἰσόκε πασῶν
Ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνησῆρσιν ἔχον, μίσγονθ' ὅτε λάθρη.
Ὡς ἔφαθ'. αἱ δ' ἠγερέθοντο γυναῖκες ὀλλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἴν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν ἔν νέκυας φόρεον καπετθνειῶτας,
Καδ' δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι. σήμαινε δ' Ὀδυσεὺς
Αὐτὸς ὀπισσέρχων· τὴ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους εὐποιήτους ἠδὲ τραπέζας
Ὑδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βοηλόος ἠδὲ συβώτης
Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξύον· τὴ δ' ἐφόρεον δμωαὶ τίθεσαν τ' ἀνέαζε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋξεσθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θοῶν καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.
Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμεν
Τάων αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν,
Μητέρι θ' ἡμετέρῃ, τῷδά τε μνησῆρσιν ἴαυον.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴροιο
Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε θόλοιο,
Ὑψόσ' ἐπενταμύσας, μήτις ποσὶν οὖδας ἵκηται.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι πανυσσίπτεροι ἠὲ πέλειαι
Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τόθ' ἑσσεῖται ἐνὶ θαμνῷ,
Αὖλιν ἐσερέμναι, συγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
Ὡς αἵγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσας
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.
Πασσυρὸν δὲ ποδεσσι μινυνθάδ περ, ἄπτι μάλα δηὶ.
Εκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ προθύρόν τε καὶ αὐλήν·
Τὸ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ ἄατα νηλέϊ χαλκῷ

Τάμνον·

Τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κῆπον κεκοτηότι θυμῷ.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
Αὐτὰρ ὅγε τετρασίεπτε Φίλιτιον τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Οἶσε θέειον ἀρημὶ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
Ὄφρα θειώσω μέγαρον. σὺ δὲ Πηνελόπειαν
Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Πάσας δ' ὅτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε τετρασίεπτε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐμὸν κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω.
Μή δ' ἔτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
Ἑσταθ' ἐνὶ μεγάροισι. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος τετρασίεπε πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Πῦρ νηῶ μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
Ὡς ἔφατ'. ὐδ' ἀπίθησε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
Γρηὺς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσι νέεσθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
Καὶ κύνεον ἀγαπάζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Χεῖράς τ' αἰνύμεναι. τὸ δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει
Κλαυθμῷ καὶ στοναχῆς· γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσέως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τῆς πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσέως καὶ Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

ΑΛΛΗ.

Ψῖ δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὃν ποτε Πηνελόπεια.

Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷα ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γήραϊ δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἔγρεο Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδηαι
Ὀφθαλμοῖσι τοῖσι τό τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα.
Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἵ θ' ἓὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὴν δ' αὖτε πρὸς εἶπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἵτε δυώνατα
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ὀπίφρονά περ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
Οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦθα.
Τίπτέ με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσιν,
Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα; Σὺ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
Ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ ὅ Ὀδυσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος κακοήλιον ὄνομα πήν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχευ μεγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι,
Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε,
Τῷ κε τάχα σχυερῶς μιν ἐγὼν ἀπεπεμψα νέεσθαι
Αὖτις ἔτω μεγάρων· σὺ δὴ τόδε γ' ἤματος ὀνήσῃ.
Τὴν δ' αὖτε πρὸς εἶπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.

Οὔτι σε λωβεύω τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
Ηλθ' Οδυσεὺς, ἐ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
Ο ξεῖνος, τ' πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἤδεεν ἔνδον ἐόντα,
Αλλὰ σιοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἐκδύεν,
Οφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων.
Ως ἔφατ'. ἡ δ' ἐχάρη, ἀ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
Γρηὶ φιλοπλέχθῃ, βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ δ' ἄγε δή μοι μᾶια φίλη νημερτὲς ἐνίσπε,
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
Οππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε
Μοῦνος ἐών, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Οὐκ ἴδον, ἀ πυθόμην, ἀλλὰ σάφα οἶον ἄκουσα
Κτυπομένων· ἡμεῖς δ' ἀμυχῇ θαλάμων εὐπήκτων
Ημεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Πρίν γ' ὅτε δή μ' ὁ υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τ' γάρ ῥα πατὴρ προσέφη καλέσασα.
Εὗρον ἔπτ' Οδυσῆα μετ' ἀμύμοσι νέκυσιν
Εσσύθ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταιπέδον ἕδας ἔχοντες,
Κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης
Αἵματι ἐ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐν αὐλείῃσι θύρῃσιν
Αθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεσπέσιον ἀπεκαλύβει,
Πῦρ μέγα κιάμενος. σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Αλλ' ἕπου, ὄφρα σφὼ ἐὺφροσύνης ἐπιβῆτον
Αμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται.
Ηλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὗρε δ' ἔ σε
Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
Μνηστῆρες, σφῦ πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε πεφνὼν Πηνελόπεια.
Μᾶια φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα.
Οἶσθα γὰ ὡς κ' ἀπάσῃσι ἐνὶ μεγάροισι φανείη

Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ τ' ἐπιέλπεσθαι.
Αλλ' σὺ μὲν ἔνθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις·
Αλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα τε καὶ κακὰ ἔργα.
Οὔτινα γὰρ πίσκον ἀπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ δι' ἀπασσαλίας ἔπαθον κακόν. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Ωλεσε τηλοῦ νόστον Αχαιΐδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Η πόσιν ἔνδον ἐόντα παρ' ἑστίῃ, ὅππότ' ἔφηθα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι; θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Αλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω·
Οὐλίῳ, τὸν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Τὸν ὀπυίζουσα φρασσάμην. ἔθελον δέ σοι αὐτὴ
Εἰπέμεν· ἀλλά με κεῖνος ἐλὼν ὄπι μάσσατο χερσὶν,
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυϊδρείῃσι νόοιο.
Αλλ' ἕπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν κεφαλὴν δώσομαι αὐτῆς,
Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν ἀθανάτων
Δυσφρονέειν ἐίρυσθαι, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν.
Αλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
Ανδρας μνηστῆρας τεθνηότας· ἠδ' ὃς ἔπεφνεν.
Ως φαμένη, κατέβαιν' ὑπερῴια· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ωρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,
Η παρστᾶσα κύσαι κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Η δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
Εζετ' ἔπειτ' Οδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχου δ' ἑτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὸν
Ησο κάτω ὁρόων, ποτιδέγμενος εἴτι μιν εἴποι
Ιφθιμη πρόφρασσα, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Η δ' ἄνεω δηρὸν ἦσο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκάνει.
Οψὲ δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν,
Αλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.

Τηλέμαχος

Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπιδρεὲα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' ἅτω πατρὸς νοσφίζεαι, ἠδὲ παρ' αὐτὸν
Ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἐλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε πρόσεειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Τέκνον ἐμόν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
Οὐδέ τι προσφάασ δυνάμην ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
Ἐς' Ὀδυσεὺς, κ' οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
Γνωσόμεθ' ἀλλήλων κ' λώϊον. ἔστι γὰρ ἡμῖν
Σήματ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο. μείδησεν δῖος πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Αἶψα δ' Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειρᾴζειν ἐμέθεν· τάχα δ' ἔσσεται κ' ἄριον.
Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δ' ἕρροι εἵματα εἶμαι,
Τὄνεκ' ἀτιμάζει με, κ' ἔπω φήσι τ' εἶναι.
Ἡμεῖς δ' φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ὠι μὴ πολλοὶ ἔασιν ἀοσσητῆρες ὀπίσω,
Φεύγει, πήός τε προλιπὼν κ' πατρίδα γαῖαν·
Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
Κέκρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σε φραίζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε. σεῖο γὰρ αἰζηὸν
Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώποισι φάσ' ἔμμεναι· οὐδέ κε τίς τοι
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσσαι καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἡμεῖς γ' μεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δεύήσεσθαι, ὅση δυνάμις γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·

Πρῶτα μὲν ἂρ λύσασθε, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
Δμωὰς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵματ' ἐλέσθαι.
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγείαν
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπάγχμονος ὀρχηθμοῖο.
Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
Ἢ ἀν' ὁδὸν εἴσχων, ἢ οἱ περιναιετάουσιν·
Μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνος κατὰ ἄστυ γένηται
Ἀνδρῶν μνησήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Φρασσόμεθ' ὅ, τι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπίθοντο.
Πρῶτα μὲν ἕν λύσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
Ὠπλίσθην δ' αἱ γυναῖκες. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφίσιν ἵμερον ὦρσεν
Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιηχαχίζετο ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων.
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν.
Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος ἧς κυδρὸν ἀγῆνα
Εἴρυσθαι μέγα δῶμα Διάμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο.
Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ὦκ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρώμη ταμίη λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα.
Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κατθε δὲ κάρητος
Οὐλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δ' ἔργα τελείει·
Ὡς μὲν τῷ περίχυτο χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Αὖ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
Ἀντίον ἧς ἀλόχου· καί μιν προτὶ μῦθον ἔειπε.

Δαιμονίη,

Δαιμονίη, ὣς σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ολύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οὐ μήν κ' ἄλλη ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ανδρὸς ἀφεσσάμη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ελθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἄγε μοι μαῖα στόρεσον λέχος, ὄφρα κ' αὐτὸς
Λέξομαι. ἦ γὰρ τῆγε σιδήρεον ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε πεφοβέεπτο πεῖφρων Πηνελόπεια.
Δαιμόνι', ἤτ' ἄν τι μεγαλίζομαι, ἠδ' ἀθερίζω,
Οὐδὲ λίην ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα
Ἐξ Ιθάκης ἅπτι νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Αλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος Εὐρύκλεια
Ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμοιο, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει.
Ἐνθά οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἔμβαλέ τ' εὐνὴν,
Κώεα ἠδ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ως ἄρ' ἔφη πόσιος πρωμολύπη. αὐτὰρ Οδυσεὺς
Οχθήσας ἄλοχον πεπνυμένον κέδν' ἐειδῆαν.
Ω γύναι, ἦ μάλα τῆτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ' ὀπισαμύνοντι, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
Ρηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ἠδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ρεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Εν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, ἠδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκος ἐντὸς,
Ακμηνὸς θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
Πυκινῆς λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης πελεκήσας ἀμφέξεσι χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
Ερμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι,

Ἐκ δ' ἐπάνυσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
Οὕτω τοι τόδε σῆμα πφαύσκομαι· ἀδέ τι οἶδα
Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι γυὰξ λέχος, ἠέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε ταμὼν ὑπὸ πυθμέν' ἐλαίης.
Ὡς φάτο. τῦ δ' αὐτῦ λύτο γύναπα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντι τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς.
Δακρύσασα δ' ἔπφτα ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δ' ἄρ' χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα.
Μή μοι Ὀδυσεῦ σκύζῦ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀίζῦ,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μιγέντε
Ἤβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῶϊ μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσα,
Οὕνεκά σ' ὐ, τοπρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὣδ' ἀγάπησα.
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ ϛήθεσι φίλοισιν
Ἐρρίγη, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθών. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βυλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαῶϛ
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ἤδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃ ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τῇ δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τῇ δ' ἄτην ὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρήν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν ὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Ἀλλ' οἷοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μοῦνη
Ἀκτορὶς, (ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Ἡ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινὸν θαλάμοιο)
Πείθεις δή μοῦ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ εἰδυῖαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπαγομένῃσι ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ,

Παῦροι

Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπιόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη,
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πᾶσιν εἰσορόωσιν.
Δειρῆς δ' ἔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Νύκτα μὲν ἐν πρυμνῇ δολιχῇ σχέθεν, ἠῶ δ' αὖτε
Ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, ὄφρ' ἔα ἵππους
Ζεύγνυθ' ὠκύποδας φάος ἀνθρώποισι φέρεντας
Λάμπειν δὲ φαέθοντ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.
Καὶ τότ' ἄρ' ἦν ἄλοχον πρόφρων πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ὦ γύναι, ἦ γάρ πω πάντων ὑπὸ πείρατ' ἀέθλων
Ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπιθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται
Πολλὸς καὶ χαλεπός, τὰ ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι.
Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο,
Ἡματι τῷ ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Ἀλλ' ἔρχου, λέκτρον δὲ νέον μὲν γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
Ὑπνῳ ἐνὶ μαλακῷ τερπώμεθα κοιμηθέντε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πρόφρων Πηνελόπεια.
Εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσεται ὁππότε θυμῷ
Σῷ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Εἶπ' ἄγε μοι τὸ ἄεθλον· ἐπεὶ καὶ ὄπιθεν (ὀΐω)
Πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἔσται δαήμεναι ὅττι χέρειον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις
Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὑπικεύσω.
Οὐ μήν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ὑπὸ ἄστε' ἄνωγε
Ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμόν·
Εἰσόκε δὴ ἀφίκωμαι ἐὶ δὴ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρας, οὐδὲ θ' ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,

Οὐδ'

Οὔδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας Φοινικοπαρήους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ μοι τό δ' ἔειπεν ἀριφραδές· (ἀδέ σε κεύσω)
Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενον ἄλλον ὀΐτης
Φήνη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευεν ἐρετμὸν,
Ἕρξαντ' ἱερὰ καλὰ Ποσιδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἕρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης. θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
Γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον. ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὀλβιοι ἔσονται. τάδέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύφρων Πηνελόπεια.
Εἰ μὲν δὴ γήραός γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπολαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Γρηῢς μὲν κείουσα, πάλιν οἴκονδε βεβήκει.
Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἐς θάλαμον δ' ἀφίκοντο, πάλιν κίεν. οἱ μὲν ἔπειτα
Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὼ δ' ἐπεὶ ἔδν φιλότητος ἐπαρπήτην ἐρατεινῆς,
Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
Ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
Ἀνδρῶν μνησαμένη ἑσπρῶτ' αἰδήλον ὅμιλον,
Οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἐσφάζον, πολλὸς δὲ πίθων ἡφύσσετο οἶνος·

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ διογμὴς Ὀδυσεὺς, ὅσα κήδε' ἔῃσιν
Ἀνθρώποις, ὅσά τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε,
Πάντ' ἔλεγ'. ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούσασ', ὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτεν ὑπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα
Ἠλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν·
Ἠ δ', ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, κὴ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
Ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤδιεν, ὐδ' ἐλέαιρεν.
Ἠ δ' εἰς Αἴολον ἵκεθ', ὁ μιν φιλόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ'. ὐδέ πω αἶσα φίλῃ ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
Ἦεν, ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα.
Ἠ δ' ὡς τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
Οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν κὴ εὐκνήμιδας ἑταίρους
Πάντας· Ὀδυσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηῒ μελαίνῃ.
Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε.
Ἡ δ' ὡς ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο
Νηῒ πολυκληῖδι, κὴ εἰσιδε πάντας ἑταίρους,
Μητέρα θ' ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ἡ δ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν.
Ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην θ', ἣν ὲ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν.
Ἡ δ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι·
Ἡ δ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν.
Ὡς θ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψώ,
Ἡ δή μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, κὴ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον κὴ ἀγήρων ἤματα πάντα·
Ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἡ δ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας,
Οἳ δή μιν θεὸν ἠῦν ὡς τιμήσαντο,
Καὶ πέμψαν σὺν νηῒ φίλῃ ἐς πατρίδα γαῖαν,

Χαλκὸν

Χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλις ἐαθῆτά τε δόντες.
Τῶτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρσε, λύων μελεδήματα θυμῷ.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
Αὐτίκ' ἀπ' Ὠκεανὸν χρυσόθρονον ἠερίην εἶαν
Ὦρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέρῃ. ὦρτο δ' Ὀδυσεὺς
Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ὅπα μῦθον ἔτελλεν.
Ὦ γύναι, ἤδη μὴν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
Κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
Ἰέμενον πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρων πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν,
Κτήματα μὲν τά μοι ἐστὶ κομίζεμεν ἐν μεγάροισι·
Μῆλα δ' ἃ μοι μνησῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληίσσομαι· ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
Δώσουσ', εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
Ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται.
Σοὶ δ' ὧ γύναι τάδ' ἐπιτέλλω πινυτῇ περ ἐούσῃ·
Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ἀνδρῶν μνησήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἧσθαι, μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ,
Ὦρσε δὲ Τηλέμαχον, καὶ βοτῆλον, ἠδὲ συβώτην,
Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγε μαχήια χερσὶν ἑλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ,
Οἶξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον· ἦρχε δ' Ὀδυσεύς.
Ἠδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
Νυκτὶ κατακρύψασα, θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ω. ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΤΑΣ τῶν μνηστήρων ψυχὰς Ερμῆς εἰς ᾅδου κατάγει· καὶ ἀναγνωρισμὸς Οδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην· καὶ παραχωρεῖ τοῖς Ιθακησίοις γεγυμνασμένην ὀπὴ τὴν τῶν μνηστήρων ἀναιρέσει Αθηνᾶ μαχολύει.

ΑΛΛΗ.

Ω δ' Οδυσεὺς σὺν παιρὶ καὶ υἱέι μάρνατ' Αχαιοῖς.

Ερμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ανδρῶν μνηστήρων· ἔχε δ' ῥάβδον μιν χερσὶν
Καλλιὼ, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ων ἐθέλει, σοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δ' τρίζουσαι ἕποντο.
Ως δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἐκποπέσησιν
Ορμαθὸς ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
Ως αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ερμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ωκεανόν τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην,
Η δ' παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων
Ηίσαν· αἶψα δ' ἵκοντο παρ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ενθά τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων.
Εὗρον δ' ψυχὴν Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ως οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον. ἀγχίμολον δὲ
Ηλυθ' ὀπὴ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγήγερατ' ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θανὸν καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν πρότερη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλείωνος.
Ατρείδη, μέγα μέν σε Φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
Ανδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα,

Οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄναστες
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα ὠδύσησθαι ἔμελλε
Μοῖρ' ὀλοή, τιὴ ὄπις ἀλεύατο, ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος ἦς περ ἄναστες,
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον κὶ πότμον ἀπαφεῖν.
Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠ δέ κε καὶ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσω·
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἱμάρτο ἁλῶναι.

Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ ποδοτφώνεεν Ἀτρεΐδαο.
Ὀλβιε Πηλέος υἱὲ, θεοῖς ἀπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος, ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιων υἷες ἄριστοι,
Μαρνάμενοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δ' ἠῶθεν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
Παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι πᾶσεν.
Αὐτὰρ ἐπεί σ' ἀπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
Κάθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρόα καλὸν
Ὑδατί τε λιαρῷ κὶ ἀλείφατι. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ' ἀλίῃσιν,
Ἀγγελίης ἀΐσασα· βοὴ δ' ἀπὶ πόντον ὁρώρει
Θεσπεσίη, ὑπὸ δ' τρόμος ἔλαβε πάντας Ἀχαιούς·
Καὶ νύ κ' ἀναίξαντες ἔβαν κοίλας ἀπὶ νῆας,
Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς,
Νέστωρ, ὅ κ' πρόφρων ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ὃς σφιν ἐὐφρονέων ἀγορήσατο κὶ μετέειπεν.

Ἰσχεθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν.
Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε σὺν ἀθανάτῃσ' ἀλίῃσιν
Ἔρχεται, ὅ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἔσχοντο φόβον μενεάχμονες Ἀχαιοί.
Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἰκτρὸ ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,

Θρήνεον. ἔνθά κεν ἄτην ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπωώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἑπτακαίδεκα μὲν σε ὁμῶς νύκτάς τε καὶ ἦμαρ
Κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι.
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, ἠδ' ἀλείφατι πολλῷ,
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ. πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν περὶ καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἧνυσεν Ἡφαίστοιο,
Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λευκὰ ὀστέ' Ἀχιλλεῦ
Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ
Χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
Φάσκ' ἔμμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκὰ ὀστέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Μίγδα δὲ, Πατροκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο, τὰ ἔξοχα τῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφὶ αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων
Ἀκτῇ ἔπι προχόῃ ἔπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
Τοῖς οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεὸς περικαλλέ' ἄεθλα
Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀμειρήσασιν Ἀχαιῶν.
Ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
Ἡρώων, ὅτε κεν τοῦ ἀποφθιμένοιο βασιλῆος
Ζώννυνται νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
Ἀλλά γε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ,
Οἷ' ἔπι σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα
Ἀργυρόπεζα Θέτις. μάλα γὰρ φίλῳ ἦσθα θεοῖσιν.
Ὡς σὺ μὲν ἀδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσεται ἐσθλὸν Ἀχιλλεῦ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;

Εν νόσῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
Αἰγίοθ᾽ ὑπὸ χερσὶ καὶ ἀλομένης ἀλόχοιο.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθε Διάκτορος Αργοφόντης,
Ψυχὰς μνηστήρων καταγῶν Οδυσσῆι δαμέντων.
Τὼ δ᾽ ἄρα θαμβήσαντ᾽ ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην.
Εγνω δὲ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Παῖδα Μελανθῆος ἀγακλυτὸν Αμφιμέδοντα·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, Ιθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν πρότερη ψυχὴ προσεφώνεεν Ατρείδαο.
Αμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε
Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
Κρίνοιμι λέξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
Η ὔμμ᾽ ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
Η πρὸ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ᾽ ἐπὶ χέρσῳ
Βῶς προταμνόμενοι ἠδ᾽ οἰῶν πώεα καλά;
Ηὲ πρὶ πόλιος μαχεόμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Ατρεϊδῃσιν Οδυσσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ
Ιλιον εἰς ἅμ᾽ ἕπεσθαι ἐϋστέλμων ἐπὶ νηῶν;
Μηνὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἅλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες Οδυσσῆα πτολίπορθον.
Τὸν δ᾽ αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Αμφιμέδοντος.
Ατρεϊδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμεμνον,
Μέμνημαι ταῦτ᾽ ἔμπα· τὰ ἀτρεκέως καταλέξω,
Ημέτερα θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη.
Μνώμεθ᾽ Οδυσσῆος δῖου οἰχομένοιο δάμαρτα·
Η δ᾽ οὐδ᾽ ἠρνεῖτο συγερὸν γάμον, ὄφρ᾽ ἐτέλευτα,
Ημῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Αλλὰ δόλον τὸν δ᾽ ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε
Λεπτὸν καὶ πρέμετρον· ἄφαρ δ᾽ ἡμῖν μετέειπε.
Κῆροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Οδυσσεύς,

Μίμνετ᾽

Μίμνετ' ἐπιχθόμβοι τ' ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσόκε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρω κεῖτα πολλὰ κτεατίσας.
Ὡς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγλώρ.
Ἐνθά κεν ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶω δαΐδας παραθεῖτο.
Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπιθεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, πολλὶ δ' ἤματα πολλὰ ἐτελέθη,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἠὲ σάφα ἤδη,
Καὶ τῷ γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεστε καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν,
Πλύνασ', Ηελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ Σελήνῃ·
Καὶ τότε δή ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς πόθεν ἤγαγε δαίμων
Ἀγρὸν ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος ἰὼν σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Τὼ δ' μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
Ἵκοντο πρὸς ἄστυ περικλυτόν· ἤτοι Ὀδυσεὺς
Ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευε.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λυγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἕστο,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τ' ἐόντα,
Ἐξαπίνης προφανέντ', ἀδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν ἠδὲ βολῇσιν.
Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι
Βαλλόμενος καὶ ἐνιπτόμενος, τετληότι θυμῷ·
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
Ἐς θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε
Τόξον μνησήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον,
Ἡμῖν ἀνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνα δῦναι.
Οὐδέ τις ἡμείων δυνατο κραταιτέρῃ βιοῖο
Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἀπεδεύομεν ἥμενοι.
Αλλ' ὅτε χεῖρας ἵκανεν Οδυσσῆος μέγα τόξον,
Ενθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
Ρηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιὸν, διὰ δ' ἦκε σίδηρον.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς,
Δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Αντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
Αντα πιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχίστοι ἔπιπτον.
Γνωτὸν δ' ἦν ὅ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάρροθος ἦεν.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ' ἐπιστάμενοι μένεϊ σφῷ
Κτεῖνον ἐπισροφάδην· τοῖ δ' οὖν στον ὄρνυτ' ἀεικὴς,
Κρατῶν τυπομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Ως ἡμεῖς Αγαμέμνονα ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
Σώματ' ἀκήδεα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Οδυσῆος.
Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώματ' ἑκάστου,
Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
Κατθέμενοι γοάοιεν. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ ποσεφώνεεν Ατρεΐδαο.
Ολβιε Λαέρταο πάϊ πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Ἦ ἄρα σοὶ μεγάλην ἀρετὴν κτήσω ἄκοιτιν.
Ως ἀγαθὴ Φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Κούρη Ικαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' Οδυσῆος,
Ανδρὸς κουριδίου. τῷ οἱ κλέος ἔσσεται οἶον
Ης ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἀοιδὸν ἀθανάτοισιν
Αθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
Κουρίδιον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δ' ἀοιδὴ
Εσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε

Θηλυτέρῃσι

Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, ἣ ἤ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Ἑσπόμενοι ἐν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
Καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν·
Ἔνθά οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο·
Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηὺς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμῴῃσι καὶ υἱεῖ μῦθον ἔειπεν.
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον πολίεθρον·
Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἠμετέροιο,
Αἴ κ' ἔμ' ὀπιγνοίῃ καὶ φρεάσεται ὀφθαλμοῖσιν,
Ἦ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
Ὡς εἰπὼν, δμῴῃσιν ἀρῆϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἄσσον ἴεν πολυκάρπῳ ἀλωῆς πειρητίζων·
Οὐδ' εὗρεν Δολίον μέγαν ὄρχατον ἐς καταβαίνων,
Οὐδέ τινα δμώων, ἠδ' υἱέων· ἀλλ' ἄρα τοίγε
Αἰμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,
Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λισσεύοντα φυτόν. ῥυπόωντα ἣ ἕσσυτο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων·
Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
Τὸν δ' ὡς δὴ ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς
Γήραϊ τηκόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Κῦσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα

Εἰπεῖν,

Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πυνθάνοιτο.
Ὧδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρησιῶναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτὴ δῖος Ὀδυσεύς. 240
Ἤτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δὲ παρισταμένη προσεφώνεε φαίδιμος υἱός.
Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὀρχατον· ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει· οὐδέ τι πάμπαν
Οὐ φυτὸν, ἀ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, ἀ μὲν ἐλαίη, 245
Οὐκ ὄγχνη, ἀ πασίη τοι ἄνω κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει· ἀλλ' ἅμα γῆρας
Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, Ϲ ἀεικέα ἕσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' ἄν σε κομίζει, 250
Οὐδέ τι τοι ἀλέγιον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοιάτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λάσσαιτο φάγοί τε,
Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἣ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, 255
Τεῦ δμῶες εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τιὼδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νεῶν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ ὃ τόλμησεν ἕκαστα 260
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴπερ ζώει τε καὶ ἔστι,
Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ἄκουσον·
Ἀνδρά ποτ' ἐξείνισα φίλην ἐνὶ πατρίδι γαίῃ, 265
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ ἔπλετο ἄλλοθεν ἄλλων
Ξείνων τηλεδαπῶν. Φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γλυκερὴν ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτεω Ἀρκεισιάδεω πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶμα τ' ἄγων εὖ ἐξείνισα 270

Ενδυκέως

Ενδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐώκει·
Χρυσὸν μὲν οἱ δῶκε εὐεργέα ἐπτὰ τάλαντα,
Δῶκα δέ οἱ κρητῆρα παναίργυρον ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δὲ οἱ ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσους ἠὲ τάπητας,
Τόσσα ἠὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ὅπι τοῖσι χιτῶνας·
Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας
Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων.
Ξεῖνε, ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις,
Νῦν δ' ἐλεύσῃ δ' αὖτιν ἵν' ἀπαθαλοὶ ἄνδρες ἔχωσι.
Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαριζέο μυρί' ὀπάζων.
Εἰ γάρ μιν ζωὸν γ' ἐνίχεις Ἰθάκηνδε νεὶ δήμῳ,
Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενον ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον.
Πόσσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνιόσας ἐκεῖνον
Σὸν ξεῖνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ'; εἶπον ἔην γε.
Δύσμορον, ὃν πό τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἦ που ἔνι πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσῳ
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γέγονε· οὐδέ ἑ μήτηρ
Κλαῦσε θοείσαμένη λεχέων, πατὴρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα·
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
Ὀφθαλμὼς καθελεῖν. τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ποῖ δὲ νηῦς ἔσχε θοὴ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑταίρους; ἦ ἔμπορος εἰλήλουθεν
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοι γὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
Υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλά με δαίμων

Πλάγξ ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Νηῦς δέ μοι ἤδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆι τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος· ἦτοι οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
Δεξιοὶ, οἷς χαίρων μιν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον,
Χαῖρε δὲ κεῖνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
Ὡς φάτο. τὴ δ' ἄχεος νεφέλη κάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὸν γοάχιζων.
Τῆς δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος πεδότυψε, φίλου πατέρ' εἰσορόωντι.
Κῦσε δέ μιν πρόφρων ὀπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα.
Κεῖνος μήν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἴαχε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· (μάλα δ' ἀργὴ πεπνυμένῳ ἔμπης)
Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε ἐμὸς πάϊς ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Σῆμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδές, ὄφρα πεποίθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Οὐλὴ μὲν πρῶτον τόδε φράσσῃ ὀφθαλμοῖσι,
Τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
Ἐς πατρὸς Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἐλοίμην
Δῶρα τὰ δεῦρο μολὼν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν
Εἴπω ἃ μοι πατὴρ ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
Παιδνὸς ἐὼν κατὰ κῆπον ὀπιπεύοντα μετ' αὐτῶν
Ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
Ὄγχνας μοι δῶκας τρισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
Συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
Δώσειν

Δώσειν πεντήκοντα, διαπρύσιοι δ' ἔκαστος
Ἦεν· ἔνθα δ' ἀνὰ σειφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Ὁππότε δὴ Διὸς ὥραι ὑπιδρήσειαν ὕπερθεν.
Ὡς φάτο. τοὶ δ' αὐτοὶ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντος, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· τὸ δὲ σεσὶ οἷ
Εἵλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος σεσόεπε.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐσὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνησῆρες ἀπάλαλοι ὕβριν ἔτισαν.
Νωῒ δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
Πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολέεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος σεσόεφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μεδ' φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Ἀλλ' ἴομεν σεσὶ οἶκον ὸς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται.
Ἔνθα δὲ Τηλέμαχον, καὶ βουκόλον, ἠδὲ συβώτην
Πρόπεμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάτην σεὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιεταόντας,
Εὗρον Τηλέμαχον, καὶ βουκόλον, ἠδὲ συβώτην,
Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερωντάς τ' αἴθοπα οἶνον.
Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα δῶ ἐνὶ οἴκῳ
Ἀμφίπολος Σικελὴ λόεσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν. αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἀγχι παρισταμένη μένε ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ' ἠὲ πάρος τε πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱὸς,
Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα σεσηύδα.
Ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
Εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,

Οἷος Νήριτον εἷλον εὐκτίμενον πολίεθρον,
Ἀκτὴ ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
Τοῖος ἐών τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν ἐφεσσάμενος καὶ ἀμύνειν
Ἀνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἓν παύσαντο πόνου, τετύκοντό κε δαῖτα,
Ἐξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἷες τοῖο γέροντος
Ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ προμολεῖν κάλεσεν
Μήτηρ πρηῢς Σικελή, ἣ σφέας τρέφε, καί ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν.
Οἱ δ' ὡς ἓν Ὀδυσῆα ἴδον, φρεσὶ φάσαντό τε θυμῷ,
Ἔσσαν ἐνὶ μεγάροισι πεπνύμενοι. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.
Ὦ γέρον, ἵζ' ἐπὶ δεῖπνον· ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβεος.
Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσαν μεμαῶτες
Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Δολίος δ' ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσας
Ἀμφοτέρας· (Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ)
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ', ἐπεὶ νοσφισθεὶς ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
Οὐδέ τ' ἰομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοί,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τόδ' ἀγόρευσον ἐπήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἡ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
Νοσφισσαμένη σε δεῦρ', ἦ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα μενέαινα;
Ὡς φάθ'. ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.
Ὡς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο·
Ἐξείης δ' ἕζοντο παρὰ Δολίον πατέρα σφῶν.

Ως οἱ μὲν ῥεῖα δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Οσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πόλιν ᾤχετο πάντη,
Μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἀνέπυσσε.
Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀίοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Μυχμῷ τε ξυναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Οδυσῆος.
Ἐκ δ' ἄρα νέκυς οἴκων φόρεον, καὶ θάπτον ἕκαστον.
Τὰς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἰκόνδε ἕκαστον
Πέμπον ἅγὰν ἁλιεῦσι, θοὴς ἐπὶ νῆυσὶ τιθέντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνὰ θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·
Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο
Αντινόου, τὸν πρῶτον ἐπέφνατο δῖος Οδυσεύς·
Τοῦ ὄγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ω φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Αχαιοῖς·
Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
Τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτανε Κεφαλλήνων ὀχ' ἀρίστους.
Αλλ' ἄγετε· πρὶν τοῦτον ἂν ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι,
Η καὶ ἐς Ηλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Επειοὶ,
Ἰομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί.
Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.
Εἰ δὴ μὴ παίδων τε καὶ ἀγνιάδων τε φονῆας
Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Αλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.
Ως φάτο δακρυχέων. οἶκτος δ' ἕλε πάντας Αχαιούς.
Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Ἐκ μεγάρων Οδυσῆος, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν.
Εσσαν δ' ἐν μέσοισι. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δ' ἀνὰ μετέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Κέκλυτε δὴ νῦν μοι Ιθακήσιοι· ἦ γὰρ Οδυσεὺς
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.
Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Οδυσῆι
Ἐγγύθεν εἰσήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.

Αθάνατος

Ἀθάνατος ἦ θεὸς τοτὲ μὲν παροιθ' Ὀδυσῆϊ
Φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ ἦ μνησῆρας ὀρίνων
Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχίνοοι ἔπιπτον.
Ὡς φάτο. τὼς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἧρει.
Τοῖσι δ' ἀκὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρσης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὄπιθεν καὶ πρόσω ἐσκεν·
Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δὴ νῦν μοῦ Ἰθακήσιοι ὅ, τι κέν εἴπω.
Ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γίνοντο.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', ὐδὲ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας κατεπαυέμεν ἀφροσυνάων·
Οἳ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,
Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ἀρείονος· τὸ δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω·
Μὴ ἴομεν· μή πῃ τις ὀπισσαδὲς κακὸν εὕρῃ.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρ' ἀνίξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἡμίσεων ὠλείας· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν.
Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείθῃ
Πείθοντ'. αἶψα δ' ἔπειτ' ὀπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσιν.
Φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· ἤδ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὖ ὀπίσω νοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα.
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὔπατε κρειόντων,
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
Ἦ πότερον πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι πίθησθα;
Τὸν δ' αὖτε προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ γὰρ δὴ τόδε μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
Ὡς ἤτοι κείνῳ Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Ἔρδειν ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ

Επδδὴ μνηςῆρας ἐπίσατο δῖος Οδυσεὺς,
Ορκια πιςὰ ταμόντες, ὁ μὴν βασιλδέτω αἰεὶ,
Ημεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε Φόνοιο
Εκλησιν θεώμδν. τὶ δ' ἀλλήλως Φιλεόντων
Ως τοπάρ@· πολὸτος ἦ κ' εἰρλύη ἄλις ἔςω.
Ως εἰπὼν ὤτρυνε πάρ@· μεμαῶαν Αθλώην·
Βῆ ἦ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰζαπα.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἓν σίτοιο μελίφρον@ ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Οδυσεύς.
Εξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ ταχεδὸν ὥσι κιόντες.
Ως ἔφατ'. ἐκ δ' ὑὸς Δολίοι κίεν ὡς ἐκέλδετο·
Στὴ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, ὅδ' ἦ ταχεδὸν εἰσιδε πάντας.
Αἶψα δ' Οδυσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'. ἀλλ' ὁπλίζώμεθα θᾶσσον.
Ως ἔφατ'. οἱ δ' ὤρνυντο, κὴ ἐν τεύχεσι δύοντο,
Τέσσαρες ἀμΦ' Οδυσῆ, ἓξ δ' υἷες Δολίοιο.
Εν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον
Καὶ πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισαί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐσαντο τῶι χρὸὶ νώροπα χαλκὸν,
Ωίξαν ἦ θύρας, ἐκ δ' ἦισν, ἦρχε δ' Οδυσεύς.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Αθλώη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ κ' αὐδλώ.
Τὼ μὴν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Οδυσεύς·
Αἶψα ἦ Τηλέμαχον προσεΦώνεεν ὸν Φίλον υἱόν.
Τηλέμαχ', ἤδη μὴν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών,
Ανδρῶν μαρναμήων, ἵνα τε κλέονται ἄριςοι,
Μήτι καταμχύνειν πατέρων γένος, οἳ τοπάρ@ περ
Αλκῆ τ' ἠνορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οψεαι, αἴκ' ἐθέληθα πάτερ Φίλε, τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτι καταμχύνοντα τὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.
Ως Φάτο. Λαέρτης δ' ἐχάρη & μῦθον ἔειπε.
Τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ Φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
Υἱός θ' ἱμνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
Τὸν δὲ παρεξαμένη προσέΦη γλαυκῶπις Αθλώη.

Ω Αρκεισιάδη πάντων πολὺ φίλτατ' ἑταίρων,
Εὔξαο μὴν θ' κύρῃ γλαυκώπιδι ℭ Διὶ πατρὶ,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν τεθέειν δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἔμπνυσε μένθ' μέγα Παλλὰς Ἀθηνή.
Εὔξαο δ' ἄρ' ἕπετο Διὸς κύρῃ μεγάλοιο, 520
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν τεθέειν δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος ἄμ' χαλκοπαρήϊ.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός.
Δάπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Εν δ' ἔπεσον τεγεμάχοις Οδυσεὺς κὴ Φαίδιμος ἠΰς· 525
Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε κὴ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὤλεσαν κὴ ἔθηκαν ἀνόστους,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη κύρη Διὸς Αἰγιόχοιο
Ηὔσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα.
Ἰσχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι ἀρηϊθόοιο, 530
Ὡς κεν ἀναιμωτεί γε διακριθεῖτε τάχιστα.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε.
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα,
Πάντα δ' ὀπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης.
Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο. 535
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Ωρμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
Κὰδ δ' ἔπεσεν τεθάθεν γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Καὶ τότ' Οδυσῆα τεθσέφη γλαυκῶπις Ἀθηνή, 540
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Ἰσχεο, παῦε δὲ νείκεος ὁμοιΐου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ορκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε 545
Παλλὰς Ἀθηναίη, κύρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ κ αὐδήν.

ΤΕΛΟΣ.